

ВЕРА КОУИ
СЯНКАТА
НА ЛЮБОВТА

ВЕРА КОУИ

СЯНКАТА НА ЛЮБОВТА

Превод: Силвия Вангелова

chitanka.info

Елизабет Евърет е гений в областта на рекламата, никой не е по-добър от нея в продаването на авторските права. Тя винаги е една крачка пред колегите си. Любовният ѝ живот обаче е нещо съвсем различно. Висока и обикновена на вид, как би могла Елизабет въобще да се надява да спечели сърцето на Том Кеъри? Особено когато основната ѝ съперница Мелани, красивата изгряваща звезда на най-доходната рекламна кампания на Елизабет, е дала ясно да се разбере, че тя притежава правото над него. Но когато Елизабет среща загадъчния Джон ди Марко, тя е принудена да преразгледа собствената си преценка за самата себе си. И също така мнението, което другите имат за нея.

ГЛАВА 1

— Лиз! Най-после! Добре дошла от дълбоката провинция!

Елизабет Евърет се усмихна плахо. Радваше се на завръщането си, но вече за трети път я поздравяваха така, откакто беше влязла през модерните въртящи се стъклени врати на „Воксхол Бридж Роуд“, където се намираха офисите на „Бритън Барнс & Бекуит“, рекламната агенция, за която тя работеше през последните седем години.

Тя прегърна и целуна Бърти Фрай, най-стария ѝ приятел и първия ѝ наставник в агенцията, мъж, който приличаше на огромна мечка, и който с радост я беше взел под крилото си, за да я види как израства и го надминава в полета си.

— Чудесно е да се върнеш, Бърти. Как вървят работите в отбора? Той допря пръст до върха на носа си.

— Станаха някои промени, докато ти се излежаваше по плажовете в курорта Бонди Бийч.

— Да съм се излежавала на слънце! — Лиз се замисли за шестте месеца усилена работа, която наскоро беше приключила. Беше помогнала на техния нов клон в Австралия да стъпи на краката си. — Добре щеше да бъде, ако бях имала възможност. И какви са промените?

— Янките идват. Или, по-скоро, вече са пристигнали. Под формата на нашия нов творчески директор Томас Кеъри.

— Какво се е случило с Бил Сампсън?

— Не можа да се справи с Мелани.

— А кой го може това напоследък?

— Нашият нов шеф. Ключките казват, че е изминал целия път през Атлантика само заради това.

Лиз му хвърли поглед, изпълнен със съмнение. По време на работата си тук беше видяла огромен поток счетоводители и директори да идват и да си отиват.

— Какъв прекрасен работник чудо ни е наел този път чичо Фред Барнс?

— Някой го е наел от името на могъщия Хендрикс-Мейхън в Ню Йорк.

Лиз повдигна вежди.

— И защо някой, ако е с ума си, ще иска да напусне работата си при тях?

— Защото, според клюките, отново, чичо Фред е предложил свободен достъп до „ВВ&В“, което може, разбира се, да има нещо общо с факта, че повече от един голям клиент на Хендрикс-Мейхън следва нашия американски приятел по пътя му през Атлантика. Тук се говори за суми от порядъка на стотици милиони долари. Мисля, че цифрите говорят, високо и ясно, сами по себе си. Както и да е, сега всяка наша сметка е под негов надзор. Както и разработката и продажбата на новия парфюм, за който ти написа толкова успешната и запомняща се реклама. Мисля, че той очакваше с нетърпение твоето завръщане, защото засега всичко е още в стартовата си точка. А ако не те включи в екипа, който ще работи по въпроса, значи не е детето чудо, в което така ни се иска да вярваме.

Лиз оцени ласкателството му, но за седем години беше видяла много от проектите да се провалят по едно или друго време.

— Искам да кажа — продължи Бърти, — колко хора, които пишат реклами за вестниците, придружават шефа, когато основава нов клон? Само този факт е достатъчен, за да се разбере колко високо те цени Джон Бритън. Освен това мълвата за твоите ненадминати умения достига до новия шеф от всички етажи — Бърти я потупа леко по рамото. — Той не е единственият, който се радва, че си се върнала. Тук не беше същото без теб. При „Луиджи“ за обяд, както обикновено? Искам да чуя всичко за новия австралийски клон...

— Който, когато тръгнах, беше на път да даде плодове — подметна саркастично Лиз през рамо. Когато излезе, асансьорът спря на нейния етаж.

Влезе в офиса си и въздъхна доволно. Добре беше, че се е върнала. Зарадва се, като видя, че всичко е така, както го беше оставила — спретнато и подредено. Точно като нея самата. Бюрото ѝ беше в единия ъгъл до стената, чертожната ѝ дъска — в другия край, до големия прозорец, за да може да улови дори най-малкия слънчев лъч. Някой беше сложил букет цветя в едно от големите каменни гърнета, в които държеше химикалите и моливите си, а над него

висеше знаме, на което пишеше: „Добре дошла у дома, наша мис Евърет!“

Джон Бритън винаги използваше това притежателно местоимение, когато тя демонстрираше качествата си пред някой особено обещаващ клиент.

Лиз се усмихна и се наведе да помирише цветята, разчувствана от милия жест. Радваше се, че е отново у дома, и макар да въздъхна, като видя огромния куп писма, папки и доклади, поставен на бюрото ѝ, беше доволна, че въпреки шестмесечното ѝ отсъствие, все още е от огромно значение за компанията. Издърпа стола си назад, започна да преглежда купа и почти първото нещо, на което попадна сред копията на различни нови реклами, беше това на обувките за Майла Фрей. *Очевидно един от нашите предани стари приятели от Щатите*, помисли си тя, защото сметката ѝ беше непозната. Рекламата представляваше цветно изображение на няколко чифта бляскави изящни женски крака, снимани от коляното надолу. Положението на краката подсказваше, че жените стоят на едно място и клюкарстват. Всеки крак беше обут в правените на ръка, последна мода и желани от всеки обувки на Майла Фрей. Те имаха изящна форма, много високи токчета и бяха наистина последна дума на висшата мода. Надписът гласеше: „Оставете вашите обувки да говорят вместо вас“.

Чудесно, помисли си Лиз, впечатлена. Повече от чудесно всъщност. Добър беше и списъкът на списанията, които трябваше да водят рекламната кампания. Всяко едно от тях също беше бляскаво и скъпо, но ако човек можеше да си позволи цената на обувките, какво значение имаше цената на списанието?

Тъкмо наваксваше пропуските си по отчетите за последните три месеца, когато вратата ѝ се отвори и един глас каза развълнувано:

— Къде си намерила, тогава, този великолепен и загорял австралиец?

Жената, която беше лицето и тялото зад изключително ексклузивния и астрономически скъп парфюм „L'amoreuse“, най-важната и най-голямата сметка на „ВВ&В“, влезе величествено в стаята. Седна в края на бюрото на Лиз, като разкри още шест инча от краката си, които и без това се подаваха под мини полата, и които наистина си заслужаваха да бъдат видени.

— Здравей, Мелани — каза Лиз недотам любезно.

— Не виждам никакви признаци дори за лек тен. Не ми казвай, че не си се възползвала от всяка свободна минута, за да облечеш банския си и да се излегнеш на плажа на Бонди.

Тъй като Лиз никога не обличаше бански костюм, ако можеше да го избегне, което на Мелани ѝ беше известно, тя знаеше, че това е просто двойна доза от злобата на Мелани. Все пак, беше отсъствала цели шест месеца.

Мелани и Лиз се познаваха, и не се обичаха, от няколко години. Всъщност, откакто Лиз, току-що излязла от Кеймбридж с първа степен по английски език, беше приета като четвърта в апартаментата „Редклиф Гардънс“, където Мелани, тогава начинаеща актриса, вече живееше. Тя беше хвърлила само един поглед на Лиз, висока пет фута и десет инча, с едри кости, дрехи — стандартен номер шестнайсети, както и с недотам добре очертана талия. Размерите на това момиче подчертаваха особено силно нейните пищни женски форми и странната ѝ крехкост.

Мелани беше пет фута и четири инча, носеше дрехи размер десети, а извивките ѝ напомняха тези на железопътна линия. Тя беше също така опустошително красива. Камерите обожаваха лицето ѝ, което имаше съвършена сърцевидна форма, тенът ѝ беше като на току-що разцъфнала камелия под облака от синьо-черни коси, които блестяха като коприна. Очите ѝ бяха като два звездни сапфира, клепките ѝ — като синьо-черна коприна като косата, и уста, която събуждаше сексуалните фантазии на мъжете. Това, че зад чудесната ѝ външност нямаше почти нищо, не смуцаваше опашката от мъже, които бяха готови да спят с Мелани, щом само я видеха веднъж.

Същите тези мъжки погледи, когато попаднеха на Лиз, веднага се преместваха върху следващия обект, защото, макар чертите ѝ да бяха силни и дори класически, те не успяваха да приковат вниманието. Косата ѝ беше мека и копринена, но сиво-кафява като козината на мишка и ужасно права. Когато я носеше свободно пусната, тя приличаше на невестата на Франкенщайн, затова я прибираще на спретната френска плитка. Кожата ѝ беше безупречна, имаше хубава усмивка, която разкриваше прекрасни зъби. Очите ѝ бяха огромни и изразителни, но, за нещастие, бяха с неизяснен цвят — някаква непривлекателна смесица от зелено и кафяво, но нито едното, нито другото. На всичкото отгоре, когато беше спокойна, лицето ѝ имаше

меланхолично изражение. Често ѝ казваха, че трябва да се поразвесели малко, когато тя въобще не беше тъжна, а само замислена.

Вътрешният радар на Мелани, винаги готов на зловна преценка, беше отбелязал всичко това още при първата им среща и оттогава нататък тя безсрамно използваше Лиз за собствените си цели и парадираше триумфално с успеха си сред мъжете (с развети знамена и духови оркестри). От друга страна, неуспехът на Лиз с тях беше повече от очевиден и Мелани винаги я представяше на тълпата си от обожатели, които бързо преминаваха през апартамента, като: „истинската ни опора в този апартамент, такова голямо, силно и способно момиче“. След малко следваха забележки от рода на: „Лиз, бъди мила и стигни до последната лавица на гардероба, защото аз не мога...“ Или: „Лиз, мила, можеш ли да развиеш това? Моите малки и слаби китки нямат твоята сила...“ Мъжете веднага предлагаха помощта си, но вредата вече беше нанесена, пострадала беше главно самопреценката на Лиз, която накрая грубо и жестоко беше наранена до смърт, когато дочу за нея да говорят като за „слона, домашния любимец на Мелани“. За щастие, тогава беше даден стартът на кариерата ѝ. Беше наета от „ВВ&В“ и напусна апартамента, оставяйки трите други момичета зад гърба си.

Следователно за нея беше приятна изненада, повече от шест години по-късно, да срещне отново Мелани, този път — като момичето на „L'amoreuse“. Тя не беше стигнала доникъде като актриса, главно, според Лиз, защото нямаше талант. И след поредното неуспешно прослушване към нея се беше обърнала агенция за модели, където тя наистина беше постигнала успех и запълваше страниците и кориците на лъскави модни списания наред с Линда Еванджелиста, Синди Крофорд и Клаудия Шифър. За разлика от тях обаче тя не работеше на подиума, защото не беше нито достатъчно висока, нито с достатъчно правилни форми. Мелани беше изцяло женствена и лицето ѝ беше нейното богатство, защото на снимките излизаше блестящо — истинска мечта. Времето обаче не стоеше на едно място и тя беше вече на двайсет и седем (макар официалната ѝ възраст да беше двайсет и три), така че, когато ѝ предложиха доходната възможност да стане представителното лице на дълга и скъпа рекламна кампания за международно известната френска парфюмерийна къща, която се

канеше да представи напълно нов аромат, тя се беше уловила здраво и с двете си ръце.

Тя, също така, беше решила отново да използва Лиз, за да изтъкне предимствата си, особено когато откри, че Лиз не само работи в агенцията, но е написала и текста за рекламните. Напълно погълната от себе си и винаги решена да не улеснява работата и общуването с другите, Мелани не се беше поколебала да подслушва зад всички врати, но само за да разбере, че „нашата мис Евърет“ все още струва много повече от нея. По-лошо, тук дори я ценяха повече. Джон Бритън направо и грубо ѝ каза, че фотогенични красавици има много, но хората в рекламата с таланта и въодушевлението на Лиз се срещат рядко и имат висока цена. Той не беше от мъжете, които се трогват от женската красота, може би защото се срещаше с нея редовно, затова даде на Мелани ясно да разбере мнението му за нея и за мястото, което тя трябва да заеме. И Мелани се примири, защото знаеше добре какъв е интересът ѝ, но не напълно. Щеше да чака да дойде нейното време.

Веднага щом рекламната кампания стана невероятно успешна и продажбите се увеличиха с около шейсет процента, тя си приписа всичките заслуги и тъй като Джон Бритън беше в Австралия, беше превърнала в ад живота на изпълнителния директор, който уж трябваше да се грижи за нея. По това време, като вид застраховка, тя си беше подсигурила шефа на френската компания, който скоро беше напълно очарован от нея и при най-малкия знак за противопоставяне на нейните планове вдигаше врява и заплашваше, че ще напусне.

Сега, когато Лиз се беше върнала, тя чувстваше, че положението ѝ не е така сигурно и не може да говори и да прави каквото пожелае, особено срещу жена, която никога не е била против нея. Освен това Джон Бритън имаше толкова високо мнение за Лиз, че тя беше направо непоклатима. Мелани никак не обичаше да бъде поставяна на второ място, особено когато, това беше нейното мнение, не лозунгът на Лиз продаваше парфюма, а лицето на Мелани Хауърд.

Що се отнасяше до Лиз, тя беше чула достатъчно клюки, достигнали дори до далечната Австралия, така че не беше изненадана от развитието на нещата и от думите на Мелани. Онова, което я изненада, бяха думите на Бърти, че новият творчески директор трябва да се справи с малката мис Суперзвезда. От онова, което Лиз беше чула, неговата задача може би не беше чак толкова лесна. Не че лошите

настроения и сцените на Мелани някога имаха значение за мъжете, които я преследваха. Те бяха привлечени от нея по същия начин, по който светлината хипнотизира комарите. Като се усмихна сама на себе си, Лиз си помисли: *А ето ме, от друга страна, мен, която не мога да привлека дори едно насекомо!*

Тя имаше великолепно чувство за хумор, притежаваше също така способността да се присмива сама на себе си. Използваше бързия си език и тези свои дарби като защитни оръжия срещу мъжката безразличност. Мъжете обикновено се обръщаха към нея така: „Лиз Евърет? О, тя е добър човек!“ Трябваше или да се бори с този подход, или да плаче. Зад недотам красивото ѝ лице се криеха топло сърце и надежден характер, но досега никой — нито един мъж — не се беше поинтересувал достатъчно от нея, за да разбере какво има зад обикновената ѝ външност. А тъй като тя не се чувстваше уверена в своята женска същност, не се осмеляваше да разкрие тези свои черти.

— И така? Как е нашият ум?

— Не знам. Как е той?

— О, хайде! Прекрасно знаеш, че мен ме наричат Красавицата, а теб... — Лиз вдигна поглед. Изражението на лицето ѝ накара Мелани веднага да смени темата. — Не те разбирам — каза тя уклончиво, макар да разбираше много добре. — Защо не направиш нещо за себе си?

— Като например какво? Да причиня някаква вреда на тялото си?

Мелани, която нямаше никакво чувство за хумор, я изгледа втренчено. За нея, външният ѝ вид беше центърът на съществуването ѝ. Да не бъдеш красива, за нея беше истинска трагедия — нещо, по-лошо дори от пожар, наводнение, земетресение или война, а ето, че Лиз въобще не се тревожеше от липсата на тази черта. Разбира се, нея я харесваха и така, тя беше популярна, но така, както би бил всеки мъж на нейната длъжност и с нейните заслуги. Всички служители се втурваха за обяд в „При Луиджи“, местната trattoria, където не биха могли да видят Мелани дори и мъртва. Тя обядваше в „Дафне“ или „Малкия Алистър“, или „Сан Лоренцо“. И то винаги на нечий чужди разноски. А в „При Луиджи“ Лиз винаги сама плащаше обяда си, както и всички останали.

— О, добре — Мелани сви рамене с жестокост, която беше уж непреднамерена, — предполагам, че ще е прекалено много човек да

има и ум, и красота. Аз самата никога не съм чувствала нужда да бъда по-умна. Когато изглежда като мен, кой има нужда от ум? А и мъжете не харесват умните жени.

— Само онези, които се страхуват от тях.

— Не можеш да кажеш това за Том Кеъри. Той си има ум, така че няма нужда от повече — гласът ѝ звучеше странно. — Той е също така ужасно привлекателен... По много американски начин. Ще ме заведе на обяд. Винаги прави така, когато дойда в Агенцията.

— Това е добре за теб — каза Лиз учтиво.

— Възнамерявам да го зашеметя.

— Така няма ли да се чувства прекалено беззащитен?

Мелани я изгледа, явно недоумяваща.

— Няма значение — каза Лиз. — Тичай да се направиш дори още по-красива. Нямам търпение да видя резултата. Не се съмнявам нито за момент, че ще бъде съкрушителен.

Мелани облекчи раздразнението си, като затръшна вратата зад себе си. *О, да, помисли си Лиз, като се върна към бавно намаляващия куп работа, един поглед към това лице и мъжете протягат ръце. Един поглед към мен и те отричат всичко друго, което притежавам.* Тя сви рамене и се засмя тихичко. Това не ѝ пречеше да се чувства, общо взето, щастлива. *Е, добре, помисли си философски, живяла съм двацет и осем години с това обикновено лице и това едро тяло. С тях ще трябва да преживея и следващите четирийсет и няколко години, така че трябва да съм благодарна за онова, което имам, и да помня, че не мога да имам всичко. Е, мисля, че сделката е добра и така, както съм си...*

Освен че беше изтъкнатият главен съчинител на реклами за вестниците, тя беше също така надарен художник и сама рисуваше таблата, които придружаваха нейните реклами. Джон Бритън ѝ разрешаваше доста голяма свобода, защото през годините беше доказала, че може да поеме всякаква отговорност и да се справи с почти всякаква задача. И тъй като конкурентните агенции непрекъснато се домогваха до нея, той, повече или по-малко, беше принуден да ѝ дава пространство. Предпочиташе тя да съчинява реклами и да пише таблата за неговата компания, а не за нечия друга. Лиз беше много добра в онова, което правеше. И беше уверена в способностите си. Областта, в която обикновено се проваляше, и в

която нямаше никаква увереност в собствените сили, бяха мъжете. Никога не беше имала стабилна връзка и след като дълго беше търсила сродна душа, беше решила, че просто не е достатъчно добра за мъжете, които евентуално би пожелала, но, от друга страна, е прекалено добра за мъжете, които биха я пожелали. Съществената дума беше „биха“.

Ако имаше майка, която би могла да ѝ даде съвет и утеха, нещата можеха да бъдат различни, по майка ѝ беше починала внезапно — Лиз беше преживяла истински шок — след мозъчен инсулт, когато Лиз беше на единайсет години. И така в своите години на израстване — физическо, интелектуално и духовно — Лиз беше наглеждана от най-старата си леля, сестра на баща ѝ, бездетна вдовица със застрашителни размери и интелект (всички от рода Евърет бяха огромни на размери и ум), притежаваща излишен здрав разум и лишена от каквато и да било чувствителност към емоционалните затруднения на тийнейджърите. Тъй като никога в живота си не беше изпитвала несигурност в каквото и да било, тя нито забелязваше, нито разбираше объркването на Лиз, предизвикващо силна болка в душата ѝ.

На седемнайсет, двамата ѝ братя, доста неохотно, я заведоха на нейния първи бал в ръгби клуба. Облечена така, както леля ѝ смяташе за подходящо за седемнайсетгодишна девица, но абсолютно неподходящо за момиче с ръста и телосложението на Лиз, тя беше спечелила първа награда за дама, останала без кавалер през цялата вечер. Нямаше нито един човек, към когото би могла да се обърне за помощ, който да ѝ предложи утеха или съвет, защото леля ѝ би отхвърлила всичките ѝ сълзи и разочарования с думите: „Трябва да преодолееш болезнената си срамежливост, Елизабет. Няма полза да стоиш като дърво и да се изчервяваш всеки път, когато някой те погледне. Говори с хората, така те ще те познават и запомнят. Аз винаги правя така“.

Нейната самоувереност, така подобна на крехко цвете, не беше достатъчно силна, за да възрази на леля си, така че нито втория, нито третия път, нещата се развиха по-различно. Когато за пети път спечели наградата за дама без кавалер, Лиз прие факта, че нещо с нея не е наред, и реши, че вината е изцяло нейна. Защо иначе всички мъже щяха да са така абсолютно безразлични към нея? Защо погледите им щяха веднага да се преместват на красивите момичета, дори застанали

в най-далечния ъгъл? Тя беше прекалено висока, прекалено едра. Не беше женствена. Днешните жени бяха стройни, крехки, уязвими. Човек трябваше само да погледне снимките в модните списания. Лиз беше два пъти по-едра от тях. Жените не биваше да имат телосложение на спортисти. Но с баща, който сякаш беше копие на Арнолд Шварценегер и чиито гени бяха напълно победили тези на дребничката ѝ и крехка майка, тя беше обречена. Или така предполагаше, готова да бъде черна фаталистка. Във възрастта, когато самоуважението и самопреценката са като крехки и капризни растения и изискват внимателни и нежни грижи, тя беше отхвърлила противоположния пол напълно и се беше примирила с този факт, подпомогната от леля си, която обикновено не говореше по този въпрос.

В резултат на това тя намрази самата себе си — чувство, което беше засилено от нетактичната забележка, направена от по-младо момиче, което, след като я попита защо носи косата си като стара болнична сестра, си отговори само и направо я смаза с думите си: „С къдриците сигурно няма да бъдеш себе си, нали? Искам да кажа, ти въобще не си женствена, нали така?“ Беше я проболо в сърцето и болката остана дълго.

В „Самървил“ не я поканиха на нито един майски бал, не беше поканена на среща от нито едно момче, дори по-малко от нея. И така, тя се беше затворила в себе си, което не ѝ беше трудно, защото беше срамежлива и нямаше самочувствие, беше изключително концентрирана в работата си, винаги печелеща първа награда за училищните табла, а и за другите си, признати от всички, способности. Когато ставаше въпрос за ум, Лиз беше ценена от всички мъже. В такива случаи те проправяха път до вратата ѝ, дълбок като коловоз, за да искат помощта ѝ. Но другата пътека, водеща до сърцето ѝ, беше девствена като нея самата. Никой не гледаше на нея като на привлекателна жена.

Каквото и да беше онова, което привличаше мъжете към жените — а колко много часове беше прекарала в опити да си представи какво точно е то, — тя очевидно не го притежаваше. Феята, отговаряща за тази черта, не е била поканена на кръщенето ѝ.

Във всичко друго, тя се разбираше добре с мъжете. Те се забавляваха на остроумието ѝ, домогваха се безсрамно до добрата ѝ воля и милостивото ѝ сърце, възползваха се от любезността ѝ и добрия

й характер, отнасяха се с нея като с една от тях, но никога, никога никой не я покани на среща. В битката между двата пола тя винаги изоставаше и дори не стигаше до бойното поле. Когато, в последната й година в колежа, най-после я поканиха да излезе, то беше, за да попълни четворката, тъй като едно от момичетата се беше разболяло от заушка, заразено от по-малкия си брат. Лиз беше единственото останало свободно момиче. Лиз винаги беше свободна. Момчето не беше нищо особено, но беше единственото, с което беше излизала, и вродената й срамежливост беше придружена с нервна несигурност — нещо, което само влоши още повече нещата. Това доведе до пълното й разочарование, когато, излязла от тоалетната шейсет секунди по-рано, чу другите да казват с какво удоволствие биха я зарязали и продължили вечерта тримата — момчетата и красивото момиче, което и двамата желаеха.

Като успя да възстанови донякъде егото си, Лиз се оттегли от бойното поле между двата пола с решението, че щом не може да се присъедини към тях, ще ги победи — нещо, в което беше добра. В работата. Мъжете й бяха показали, че не се интересуват от планината, а, тя щеше да види доколко те могат да бъдат Мохамед.

На двацет и осем, любовта за Лиз беше нещо, което се случва на другите хора. Съотношението на мъже и жени в агенцията беше, грубо пресметнато, шейсет на четирийсет. И петдесет от тях непрекъснато слизаха и се качваха на луксозния лайнер с името ЛЮБОВ. А Лиз едва стигаше до кея, откъдето им махаше за „довиждане“. С тъга и копнеж мислеше, че и тя би могла да си позволи пътуването, защото й плащаха доста висока заплата. Но там приемаха само двойки, а тя като че ли беше обречена да остане сама през целия си живот.

В този момент звънна вътрешният й телефон.

— Лиз Евърет — каза тя кратко и отчетливо.

— Добро утро, мис Евърет, добре дошла отново. Казвам се Том Кеъри. Без съмнение, вече знаете, че аз се занимавам с вашите дела. Питам се, след като се настаните отново, разбира се, дали бихте могли да ми отделите малко време днес? Искам да си поговорим за някои общи неща, но особено за „L'amoreuse“. Удобно ли ще ви е в три следобед?

— Да — отговори пак така кратко Лиз.

— Чудесно. В моя офис в три, тогава.

Той затвори. *Прекрасен глас*, помисли си Лиз. И много приятен акцент. А каква ли е останалата част от него? Като се има предвид, че ще се занимават с рекламата на Майла Фрей, май ще е по-добре да открие...

Нейната група винаги заемаше една и съща маса в „При Луиджи“ — дългата, в алкова, който беше най-далеч от основната част на ресторанта. Над агнешкото *ragmigliano* Лиз размени клюки с колегите си — нейните бяха за новия клон в Сидни, а техните — за новия директор. Тя научи, че досега не е предизвикал никакви сътресения и се справя доста успешно с Мелани.

— Така, както тя обича да се справят с нея — в леглото — беше забележката на всички мъже, поне веднъж постигнали консенсус.

— Защото тя му позволява да я чука като луд — казваха всички жени в хор.

— Те са прекрасна двойка — добави шеговито някой.

— Значи той не е женен? — запита Лиз, с което показва своята неопитност.

— Няма съпруга, за която да знаем, но той е американец, а ти ги знаеш какви са. Може би плаща издръжка на три бивши съпруги. Наистина е много привлекателен — въздъхна Лусинда Ривет, която работеше в отдела по изкуство. — Ако искаха от него да се справя с мен, с радост щях да му позволя.

— Млад ли е? — Лиз беше изненадана. Тя си мислеше, че той е от поколението на Джон Бритън. Мелани си падаше по по-възрастни мъже. Кое то може би имаше нещо общо с факта, че те обикновено имат повече пари.

— На същата възраст като мен — каза Боб Крейвън. — На следващия си рожден ден ще навърши трийсет и седем.

— О! — каза Лиз. Никога досега не беше имала млад — е, сравнително млад — творчески директор. Всички досегашни бяха вече навлезли в четирийсетте си години или бяха дори още по-стари и повечето бяха или женени, или разведени. Надяваше се, че това няма да създава никакви проблеми. Повечето от другите, след като веднъж я бяха преценили, я оставяха да работи почти изцяло сама и се концентрираха върху укрепването на своята власт и даването на команди. Тя си помисли, че всички директори са еднакви, спомни си

онази реклама, в която „Чичо“ Фред Барне показва, че я познава достатъчно добре, и затова сметна за подходящо да запита:

— Но какво ще кажете за другата работа, която той трябва да върши — рекламата? Знае ли въобще за какво става въпрос?

— О, той е не само красиво лице — увери я Бърти Фрай. — Има много опит в рекламата в Съединените щати, а там са заложили буквално милиони. Чичо Фред не е глупав, когато въпросът опре до наемане на работа или уволнение. Кога ще се видиш с нашия американски приятел между другото? Той вече ни събра всички на работно заседание. Казва, че вярва в това, че хората трябва да се познават добре, за да работят добре заедно.

— Днес следобед. В три.

— Никаква любов този следобед значи — Стив Аштън се усмихна широко, подигравателно. — Обикновено, когато си ляга с Мелани, не го виждаме преди четири.

— О, но това е нашата мис Евърет — предупреди го Бърти, — която като мен е виждала много творчески директори да идват и да си отиват. Което ни прави неподатливи на чара и способностите на новодошлите. Не мисля, че трябва да се тревожим за мистър Томас Кеъри прекалено много, независимо дали спи или не спи, с Мелани. Да го оставим да се наслаждава, докато може — Бърти, който изпитваше към Лиз гордостта на родителя от детето си, добави поверително: — Никога не се страхувай, Лиз. Повярвай ми, що се касае до Том Кеъри, няма от какво да се страхуваш.

ГЛАВА 2

Но Бърти Фрай не можеше да греша повече. Един поглед към Том Кеъри и Лиз разбра, че той е проблем с главно „П“, защото, до последния детайл, отговаряше на описанието „мистър Винаги Прав“. Той се изправи на крака и ѝ се усмихна, преди да заобиколи бюрото си, за да ѝ стисне ръката. Никой, който виждаше сдържаната ѝ самоувереност, не би предположил, че Лиз е била наранявана неведнъж от сексуално разочарование.

Той беше висок — цяла глава по-висок от нея — със здраво телосложение и все пак строен, с тъмноруса коса и светли и жизнерадостни синьо-зелени очи. Раменете му бяха широки, ханшът — тесен, краката — дълги. Приличаше на Стив Маккуин такъв, какъвто беше в един от любимите ѝ филми — „Аферата «Томас Краун»“.

Чичо Фред знаеше какво прави, помисли си замаяна Лиз. Мелани сигурно е хвърлила само един поглед и е извикала: „Татко, купи ми това!“ Лиз обаче виждаше какво е забелязал Фред Барнс. Том Кеъри притежаваше авторитетност, присъствието му внушаваше респект и не можеше да бъде подминато.

Тя се настани на стола срещу бюрото му и видя, че той разполага с всичките нейни досегашни кампании — текстове и снимки. Най-отгоре беше онази, която беше водила, преди да замине за Австралия — за най-новата бира в кутийка.

Той почука по тях с дългия си показалец и каза:

— Репутацията ти е наистина заслужена. Тези кампании са забележителни с това, че улавят същността на продукта. Как го правиш? Откъде черпиш идеите си? — в гласа му се долавяше не само любопитство, но и истински интерес. Лиз обаче беше винаги предпазлива.

— Ами... Първо мисля много за продукта, за неговите качества, предимства, с какво се различава от всички досегашни на пазара, после мисля за евентуалния клиент и кои от предимствата биха го

заинтересували. После обикновено ми хрумват няколко идеи, които записвам. Ако някоя от тях каже: „Аз съм по-добра от другите, вземи мен“, правя първото представяне. Ако се хареса на търговския директор, се обръщаме към творческия директор — в случая — към вас.

Той се усмихна, усмихнаха се и очите му.

— Значи и ти си почитателка на Алиса...

Лиз отново беше изненадана. „Алиса в страната на чудесата“ беше книга, която криеше специална магия за нея, но не беше срещала много мъже, които изпитваха същото. И нито един, който толкова бързо да схващаше нейните алюзии.

— Чел съм я сигурно дузина пъти — продължи той. — Ти самата четеш много, нали?

— Личи ли ми?

— Да. Притежаваш дарбата да се изразяваш красиво — рязко, остроумно, оригинално. Виждам защо си надживяла толкова много директори — той наклони стола си назад и я изгледа замислено. Лиз седеше спокойно под преценяващия му поглед. Накрая той каза: — Лозунгът ти за бирата е много различен от онзи, който използват в Австралия.

— Различна култура — отбеляза Лиз.

— Вярно. И докато сме на въпроса за културата, посещаваш ли операта?

— Да. Няколко пъти в месеца.

— Почитател ли си?

— Обичам музиката изобщо.

— Какво друго обичаш?

Като се питаше какво целят въпросите му, Лиз отговори:

— Да готвя. Обичам добрата храна.

— Да, това обяснява текста, който си написала за рекламната кампания на соса за спагети. Още нещо общо за двама ни. Италианската кухня ми е любима. Prosciutto и Osso Bucco и Risotto al Primavera... Познаваш ли Италия?

— Била съм там няколко пъти.

— Така си и мислех... Това също личи от рекламните ти кампании.

— Ние сме това, което пишем — каза Лиз весело.

— Да, и това забелязах — после той смени темата. — И „L'amoreuse“, не само парфюмът, но и новият грим, който представят. Някакви идеи по въпроса?

— Трябва ли да имам? — запита Лиз предпазливо. Не искаше да работи по каквото и да било, което щеше да я държи във връзка с Мелани.

— Е, надявам се, че ще направиш за грима онова, което си направила за парфюма.

— Аз само написах лозунга...

— Но той е великолепен.

„Когато любовта липсва, приласкайте я с «L'amoreuse»“.

— Принос има и Мелани. Лицето ѝ помогна много.

Това не предизвика видима реакция. Вместо това, той попита:

— Какво е мнението ти за парфюма?

— Дестилирана есенция на секса.

— Може би точно затова жените го използват. А ти?

— Не.

— Защо не?

— Не употребявам каквото и да било парфюм.

Той отново и гледа дълго и преценяващо.

— И все пак си уцелила съвсем точно с лозунга и сигурно това е причината Франсоа Журден да желае толкова силно ти да работиш и по новата поръчка. Помоли ме да се уверя, че ще приемеш.

Лиз пък беше твърдо решена да не приема, не беше готова отново да се превърне в цел на унищожителните подигравки на Мелани, но каза само, уж небрежно:

— Аз все още не знам нищо по въпроса. Бях в Австралия по времето, когато сме получили поръчката.

— Е, всичко е съвсем в началото още, но определено ще използваме Мелани за рекламно лице.

— Разбира се. Жените вече са започнали да се идентифицират с нея. Тя изглежда като истинска мечта, а нали точно това си купуват жените, когато плащат цяло малко състояние за шишенце парфюм.

— Затова ли ти не го ползваш? Не купуваш мечти?

— Аз съм практичен човек. Мечтите не ми прилягат много-много.

Той отново успя да сдържи преценяващия си поглед. Не каза нищо повече и обърна разговора към другите ѝ рекламни кампании. Това ѝ даде възможност да се отпусне, защото, когато познаваше въпроса много добре, тя имаше и голяма доза увереност. Освен това, беше безкрайно лесно да се разговаря с него и тя беше много изненадана, когато, след като вътрешният му телефон звънна и тя погледна часовника си, видя, че са говорили повече от час.

— Съжалявам — каза и се изправи. — Увлякох се...

— Няма нужда да се извиняваш. Говориш, както и пишеш. Остроумно и добре. Искаше ми се да имам повече време. Помисли върху онова, което обсъдихме. Ще се срещнем след няколко дни. А междувременно продължавай да работиш все така добре. Имам намерение да увелича заплатата ти.

За теб бих пробягала и цял марафон, помисли си Лиз, когато се върна в офиса си. Завиждаше на Мелани от дъното на душата си. Той не само беше надарен със сексуална харизма, беше високо интелигентен и добре образован, двамата споделяха еднакъв вкус към книгите. Беше и пътувал много. Единственото, което не харесваше у него, беше това, че парадираше със своята сексуалност, за да държи в плен опашка от жени. Защото егото имаше нужда да бъде подхранвано час след час, ден след ден. Тя строго си напомни, че тази клюка обаче се разпространява само в службата и трябва да се помни, че клюките невинаги отразяват истината. Ако са го довели, за да се справи с Мелани, очевидно разбира от тази работа, както и от реклама. Лиз не би могла да си представи чичо Фред като „опекун“ на Мелани. Той не би могъл да спази нейните изисквания. Беше и стар, и старомоден. Тя не можеше да си представи и как Том Кеъри продава сексуалните си умения, които, женската ѝ същност ѝ подсказваше, че притежава. Добре, значи кампанията за „L'amoreuse“ беше тяхната най-голяма и доходна кампания. Естествено, не искат да я загубят. Но да наемат пак онази расова кобила, годна само за разплод, за следващата и да мислят, че тя ще е щастлива...? Няма начин. Те бяха представители на старата школа. И ако той спеше с нея, правеше го, защото иска и по никаква друга причина. Знаеше, че трябва да го удостои поне с наградата на съмнението. Една среща не е материал за започване на съдебно дело.

Но когато Лиз се прибра у дома си онази вечер, направи нещо, което рядко правеше. Огледа внимателно лицето и голото си тяло в

голямото огледало, закрепено на вратата на банята. Дали не грешеше, като отказваше да купува мечти като другите? Дали не грешеше, като казваше смело: *Вижте, ето каква съм аз. Не съм красавица. Вземете ме такава или ме оставете на мира.* Дали затова никой не ѝ обръщаше внимание?

По-късно, в леглото, тя размисли върху ситуацията. Ако ѝ кажеха да подготви кампания, която трябва да продаде Елизабет Евърет, как би подходила? Кои съществени качества би желала да подчертае? Как би могла да убеди мъжете, че си заслужава да опитат с нея? Е, като начало, тъй като тя нямаше стойност като чисто декоративен предмет, ще трябва да се фокусира върху практическия аспект. Беше интелигентна и способна: можеше да пише, да рисува, можеше да монтира контакти, да поправи бушон. Беше отлична готвачка, добър шофьор, винаги печелеше игрите на „Скрабъл“. Но човек би могъл да наеме готвач, електротехник, шофьор. Трябваше да накара мъжете да видят какво се крие зад обикновената ѝ външност, да прозрат каква е истинската Лиз Евърет. И тъй като досега никой не беше изявил склонност да го направи, значи, че представянето не е било достатъчно добро, за да продаде продукта.

Мисли по този въпрос целия следващ ден, а после, по обяд на последващия, когато се срещна с най-близката си приятелка Джили Маркъм, реши да получи и мнението на втори човек, също експерт.

— Джил, кажи ми нещо. Честно. Какво мога да направя, за да подобря външния си вид?

Джали, която познаваше Лиз от първата им работа заедно — по една от първите кампании на Елизабет, запита:

— Какво те кара да повдигнеш тази тема? Мислех, че си се отказала от това.

— Няма значение. Просто ми кажи. Дали наистина нищо не може да се направи?

Джали въздъхна.

— Казвала съм ти и преди. Не си хубава и никога няма да бъдеш. Лицето ти е прекалено силно. Имаш добра костна структура, но не правиш нищо, за да я подчертаеш. Колко пъти съм те молила да ме оставиш да поработя над теб с моите гримове? Мога да постигна чудеса. Наричат ме *visagiste*, но това е само хубава френска дума, която се използва за професионален гримьор. Гримирали съм жени, които

никой не би погледнал веднъж, камо ли втори път, всъщност жени, които не са нищо повече от техния грим. А ти имаш нужда само да се подчертаят естествените ти черти. Като се комбинират с твоето излъчване за значимо присъствие, не, искам да кажа, с твоя ръст, може и да заслужиш втори поглед от някой мъж. Но там, където трябва да се намира твоето самоуважение, мястото е празно. Ти си убедена, че си дъщеря на Дракула и някой динозавър. Ако само ми позволиш да поработя с моите боички и пудри... Защо не ми позволяваш? Молила съм те достатъчно пъти.

— Опитях веднъж... Опитът беше повече от неуспешен.

— Вероятно защото си направила всичко не така, както трябва. Опитала си се да се превърнеш в това, което не си — при изражението на Лиз, тя възкликна: — Знаех си! Вероятно си се опитала да накъдриш косата си и в добавка си избрала грешен цвят. Ти си изумителна, Лиз, не красива. Защо не ме оставиш да поработя над цялата ти външност? Ще направим истинско добро на света. Егото ти е достатъчно наранено и страда дори в момента, нали?

— Личи ли ми?

— Аз съм Джили, помниш ли? Познавам и теб и комплекса ти, който придобива застрашителни размери — Джили се обърна изцяло е лице към приятелката си. — Кой е той?

— Какво те кара да мислиш...

— Хайде! — прекъсна я Джили. — Занимавам се с лицата на жените лица, а онова, което кара всички тях да искат да изглеждат по-добре, е някой мъж. Защо ти да си по-различна? Макар да знам, че от години се опиташ да бъдеш такава. Майката Природа не може да бъде изцяло променена, скъпа моя Лиз, независимо какво казват феминистите. След инстинкта за самосъхранение, следващият по сила е този за размножаване. Аз не съм Елизабет Тейлър, но се справям добре, благодаря.

— Ти си много хубава. И много изразителна.

— Глупости! Преди деветдесет години телосложение като твоето е било идеалът за красота. И само защото сега на мода са крехките жени, не означава, че едрите не са хубави!

— О, така ли? Нека ти кажа какво чух да казва за мен един мъж: „Може и да не е посещавала университет, изграден от червени тухли,

но със сигурност изглежда като такъв!“ Дори сега, след толкова много години, още ме боли малко.

— Светът е пълен с тъпи и нечувствителни мъже — каза Джили презрително, като вътрешно прокле точно този глупак. — Не си мисли, че си единствената отхвърлена жена. Аз самата съм била обиждана по този начин неведнъж, а два пъти, както добре знаеш! Единственото, което трябва да направиш, е да докажеш на този мъж, както и на всички други, които не ти обръщат внимание, че ужасно грешат! Нищо не убеждава по-добре от успеха.

— А нищо не наранява повече от неуспеха.

— Защо настояваш сама да се държиш в това отвратително настроение? Може би като още един защитен слой, че когато някой друг го направи, болката да е по-слаба? Кой е той? — запита отново Джили. Беше виждала достатъчно жени да въздишат по мъже, за да не познае признаците, макар да ги забелязваше за първи път у Лиз.

— Много привлекателен мъж, който по никакъв начин не е привлечен от мен.

— Тогава го накарай да те погледне втори път! Направи нещо, за Бога!

— Като например какво?

— Не бъди толкова черногледа. Трябва само да поработиш малко върху външния си вид.

— Бих искала да стана по-ниска и по-стройна.

— Не използвам брадви — отговори Джили и двете се засмяха, с което освободиха натрупалото се напрежение.

Нежно, защото знаеше колко е чувствителна Лиз, Джили каза:

— Ти като че ли си малко обсебена от ръста си, знаеш ли?

— Защото го мразя! — възкликна жарко Лиз. — Няма нищо женствено има у мен? Висока и широка съм като гардероб! Мъжете ясно ми дават да разбера, биха ме имали само по веднъж, а после, след играта, не биха искали и да знаят за мен.

Джили отпи от чашата си, преди да каже:

— Не ти ли е хрумвало никога, че може би е така не само заради ръста ти? Умът ти също е голям и широк, както знаеш. Имаш бърз и остър език, а от това глупците никак не са щастливи. Не всички мъже харесват такъв тип жени. Както и да е, ако сериозно искаш да направиш нещо за външността си, защо не ми позволиш да ти

помогна? Само да ти дам идея какви промени биха могли да станат, с което и да е човешко лице. Какво можеш да изгубиш?

— И последните си илюзии, ако нищо не стане.

— О, ще стане. Виждала съм преобразяването прекалено много пъти, за да се съмнявам. Хайде, гмурни се в дълбокото. Захвърли тази рокля, подобна на торба. Носи дрехи, които ще подчертаят най-хубавото у теб. Материалът е тук, трябва само да се поизлъска малко, да придобие лустро. Никога няма да се увериш, докато не опиташ.

— Знам — призна Лиз. — Но се страхувам... Ако се оставя да ме убедиш, Джили, ще бъде за последен път.

Горчивината в гласа на Лиз разкъсваше сърцето на Джили. *Колко странно, помисли си тя, че момиче, толкова убедено в способностите си, е така болезнено уязвимо и несигурно, когато въпросът опре до женската му същност. Е, ние всички имаме слабите си места. Нали и принцеса Даяна е имала своите съмнения?* Да, проблемът на Лиз беше в това, че тя нямаше никакво самочувствие като жена и докато не придобиеше такова, все щеше да бъде отхвърляна.

— Благодаря за приятелското бъбрене, все пак — каза Лиз и направи знак да донесат сметката. — Знам, че ми желаш само доброто.

На следващия ден тя присъства на седмичната конференция на нейната работна група, чиято главна цел беше да обсъдят „L'amoreuse“.

Том Кеъри беше дал ясно да се разбере какво се очаква от тима.

— Клиентът иска нова, комбинирана кампания, която да представя едновременно парфюма и серията от гримове, която ще носи същото име. Иска да снимаме Мелани в някаква ужасно романтична среда, което означава, че трябва още сега да започнем работа, за да я намерим. Иска и кратка история, написана специално за нея. Надява се жените да се идентифицират с нея, както направиха и при кампанията за парфюма. И съответно се надява на също толкова високи продажби. Онова, което аз имам предвид, са серия от шест реклами с продължителност деветдесет секунди, заснети с всичкия възможен блясък.

— Ще бъде ли запазен лозунгът? — запита някой.

— Това ще бъде единственото, което ще запазим. Но ще имаме нужда от ново копие — той погледна Лиз. — Искам история с продължения, нещо като изумително успешната кампания за „Голд Бленд“ преди няколко години. Мини сапунена опера всъщност. Това ще бъде твоята работа.

Но Лиз беше дълбоко замислена върху онова, което Джили й беше казала предния ден. Толкова дълбоко замислена, че едва когато Бърти Фрай я сръга с лакът в ребрата, забеляза отново присъствието на другите в стаята. И това, че всички я гледат.

— Какво... О, съжалявам... Умът ми беше на мили оттук.

— Имаш ли наум някое особено екзотично място, където бихме могли да заснемем рекламите?

— Има няколко възможности — каза колебливо Лиз, която досега не беше чула нито дума от разговора.

— Какво ще кажете за Мароко? — запита Бърти Фрай, с което подхвърли на Лиз спасителен пояс. — Романтично, нали?

— Не и след режима на Саддам Хюсеин — каза сухо Том.

— По-добре ще бъде на Карибите — каза бързо Лиз, успяла вече да оцени помощта. — Бял пясък, огромна луна, шумът на разбиващи се вълни... Мелани в развяващ се бял шифон и песните на Шопен, изпълнявани на далечно пиано...

— Като в романите на Барбара Картланд — прошепна замечтано някой.

— И историята ли трябва да бъде в стил Барбара Картланд? — запита някой друг. — Романтичните недоразумения на една девица, изиграни в шест серии с продължения?

— Не! — каза Лиз, защото знаеше какво се търси, и влезе уверено в ролята си. — Какви недоразумения би могло да има при Мелани? Щом историята трябва да се върти около нея и нейната красота, съвсем естествено трябва да има и мъж. Всъщност мисля, че трябва да са двама. Коя жена не би била очарована да бъде преследвана от двама мъже? Оттам ще дойде напрежението, което довеждаме до пик в края на деветдесетте секунди.

— Умно момиче! — каза й тихо Бърти.

— Благодаря, че ме сръга навреме — отговори му също така тихо тя.

Бяха подхвърлени още няколко идеи и срещата се разгорещи. След около едночасови дискусии беше прието единодушно, че сценарият ще напише Лиз, когато клиентът одобри предложената от нея история. Разделиха се в приповдигнато настроение. На тръгване, Том Кеъри каза на Лиз:

— Можеш ли да ми отделиш пет минути?

— Разбира се.

Когато вратата се затвори след останалите, телефонът в залата за конференции звънна. Търсеха Том. Докато той говореше, Лиз отиде до прозореца. *Ако бях жена, преследвана от двама мъже, как бих реагирала?*, питаше се тя. Започна да си представя сцени и ситуации, какъв тип мъже щяха да бъдат те, какво биха могли да ѝ предложат...

— Давам йени за мислите ти — каза Том, с което така я изненада, че я накара да подскочи.

Когато се върна в настоящето, тя забеляза, че той е застанал до нея. Миришеше на нещо остро, с аромата на лимон.

— Плащате ми много повече от пени за някои от мислите ми — отговори весело Лиз и се отдалечи от него. Заради безопасността си.

— Но си заслужава наистина всяко пени. Дано идеите, които ще ти хрумнат оттук нататък, да са все така добри. Може ли набързо да ми нахвърлиш някоя история? Този петък ще се видя с Франсоа Журден в Париж и наистина ще е добре, ако има какво да му предложи.

— Е, това е само предварителна идея, нали разбирате, но мисля, че може да прерасне в задоволителна история. Нещо такова... — като хвана молива и придърпа към себе си лист чертожна хартия, тя набързо нахвърли началото: жената — Мелани — заета с подготовката за сватбата, която трябва да се състои след седмица.

След няколко минути Лиз вдигна поглед и видя, че той я гледа доста странно.

— Бях чувал за идеални сватби, но думите, които ти съчини, могат наистина да служат за пример.

— Ах, това е така, защото отдавна съм женена за работата си — отговори весело Лиз.

— И достатъчно ли е това?

Защо иска да знае? — помисли си тя с раздражение. После отхвърли тази мисъл.

— Ако не работя, няма да имам какво да ям, а аз обичам удобствата като всички други хора. Трябва да имам покрив над главата си, обичам да гледам телевизия и да храня сиамската си котка със сьомга.

— Котката ти не е ли чешърска порода?

Лиз поклати глава.

— Не, моята е, естествено, от кралската порода.

Точно тогава вратата се отвори с трясък и Мелани влетя в стаята.

— Том, ти каза... О! — тя се спря с присвити очи. Лиз не беше заплаха, но Мелани нямаше доверие на никого, особено на жените.

— Всичко е наред — каза Лиз, като видя в това възможност да избяга. — Приключихме с работата засега — когато понечи да събере скиците си, Том постави длан върху тях и без да иска, докосна нейната. Стомахът на Лиз се сви.

— Остави ги — каза той. — Ще ги покажа на Франсоа. Независимо дали са само работни, те ще му дадат представа за хода на кампанията. Доколкото го познавам, той ще ги хареса, както и аз. Могат дори да предизвикат ентузиазъм у него.

— Каква кампания? — прекъсна ги раздражено Мелани. Явно нямаше търпение.

— Всичко с времето си — каза Том и постави скиците в портфолиото, което носеше със себе си.

Мелани се нацупи.

— Ако има нещо общо с „L'amoreuse“, мисля, че имам право да знам всичко. Все пак, нали сме от един отбор?!

— Пред обществото, да — съгласи се Том, — но главната работа се върши от агенцията. Преди идеята да стане реалност, има още много какво да се направи. Когато предварителната работа бъде свършена, ще видиш предложенията в завършена форма. Но не и преди това. Защото едва след това можеш да заемеш централното място.

Той беше любезен, но категоричен. Лиз беше изумена да види как Мелани притихна, вероятно заради неговите две последни думи. *Умно!*, помисли си тя с възхищение. *Колко добре я познава вече!* Когато се върна в офиса си, тя си помисли, че трябва да му бъде благодарна за облекчението, което това ѝ предоставя.

Онази седмица, Мелани придружи Том до Париж. *Разбира се*, беше реакцията на Лиз, когато я информираха за това. В следобедна на понеделника, в който се върнаха, той извика Лиз в офиса си, за да ѝ каже весело, че Франсоа Журден е прегърнал ентузиазизирано идеята за новата кампания и е дал зелена светлина. И което било по-важно, в ентузиазма си той бил увеличил бюджета с двайсет и пет процента. Крайният срок за първите реклами по телевизията и кинопрегледите бил след седем месеца, когато щял да бъде връхът на коледните продажби. Той беше разточителен на похвали, но Лиз знаеше, че неговото представяне на нейната работа трябва да е било не по-малко добро. Тя беше започнала да цени — наред с другите му добри страни — у него качеството, че когато харесва това, което прави, той се отдава сто процента на работата. Човек трябваше да внимава с него, когато това не е така. Както беше открил един от главните счетоводители, който просто нямаше късмет. Онова, което Лиз трудно понасяше, беше, че той се отдава сто и един процента на Мелани. Успокояваше се с мисълта, че това само показва колко изглупяват мъжете, когато видят хубавко лице.

Шест седмици по-късно, след като беше работила дълго време под силно и непрестанно напрежение, Лиз реши, че има нужда от почивка. Беше измислила леката, но вероятна любовна история — което беше лесно, защото тя самата беше потънала дълбоко в своите романтични мечти — беше написала първото копие и го беше предала, с красиви рисунки и цветна презентация, всяка страница под своята цветна защитна обвивка. Ако клиентът го одобрише, кампанията щеше да навлезе във втория си стадий — заснемането на серия от шест деветдесетсекундни отрязъка от компания, която беше специализирала в тази дейност, с режисьор, който щеше да бъде отговорен за всичко и щеше да се надява, че ако рекламата има успех, това ще бъде билетът му за Холивуд. Гардеробът на Мелани за случая беше със специален дизайн, но гримът беше подбран от новата серия от самата фирма производител, а лицето ѝ щеше да бъде гримирано преди самите снимки от визажист от Париж.

Няколко места за снимки бяха избрани от Том, който, както Лиз откри, имаше отлично чувство за подходящ пейзаж. Той беше наистина най-добрият творчески директор, с когото беше работила. Нищо не убягваше от зоркия му поглед и вече всички го уважаваха на петия

етаж на сградата, заеман от „Бритън, Барнс & Бекуит“. Лиз вече не се съмняваше, че той е назначен заради способностите си, а не заради Мелани. Тя също така цъфтеше от факта, че той одобряваше начина, по който тя ръководеше своя отдел. Затова нямаше никакви угризения, когато го помоли да ѝ даде едноседмична почивка. Той веднага се съгласи с думите:

— Вярвам, че човек наистина има нужда да възстанови силите си след упоритата работа. Ще отидеш на някое хубаво място, нали?

— В рая — отговори насмешливо Лиз, която още не беше решила къде ще отиде. Знаеше само, че има нужда от почивка.

— В такъв случай, може ли и аз да дойда?

Думите излязоха от устата ѝ, преди да може да ги спре:

— Но аз мислех, че всеки път отивате там с Мелани.

Защо, о, Господи, защо казах това?, питаше се непрекъснато тя по-късно. Лицето му веднага беше приело студено изражение — очите му се бяха превърнали в две ледени бучки, погледът му сякаш пронизваше гърба ѝ и я караше да трепери неудържимо. Докато опаковаше багажа си същата вечер, тя си повтаряше, че има нужда от тази почивка. Да ги вижда непрекъснато заедно през изминалите седмици — защото Мелани беше дала ясно да се разбере от всички, че той е нейна собственост — не беше никак лесно и чувствата ѝ се бяха поразклатили. *Но кой, ако ме погледне, ще предположи, че въобще имам чувства?*, присмя се тя сама на себе си. Проблемът беше, че докато времето минаваше, тя все повече налапваше въдицата на неговата привлекателност и ѝ беше все по-трудно да му отговаря естествено и непринудено. Глупавата ѝ — и ревнива, както осъзна забележка беше съсипала всичко. Между тях нямаше нищо повече от работни отношения, независимо какви бяха съкровенията ѝ копнежи. Не беше успяла да постигне нищо повече от това. А сега беше провалила всичките си шансове. *Идиотка!*, обвиняваше грубо самата себе си. На следващата сутрин, след нощ на безплодни размисли и самообвинения, тя предаде сиамската си котка на временните грижи на съседката си, която обожаваше котките. Настани се в „Голфа“, който беше купила с последната си коледна премия, без все още да знае накъде ще потегли. Знаеше само, че не иска да се прибере у дома си. Баща ѝ се беше пенсионирал преди година като старши сътрудник на фирма за инженери консултанти, която беше ръководил в продължение

на трийсет и пет години, беше продал голямата къща в Уимбълдън и се беше преместил заедно със сестра си в котиджа, който беше купил в селото Сафолк, където бяха родени и двамата. Имаха голяма градина, където той, доволен, можеше да работи дълги часове, а сестра му можеше да прилага огромния си организаторски талант при различните събития в селото.

Това, че на двацет и осем годишна възраст, Лиз, за разлика от братята си, не даваше признаци да свие семейно гнездо, не тревожеше баща ѝ. Той винаги беше либерален във възгледите си по отношение на децата си, в чийто личен живот никога не се месеше. Сестра му не одобряваше, но Лиз знаеше, че винаги ще се разбира лесно с баща си, който искаше само да е щастлива.

Когато излезе от Лондон, тя обърна колата на север. Не познаваше добре тази част от страната, защото никога не беше ходила по-далеч от Торки, където, преди двацет години семейството беше прекарало една лятна ваканция. Щеше просто да шофира, докато не види място със знака „Стоп“. Кой би могъл да каже къде ще завърши пътуването ѝ? Да кажем истината, тя дори не се интересуваше особено от това.

ГЛАВА 3

Нощта на втория ден я завари навлязла дълбоко в Южен Корнуол. Беше напуснала Труро по обяд и беше поела по тесните провинциални пътища, като внимателно избягваше магистралата А 394, която щеше да я отведе до Пензанс. Вместо това се спусна надолу до Фалмаут, като мина край Роузмалиън Хед и после нагоре край Хелфорд Песидж, където, тъй като беше време за вечеря и тя беше гладна, спря в малка и много приятна кръчмица, скътана сред хълмовете с изглед към прекрасна долина и река Хелфорд. Всъщност мястото предлагаше и подслон за през нощта и беше достатъчно гостоприемно, за да помоли да ѝ дадат стая. Имаха свободна, така че тя я нае и изяде самотната си вечеря, а после реши да се разходи. Беше шофирала цял ден и освен че имаше нужда да раздвижи краката си, искаше да се умори, за да може да заспи, да прогони мислите, които в последно време се въртяха все около Том Кеъри. Знаеше, че това е загубена кауза, но не можеше да престане. Това, че работеше заедно с него и го виждаше поне веднъж всеки ден увеличаваше завистта и ревността ѝ към Мелани. Не ѝ помагаше и фактът, че по цял ден трябва да мисли за романтични ситуации и тя непрестанно мечтаеше да смени мястото си със своята съперница. Нарастваше и разочарованието ѝ, защото не можеше да направи нищо по въпроса, както и отвращението ѝ от самата себе си, защото се страхуваше да опита.

По ирония на съдбата, нощта беше вълшебна и създадена за влюбени. Имаше голяма луна и сребристо безоблачно небе, реката, някъде на около шеста фута по-надолу, блестеше като сребристо ламе, а бризът беше нежен като дъх на влюбен. Дълбоко замислена, тя вървеше бавно и безцелно. Едва, когато почти се блъсна в нея, видя къщата, чу музиката и разбра, че е навлязла в частна собственост. Без да забележи, се беше отклонила от пътеката, която се виеше сред скалите, и беше заслизала по друга, която водеше към скрит малък

залив, който не се виждаше от върха на скалите, защото го закриваха високо израсналите храсти и друга дива растителност.

Две трети от пътя надолу по склона, върху равно изпъкнало място, което ерозията беше издълбала в скалите, някой беше построил малка, но красива къща. Тя блестеше като захарен лед на лунната светлина, величествена като царица, и доминираше над също така малката, но перфектна италианска градина, в която имаше дори мраморни статуи и фонтани. От мястото си Лиз долавяше аромата на орловите нокти, още по-силния и по-сладък аромат на рози, както и мириса на подправки: розмарин, градински чай, пирен и див лимон. Но над всичко това, сякаш увиснал в нощния въздух, се носеше великолепно мецосопрано, което пееше с лирична радост. Лиз, която беше страдна почитателка на музиката, разпозна една от „Песните на Оверн“. Седна. И с отворена уста втренчи поглед в тази картина от вълшебна приказка.

Накрая, като хипнотизирана, тя се спусна още по-надолу по пътеката, която ставаше все по-широка, и се озова в самата градина. Тя беше безлюдна, а в къщата не светеше нито една лампа. Който и да беше собственикът ѝ, той седеше в мрака и слушаше дискове с приятна музика. Лиз стигна до една мраморна пейка, опипа внимателно с ръка и седна, напълно пленена от настроението на нощта, красотата на пейзажа и този великолепен глас, който не можеше да разпознае, макар да беше разбрала, че никога няма да го забрави. Тя затвори очи и се остави музиката да я погълне, или не, по-скоро да запълни празния басейн на собствените ѝ емоционални копнежи. Докато накрая по бузите ѝ не потекоха сълзи. Горещи и парещи, те капеха от края на брадичката в скръстените ѝ в скута ръце. Тя седя така, докато музиката не спря. Последният тон заглъхна бавно. И тогава, когато тишината се настани над всичко наоколо, от нея се изтръгна първото ридание, в което имаше много, много болка.

— Кой е там? — запита силен, плътен глас. — Има някой, знам. Кой е?

Внезапно обхваната от паника, Лиз бързо скочи на крака, избърса сълзите с опакото на дланта си, защото не искаше непознатият да види изблика ѝ на чувства.

— Чакай! — това беше заповед, толкова настоятелна, че без да иска, тя се спря и се обърна да види от чия уста излиза. Към нея

вървеше мъж с протегнат напред бял бастун, който обаче не използваше, както тя забеляза. Явно познаваше добре пътя. Когато я наближи, тя видя, че той не е в първа младост, но притежава изненадващо привлекателно лице под сивата като стомана коса. Не носеше тъмни очила и на ярката светлина на луната очите му проблясваха, макар да не виждаха нищо. — Не бягай! — беше следващата команда, вече не толкова настоятелна и авторитетна, защото беше усетил, че тя стои на едно място.

Когато стигна съвсем до нея, Лиз започна припряно да се извинява:

— Съжалявам. Не исках да навлизам в частна собственост... Не бях го осъзнала, докато не чух музиката и не видях къщата... Бях убедена, че съм попаднала във вълшебна приказка...

Той се засмя тихо.

— Аз не съм магьосник, уверявам те, но се радвам, че харесваш къщата ми. Мога ли да знам с кого споделям, или поне така изглежда, общи интереси? — запита той весело.

— Казвам се Елизабет Евърет. Отседнала съм в странноприемницата горе... — като забрави, че говори с незрящ, защото нищо в него не издаваше слепотата му, Лиз посочи зад себе си. — Излязох да се поразходя след вечеря, но — все още не знам как — се намерих тук, видях къщата, чух музиката и... Заловихте ме на местопрестъплението. Извинявам се за нахлуването. Не беше преднамерено.

— Няма нужда — той придружи думите си с изразителен жест. — Доволен съм и съм поласкан, че оценявате и двете.

— Такава къщичка е последното, което съм очаквала да намеря в Корнуол... — Лиз щракна с пръсти. — Разбира се! Стори ми се позната отнякъде... Сега си спомних! Вила Парадизо на север от Винченца... Там съм я виждала преди.

По лицето му се изписа усмивка, която придаде весела нотка и на гласа му.

— Наистина сте я виждали. Баща ми беше италианец, а майка ми — от Корниш. Когато обстоятелствата ме принудиха да се върна да живея в родината, реших, че ще живея в къща, която ще е точно копие на онази, която ме беше осиновила. И така я построих, камък след

камък, но два пъти по-малка от оригинала. На това малко плато не може да се построи нищо с размерите на оригинала.

Това означава пари, помисли си Лиз, докато изучаваше лицето му, което ѝ беше смътно познато, както и къщата.

— Би ли трябвало да ви познавам? — запита колебливо тя. — Чувствам, че би трябвало... известен ли сте?

— Бях някога.

— Актьор ли сте били? Като че ли познавам лицето ви...

— Когато се налагаше да играя, да — така развеселен, гласът му придоби тембър, който ѝ подсказа кой е човекът срещу нея.

— Разбира се, че ви познавам! Е, поне гласа ви. Вие сте Джон ди Марко.

— Аз съм наистина.

— Е, това май ще е най-великата нощ в живота ми! Имам повечето от плочите и дисковете ви у дома.

Смехът му изразяваше доволство.

— Дон Джовани беше най-известната ви роля. Хората, които би трябвало да разбират нещичко, казваха, че вашият е най-добрият за всички времена.

— Така беше — казано без излишна скромност. — Но сега пея само в звукозаписното студио. От шест години не съм бил на сцената.

— Знаех, че сте се пенсионирали, но не знаех за този миниатюрен рай.

— За него наистина не знаят много хора.

— Тогава ще ви оставя в него и отново ще се извиня за нахлуването си.

— Не... Моля ви... не бягайте — той протегна ръка, за да я спре. — Вашето присъствие ме радва. Предполагам, че сте дошли не по правилната пътека. Тя се разделя на върха на хълма. Едната продължава да се вие около скалите, а другата слиза до тук. Има порта, но тя обикновено е затворена.

— Не съм видяла порта... Но бях толкова дълбоко замислена, че нищо не виждах. Просто вървах.

— Като загубена овца — заяде се незлобливо той. Когато тя не отговори, той продължи: — И какво правите в Корнуол? Във ваканция ли сте?

— Почивка от работа.

— Сама?

Лиз кимна, защото забрави, че той не вижда, после отговори кратко:

— Да.

— И откъде сте дошли до тук?

— От Лондон. Живея и работя там.

— И какво работите?

— Пиша реклами.

— И добре ли пишете?

— Да.

— Радвам се за вас. Обичам хората, които имат вяра в себе си. Винаги съм харесвал хора със самочувствие — точно в този момент, откъм къщата, се разнесе силен гонг. — А... Аделина ме вика за последното ми питие за вечерта. Може ли един вече стар мъж да покани млада жена като вас да го споделите с него?

Лиз се поколеба. Беше удивена от чара му, уловена в плен от излъчването му и от самото начало във възторг от него, но срамежливостта ѝ не ѝ позволяваше да приеме.

— Моля ви — настоя той. — Ще ви покажа къщата си и така ще мога да я видя през вашите очи.

Това я убеди.

— В такъв случай...

— Отлично! Трудно е да се намерят мили и приятни хора, но мисля, че във ваше лице намерих един. И това, че сте омагьосана от къщата, музиката и нощта, също ми го казва. Хайде, нека ви покажа още малко от красотата наоколо.

Тя го последва, когато той непогрешимо тръгна надолу по чакълестата алея покрай мраморния фонтан. Той уверено продължи по каменните стъпала до по-ниската от двете тераси, а после — и до самата къща. Светлините бяха запалени и през стъклените врати тя виждаше богатия интериор. Последва го вътре и се намери в двуетажно антре, което беше истинско бижу и се простираше от предната до задната част на къщата: стени, покрити с фрески, кадифени завеси, прекрасни, позлатени на места, мебели, блестящ мраморен под, величествено стълбище и удобни и меки килими. Той отиде до масивната камина и дръпна шнура на звънеца, преди да я

поведе през отворената врата към по-малка, но също много богато обзаведена стая.

— Седнете, седнете — подкани я той и махна с ръка.

Лиз седна и в този момент една жена влезе в ръце със сребърен поднос, на който бяха поставени гарафа и чаша. И тя не беше млада и беше много висока, като Лиз, също така едра, но притежаваща самоувереност, каквато на Лиз липсваше. Имаше черна коса, посребряла на слепоочията, маслиненя кожа, тъмни очи и се движеше с осъзнатата грация и величественост на кралица.

— А... Аделина, донеси още една чаша, ако обичаш. Имаме неочакван гост. Това е Елизабет Евърет, която се разхождаше по погрешка в нашата градина и е чула пеенето ти.

— Вие ли пеехте? — запита изненаданата Лиз, когато Аделина понечи да излезе от стаята, за да изпълни поръчката.

— Запис, който Аделина направи преди няколко години — обясни Дона.

— Беше красиво. Имате великолепен глас.

— Grazie, signorina — каза тихо Аделина и се усмихна. Погледът на тъмните ѝ очи беше пронизателен и нищо не пропускаше. Доволна, тя постави подноса на количка с колелца, която се намираще отстрани на подобния на трон стол, в който се беше настанил домакинът на Лиз. После излезе толкова тихо, колкото беше влязла.

— Аделина е моята икономка — каза Джон ди Марко. Усмивката и веселостта на гласа му издаваха, че е напълно наясно с впечатлението, което беше създал.

Тя се върна след секунди с поднос с втора чаша, която постави до гарафата, преди да ги остави сами и да затвори вратата след себе си. Лиз се чудеше дали трябва да предложи помощта си, когато с радост видя колко сръчно той хвана гарафата и напълни чашите до половината. Ако се съдеше по цвета, питието беше бренди. После ѝ подаде едната и тя я пое от ръката му.

— Как го направихте? — запита очарована.

— Чувам ви да дишате. Слухът ми — по необходимост — е много остър — той протегна ръка към сребърната кутия до гарафата и вдигна дълга и елегантна лула. — Сега, когато мога да си позволя да не бъда толкова загрижен за нощни представления и състоянието на гърлото ми, си позволявам да изпуша по една лула с брендите си при

специални случаи. Човек се стреми към неочакваните удоволствия дори когато приема очакваната болка — той пое от лулата и с удоволствие издиша дима.

— Откога сте сляп?

— От шест години. Пострадах при представление на открито на „Дон Джовани“ във Верона. В сцената със статуята. Тя падна на главата ми. Последствията не се проявиха веднага, но се оказа, че е пострадал зрителният ми нерв, който бавно, но сигурно, престана да функционира. След известно време изгубих зрението си. Имах късмет, че за това трябваше да мине малко повече от година, така че можех да планирам и да построя къщата.

— Добре сте я планирали — комплиментът на Лиз беше съвсем непосредствен. — Това тук наистина е раят.

Усмивката му издаваше силно удоволствие.

— За вас може би, но аз съм живял тук и мога да ви кажа, че съвсем не е така.

Лиз се усмихна в отговор.

— Какъв късметлия сте!

Лиз отпи от брендите си. То беше меко като коприна и тя почувства как се плъзга по вените ѝ, стопля я и я кара да се отпусне. Какъв прекрасен човек! Дали беше навлязъл в петдесетте? Беше се пенсионира в разцвета на силите си, сравнително млад. Да, може би беше в началото на петдесетте, реши тя. И се удиви, когато той, сякаш прочел мислите ѝ, запита:

— На колко сте години?

— На двайсет и осем.

— Ах... Млада сте. Аз съм трийсет години по-възрастен от вас.

— Не ви личат.

— Не. Никога не съм изглеждал на годините си. Когато бях млад, изглеждах по-стар. Все още изпълнявах арията на Дона и на петдесет. Справях се и с ролята, разбира се.

В гласа му отново се долавяха весели нотки. Той ѝ правеше комплимент, като се отнасяше с нея като с жена с достатъчно опит, но в същото време в думите му нямаше нищо, което би могло да я обиди. Тя имаше чувството, че той е последният човек на света, който би нарекъл лопатата инструмент за копаене, но тъй като тя самата също не беше лицемерна, беше едновременно радостна и благодарна за това.

Като си спомни какво знаеше за него — главно от информацията към неговите дискове, както и от биографията му, която беше прочела преди години, той и в живота, както и на сцената, беше Дон Жуан. Беше изоставял жени, които го обожаваха, от Щутгарт до Сан Франциско. Беше привлекателен, макар и в напреднала възраст. Когато е бил млад, сигурно е бил неустоим за жените. Снимките към биографията показваха жизнен тъмнокос мъж с дяволита привлекателност. А мъже, които излизаха така на снимка, бяха дори още по-привлекателни в живота. Като успя да откъсне ума си от тези безплодни мисли, тя каза:

— Разкажете ми за Аделина. С глас като нейния, тя също би могла да бъде професионалистка.

— Много добро мецосопрано, както и сама чухте. Беше моя любовница и се отказа от собствената си кариера, за да дойде с мен тук при пенсионирането ми. Сега живеем заедно в това място на мир и доволство. А вие имате ли любовник?

Напълно шокирана от неговата безкомпромисна прямота, Лиз преглътна, преди да отговори кратко:

— Не.

— Защо не? Мислех, че в този век, обсебен от секса, жена без любовник — любовници — е като котка без опашка: нещо крайно необичайно.

— Тогава, аз съм необичайна.

— Вече стигнах до това заключение. Имате прекрасен глас — контраалт. Пеете ли?

— Само в банята.

— А изглеждате ли така, както звучите?

— Не.

— Ах! — той не каза нищо повече по темата, а обърна разговора към други неща. Когато часовникът, деликатно произведение от порцелан и познат бронз, оповести кръглият час, Лиз с изненада разбра, че е вече единайсет часът.

— Господи! Нямах представа, че е толкова късно... Накарах ви да стоите заради мен. Толкова съжалявам!

— Не, не... Времето отлетя така бързо, защото се наслаждавахме на компанията си. И тъй като не спряхме да говорим, още не сте

видели къщата ми, затова трябва да дойдете на обяд утре, за да мога да ви разведа, без да бързаме. Да кажем, в един часа?

— О, но... Не искам да ставам досадна.

— Глупости! Вие ме забавлявате и интригувате. Не знам откога не съм водил толкова интересен разговор. Моля ви, доставете удоволствие на един стар човек да обядвате утре с него, за да можем да поговорим още малко.

Несвикнала да бъде обектът, към който е насочен мъжкият чар, майсторски използван с определена цел и намерение, Лиз остро чувстваше въздействието му. Той наистина беше чаровен. Освен това, къде другаде би могла да отиде?

— С удоволствие.

— Отлично. Един часът, тогава.

Като остави чашата си обратно върху подноса, Лиз каза:

— Ако се върна по пътя, по който дойдох, ще стигна ли до странноприемницата?

— Да. Пътеката от дясната страна на портата. Ако я намерите отворена, моля ви, затворете я след себе си.

Беше се изправил на крака и ѝ протягаше ръката си. Тя я пое и той погали с пръсти нейните по доста чувствен начин.

— Хубави длани... дълги и гъвкави пръсти, красиви нокти. Ръцете говорят много. Аз съм се научил да виждам с моите. Ще ми позволите ли да ви видя?

Лиз каза:

— Разбира се.

Тя стоя неподвижно, докато той, с върха на пръстите си, много леко, опипа веждите ѝ, очните кухини, скулите ѝ, носа и очертанието на устните — докато те трепереха — брадичката и гърлото ѝ.

— Такава страстна уста — прошепна той и спусна длани към раменете ѝ. — Вие сте висока и с широки рамене. Много приличате на Аделина. Тя също е великолепна.

Лиз се запита дали е чула правилно. Беше казал, че е великолепна?!

— Никой ли не ви го е казвал преди? — запита я той пронизателно — дланите му бяха доловили потръпването на тялото ѝ.

— Не... никога.

Той каза на италиански нещо, което звучеше като проклятие, после на английски:

— Какво сбъркано има в това време, че кара жените, които са сложени като истински жени, да се срамуват от телосложението си? Аделина ми казва, че днешните жени се стараят да приличат на насекоми. Basta! Нима мъжете вече не разпознават богинята, когато я видят?

Лиз беше отворила широко уста от шока. Първо беше казал, че е великолепа, а сега я наричаше богиня! И това от истински познавач на жените!

— Мисля, че ви изненадах — каза той в тишината, последвала нейното изумление.

— Това е недостатъкът на този век, а всяка ера има такъв — успя да каже Лиз със свито гърло. — Единственият начин, по който мога да се видя като богиня е, като статуя с истински размери.

— Никога! Не и е тази уста. Какъв цвят е косата ви?

— Сива като козината на мишка.

— А очите ви?

— Зелени като калта.

— Вие сама се присмивате на себе си. Защо?

При тази безцеремонна прямота, тя можеше да отговори само със същото.

— Защото винаги са ми давали да разбера, че съм обикновена и непривлекателна.

— Кой? Мъжете ли?

Лиз замълча. Той я беше върнал към онова, което се беше опитвала да забрави през последните няколко часа. Освен това усещаше, че този чувствителен мъж долавя с интуицията си мъката, която я изгаряше вътрешно след случилото се с Том Кеъри. Каза си, че това е възможно, защото той е сляп. Защото не може да я погледне, да я види, а тя да види безразличието в очите му. За кратко, поласкана от думите му, беше забравила недостатъците си, но последните му думи сякаш бяха поставили пред нея огромно огледало, в което можеше отново да се огледа.

— Хайде сега... — каза той толкова нежно, че гърлото на Лиз се сви, а в очите ѝ бликнаха сълзи. — Мисля, че материалът, от който сте направена, е много ценен. Имате нужда само от малко полиране и

излъскване. Дори диамантът не блести, докато не се среже и полира. Когато е в сурово състояние, човек може да го подмине, да го сметне за нищо не струващо камъче. А за това са необходими сръчните ръце на майстор. Повярвайте ми, защото винаги съм разбирал от жени и винаги съм ги обичал. Вие наистина сте великолепна. Телосложението ви е прекрасно, а профилът ви е достоен за друга богиня — Венера Милоска, чиито пропорции също не се вписват в днешните стандарти. Не мога да ви видя, но разговарях с вас. Вашата личност се запомня, остроумна сте, имате проникателен ум. Мисля, че вашите качества ще дойдат малко в повече за някои мъже, които не биха могли да се справят с тях, в който случай пък те ви показват тяхното безразличие, за да ви наранят. Прав ли съм? Мисля, че сте млада жена с огромен потенциал, но с малко вяра в себе си. Затова седите в градината и плачете... Така ли е?

Самосъжалението заля Лиз на поредната вълна. Беше изслушала сладките му думи и затова тези, последните, ѝ подействаха като кофа студена вода. Тя ахна от болка и изненада.

— Млада сте, а младостта е възрастта на щастието. Време също така, когато човек прави грешки и се учи от тях за в бъдеще. Проблемът е в това, че младостта не притежава опита, който е необходим, за да се справи човек с нещастieto. Опитът, уви, идва с възрастта. Заради мъж ли страдате? На вашата възраст обикновено е така.

— Само глупаво увлечение. Ще го преодоля — каза Лиз безизразно.

— Значи той не отговаря на чувствата ви?

— Той дори не знае за тях.

— Аха... Разбирам...

Сляп или не, Лиз знаеше, че наистина я разбира. Този мъж „виждаше“ много повече от онези, които имат перфектно зрение.

— Кажете ми — бяха следващите му думи, — чели ли сте някога „Лунният камък“ на Уилки Колинс?

Като се чудеше какво общо има това с темата, Лиз отговори:

— Да. Много отдавна.

— Спомняте ли си Росана Спеърмън, бедната слугиня на бившия крадец, който от пръв поглед се влюбил във Франклин Блейк, макар дотогава дори да не подозирал за нейното съществуване?

— Да — отговори Лиз, защото отново беше удивена от факта, че толкова бързо беше схванал ситуацията, в която се намираше тя. — Сега разбирам...

— Тя отчаяно искала той да я види като живо и дишащо човешко същество, но не знаела как да го направи по друг начин, освен да се конфронтира с него, което пък, от друга страна, никак не искала да се случва. Затова се самоубила. Не мисля, че вие ще отидете толкова далеч, но ви съветвам да го накарате да почувства присъствието ви. Ако няма ефект, значи не е съдено да има. В този живот, не можем винаги да имаме онова, което искаме. Ще намерите някой друг. Великолепно същество като вас не може да бъде оставено да скърби прекалено дълго.

Беше го казал отново! Дали беше възможно о, Господи — тя да греши?! Дали наистина тя не беше прекалено добра за повечето от мъжете? Много по-силно желаше това да е така, отколкото да не е достатъчно добра.

— Мисля, че ви дадох достатъчно материал за размисъл — каза той проникателно в настъпилата отново тишина. — Хайде, идете си помислете, а утре отново ще поговорим.

— С удоволствие — каза отново Лиз, замаяна. Ако говореше, както тази вечер, тя би могла вечно да го слуша. Никога не беше чувала толкова успокоителни думи, балсам за нейното накърнено самочувствие. Но в това имаше и нещо повече — надежда.

Той настоя да я изпрати до началото на каменните стъпала, където тя забеляза, че градините са осветени и ще ѝ бъде лесно да намери обратния път. Той ѝ подаде длан и тя я пое. Вместо да стисне нейната, той я поднесе към устните си — жест, който беше доникъде театрален, макар и много нежен.

— Arrivederci. До утре...

ГЛАВА 4

По обратния път Лиз се чувстваше така, сякаш са ѝ пораснали криле или са ѝ отпуснали още деветдесет и девет години живот. Като стигна до върха на скалите, тя видя, че наистина има порта, подобна на ветрило, която беше отворена, както беше предположил домакинът ѝ. Като я затвори внимателно след себе си, тя забеляза, че ако не беше отворена, въобще нямаше да я види сред гъстия храсталак и кървавочервените рододендрони. Господ да благослови онзи, който я беше оставил отворена, помисли си тя с искрено чувство, защото, в противен случай, никога нямаше да стигне до това омагьосано царство. Дали не беше сънувала всичко? Не, в устата си все още усещаше вкуса на брeндитo, да не говорим да приповдигнатото настроение. Фантастичната къща и великолепната градина, както и още по-вълшебният им домакин, бяха реални. Както и думите, които той беше изрекъл. Беше казал, че тя е великолепна! Че е истинска богиня!

Стигна до странноприемницата и изкачи стъпалата, като разсеяно пожела „лека нощ“ на собствениците. В стаята си се съблече, изми зъбите си, но преди да си легне, още веднъж огледа голото си тяло в огледалото и едуардиански стил, което беше поставено до нощното шкафче. Само че този път го направи в светлината на удивителните думи на Джон ди Марко, опитвайки се да се види през неговите очи или, по-скоро, през върховете на пръстите му. Да, беше едра, но не и дебела, а само с щедри пропорции. При това, всичко беше в точното съотношение, макар и не според модата на съвременните дизайнери и редактори на модни списания. Те предпочитаха жени с ужасно плоски корем и дупета, а нейното тяло беше определено това на жена, не на момче.

Приятно изумена, тя осъзна, че онзи харизматичен магьосник беше прав. Сляпа заради омразата, която изпитваше към собственото си тяло, тя беше неспособна да види по-далеч от определенията, които ѝ налагаха мъжете — мъже, които, ако тя беше уверена в себе си, щеше

да подмине като такива от трета класа. Като им беше позволила да я съдят и презират като жена, тя беше направила ужасна грешка. Сега, с помощта на слепия мъж, беше успяла да види онова, което те не можеха — тя наистина беше великолепна. Пълните ѝ, високи и твърди гърди бяха красиви и женствени. Бедрата ѝ бяха широки, вярно, дупето ѝ също беше закръглено, но пък краката ѝ бяха дълги и стройни. Чрез неговите очи, тя видя себе си не като омразна грозотия, а като жена с излишество от женски форми. Иронията се състоеше в това, че беше необходимо да срещне слепец, за да може да види самата себе си! Да, беше жена и половина и щеше да е необходим повече от един мъж, за да се справи с нея. Мъж като Том Кеъри, например. Той чукаше Мелани обаче, а тя също беше апетитно парче. Но Лиз с гордост си помисли, че би могла да напълни шепите, на който и да е мъж.

Когато си легна, тя малко късно осъзна, че се е опитвала да се състезава според правилата на останалите жени, когато е трябвало да измисли свои собствени. И, естествено, се беше провалила, защото се беше опитвала да се прави на онова, което не е и което никога няма да бъде. И то само защото от най-крехка възраст я бяха направлявали и възпитавали погрешно, и защото беше позволила на няколко окаяни представителя на другия пол да я отхвърлят.

Дълго време лежа и мисли. И откри мястото на много погрешни заключения. Като например, когато, преди доста години, Джили и беше убедила да отиде на нейното единствено парти — маскарад. Темата беше персонажи от филми и книги и я бяха убедили да се облече като Кармен — с черна перука, пола и многобройни фусти към нея, блуза със смъкнати рамене и голи крака и стъпала. Кожата ѝ бяха боядисали тъмнокафява, като на циганките. Джили беше боядисала и лицето ѝ и ѝ беше сложила яркочервено червило. Когато Лиз беше забелязала повече от един млад мъж да я гледа втренчено — всъщност техните погледи я следваха неотлъчно навсякъде из стаята, — веднага беше решила, че е обект на присмех, че изглежда гротескно, защото е избрала неподходящия костюм. Ами ако беше така не защото не са били впечатлени, а защото са били уплашени от такова изобилие? Дали не я бяха гледали втренчено, защото не са могли да направят нищо друго?

Чакай малко!, скара се грубо тя сама на себе си. *Позволяваш на думите на един слепец да развихрят въображението ти.* Но те

наистина я бяха гледали втренчено! Това я беше накарало да се чувства неудобно и по-едра от всякога, защото, естествено, беше приела поведението им по-скоро за форма на презрение, отколкото на одобрение. Ами ако приеме предложението на Джили и опита? Само така би могла да разбере всичко с абсолютна точност. Ако трябва да полира и излъска суровия материал, да разкрие богинята, тогава — какво? Дали Том Кеъри щеше да я види в различна светлина? Като жена, а не само като мозък. Щеше да поеме определен риск, разбира се. Можеше и ужасно да греши. Ако обаче искаше да направи въобще нещо по въпроса, нямаше друг избор, освен да приеме съвета му и да направи усилието, да ги накара да почувстват нейното присъствие. И трябваше да започне сега, докато той беше наоколо, че да я подтиква, да я изпълва със своята увереност, нещо, от което тя имаше нужда. Когато най-после заспа, то беше с усмивка на устни.

На следващата сутрин, след закуска, Лиз отиде с колата до Фалмаут, намери магазин, където продаваха дрехи нейния размер, и си купи своя първи чифт дънки и няколко памучни, прилепнали към тялото, тениски. Повече нямаше да облече широки ризи с дължина до коленете. Но очевидно у нея беше останало още малко съмнение, защото, докато се колебаеше пред огледалото в пробната, продавачката ѝ каза:

— Има ли нещо, което не ви харесва?

Лиз се обърна към нея.

— Кажете ми истината — помоли я тя. — Прекалено едра ли съм за дънки?

Продавачката, която също не приличаше на горска нимфа, я изгледа косо.

— Разбира се, че не! Имаме на склад чак до номер двайсети! Повярвайте, това е вече наистина много, но номер шестнайсети — не. Имате женствени извивки, така че, защо да не ги покажете?

— Добре — съгласи се Лиз. — Ще ги взема. И трите тениски.

От магазина излезе с дънките и едната тениска и отиде до колата си, като отначало много ясно усещаше по-различния си външен вид и гледаше право напред, но много скоро след това се развесели и окуражи от реакцията на минавачите. За първи път през живота ѝ

мъжете ѝ подсвиркваха и правеха различни жестове, а чистачът на стъкла спря работата си, за да гледа след нея, докато тя не изчезна зад ъгъла. Нищо от това тя не намери за обидно. Беше поласкана.

Върна се в стаята си и запя на глас. Закачи някъде встрани огромните широки рокли, които никога повече нямаше да облече, свали фибите от косата си и я разреса, а после я завърза на тила си с ярката панделка, която беше купила при същото това излизане. Използва тъмнокафявата спирала, която ѝ беше подарило момичето от „Буутс“ и откри, че миглите ѝ, подчертани, приличат на крачетата на паяк, докато яркочервеното червило придаваше на устните ѝ форма и блясък. Изглеждаше добре! Наистина изглеждаше добре! Беше дотолкова погълната от новия си образ, че забрави за времето, и когато погледна часовника си, откри, че разполага само с пет минути, за да стигне до вилата. Затича.

Той седеше на терасата, когато тя започна да взема стъпалата по две наведнъж.

— Няма нужда да бързате — каза ѝ той. — Точна сте.

— Само защото тичах по целия път.

— С тези дълги крака, вярвам, че това не е никак трудно за вас. Елате, седнете, дишайте равномерно, макар да долавям, че днес въобще дишате по-леко. Като че ли огромна тежест е паднала от раменете ви.

— Така е, благодарение на онова, което ми казахте снощи. Мисля, че може би спасихте живота ми.

— Глупости! Мисля, че защото сте били навън, на хладно, толкова дълго. Днес слънцето ви грее и плахото цвете най-последно разтваря венчелистчетата си.

— Знаете ли — каза Лиз след миг, — за сляп човек вие виждате прекалено много.

— Когато ослепях, се научих, че е възможно да се долавят неща, които убягват на зрението. Сега мисля да изпием по едно питие. Аделина е приготвила всичко. Какво желаете? Нещо дълго и студено, може би. Кампари и сода?

— Чудесно.

— Докато го направя, моля ви, разкажете ми какво сте направили със себе си днес. Какво е накарало цветето да разцъфне?

И тя му разказа. А когато ѝ подаде високата чаша с тъмнорозовото питие, с тракащите кубчета лед, украсено с резенчета лимон и портокал, той каза:

— Очевидно експедицията е била успешна. Радостта в гласа ви ми го казва.

— Да, така беше! Нямате представа... — и как би могъл да има, когато самата тя нямаше?!

— Тогава, да прием за вашето по-нататъшно разцъфване и началото, надявам се, на също толкова красиво приятелство.

Аделина дойде при тях и поздрави грациозно Лиз, преди да заговори на италиански на домакина ѝ. Той кимна и ѝ отговори на същия език. А когато Аделина се отдалечи:

— Тя питаше дали да добави чесън в яденето. Отговорих ѝ „не“. Прав ли съм бил?

— Да.

— Аделина е отлична готвачка. Гарантирам ви, че никога не сте опитвали нещо като нейните макарони.

След като напълни устата си с *fettuccine primavera*, Лиз каза почитателно:

— Вие сте абсолютно прав. Не бях.

Сосът се състоеше от гъста сметана, млади аспержи, млади и нежни стръкчета целина, дребно нарязани тиквички, пиперки и моркови, всичко поръсено с пресен магданоз.

След макароните ядоха агнешко, сготвено в марсала, гъбен сос и картофи соте, с което пиха бяло вино от собствените лозя на Джон в Тоскана. Хапнаха и най-лекото *zabaglione* и завършиха с пресни плодове и сирене.

— Вилата ви наистина заслужава името си, защото може да се сравни с рая — нададе стон на задоволство Лиз, когато излязоха на терасата да пият кафе.

— Аделина ще бъде доволна. Каза, че изглеждате като жена, която може да оцени хубавите неща в живота. Кажете ми с какво сте облечена днес.

— Дънки и тениска. Каза ли ви Аделина как бях облечена снощи?

— Някаква широка и безформена рокля, така каза. Нещо, под което да се скриете, в тъмен цвят. Каза също, че сте дошли с вида на

мокра кокошка, но сте греели от щастие, когато сте си тръгнали.

Макар и смутена, Лиз се засмя. Господ знаеше, че това е самата истина.

— Днес обаче сте свалили наметалото си. Да приема ли, че сте решили да ги накарате да почувстват вашето присъствие?

— Ще се опитам. Благодарение на вашето окуражаване.

— Значи вече не мислите, че ръстът ви е нещо нередно и грозно, някакъв недостатък?

— След като видях Аделина, не.

— Браво! В моята работа съм срещал много жени с щедри пропорции — Джоан Съдърланд, Джеси Норман, Монсерат Кабале. Великата Калас също невинаги е приличала на горска нимфа.

— Работили ли сте с нея?

— Веднъж, когато още бях млад певец и току-що започвах да се изкачвам по стълбицата на успеха. Преди повече от трийсет години.

— Ще ми разкажете ли за работата си? Много бих искала да знам какъв е светът на операта.

Той с усмивка и готовност започна да ѝ разказва как се подготвял за интерпретирането на дадена роля. И тя отново попадна в плен на неговата магия. Беше очевидно, че той обича да говори, защото го правеше красноречиво и увлекателно, макар понякога да използваше и нецензурни думи. Речта му обаче по-често изобилстваше от мъдри слова.

— Мисля, че говорих достатъчно дълго. Сега, след като се нахранихме добре, ще ви разведа да видите къщата ми.

Разведе я из всички стаи, с изключение на частните си покои, показа ѝ онова, което наричаше „моите съкровища“ — вещи, които беше придобил по време на пътуванията си, някои от които бяха свързани с историята на операта, а други — просто защото му бяха харесали. Колекцията, свързана с операта, се помещаваше изцяло в една стая и се състоеше от доста различни по външен вид и предназначение предмети. Костюми, перуки, декори, снимки, дори портрет — негов, в най-известната му роля. Пред него Лиз се задържа най-дълго. Да, бил е красив на младини — мургав и определено чувствен. Несъзнателно, тя въздъхна.

— Напомням ли ви за някого?

— Не приличате на никого, когото познавам — отговори искрено тя и се извърна, за да разгледа костюмите. — Тези роби трябва да са доста тежки.

— Някои от тях. Като тези например, които използвахме в „Дон Карлос“ и „Набуко“. Не толкова онези, в които бях облечен в „Скарпия“ или „Граф Алмавива“, или „Дон Джовани“. В онези дни мъжете наистина приличали на пауни, но костюмите за жените от оперите на Моцарт също са много изящни. Имам някои от тях тук. Бяха на Аделина. Искате ли да ги видите?

— О, моля ви, много бих искала!

Когато Аделина отговори на повика на звънчето, тя се усмихна и веднага се съгласи с молбата на Дона. Отиде до големия гардероб, който заемаше цялата стена, отвори двойните врати и разкри цяла редица рокли.

— О, красиви са, красиви са... — каза напевно и почтително Лиз и погали с длан коприната, кадифето и дантелата.

— Искате ли да ги облечете? — запита Аделина. — Ще ви станат. Имаме еднакво телосложение и ръст. Какво ще кажете?

— Да, да... Ще бъде наистина нещо ново, приятно... Графиня Алмавива... — този костюм беше от сатен с цвета на шампанското и долна фуста от дантела с цвета на сметаната.

— Сигурна ли сте?

— Да, можете да ги пробвате.

Лиз не се нуждаеше от още окуражаване. Дона седеше до тях в добро разположение на духа, докато Аделина помагаше на Лиз да се облече, да завърже панделките и да потупа дантелата с длани, за да стане по-ефирна. След това тя гримира лицето на Лиз като за представление и постави на главата ѝ черна перука. Остана да се добавят само бижутата — огърлица, обици и подходящи гривни от перли и диаманти и ветрилото, разбира се, деликатно и с цвета на слонова кост. Като стисна устни, тя огледа Лиз, подръпна тук-там полата, пооправи огърлицата и приглади някой и друг кичур от перуката. Огърлицата направо сияеше на млечнобялата кожа на Лиз. Тя кимна одобрително и обърна Лиз с лице към огледалото, което заемаше една цяла врата от гардероба, и заговори на Дона бързо и на италиански. Той ѝ кимаше усмихнато в отговор.

Челюстта на Лиз увисна. Красивото, умопомрачително същество не беше тя самата! Пълните ѝ гърди бяха почти разголени, в горната си част ръцете ѝ бяха закръглени и гладки, а лицето ѝ сияеше под гъстата черна коса. Беше успяла да разбере само една дума от италианския на Аделина — думата *bellissima*. Беше достатъчно. Когато се погледна внимателно, осъзна, че е истина. Прехапа силно долната си устна. Никога през живота си не беше мислила, че може да изглежда така.

— Виждате ли — каза ѝ мило Дона. — Трябваше само да ви „поизлъскаме“ малко. След това ще дойде и възхищението, и обичта.

— Не мога да се позная! В този костюм съм съвсем друг човек.

— Не. Вие просто не познавате добрите си страни.

— Да знам, че въобще имам такива, вече е истинско чудо. Благодаря ви, о, благодаря ви много! — тя преодоля вродената си срамежливост и плахост и го прегърна здраво през врата.

Прекара останалата част от седмицата във вилата. Спеше в странноприемницата, но прекарваше дните в компанията на мъж, който я подтикваше да открива себе си и да се наслаждава на този процес. Всеки ден обличаше различна рокля и слагаше различна перука, неспособна да се нарадва на красивата непозната, която я гледаше от всяко огледало. Използваше одобрението на Дона като цимент, който да подсигурива току-що положените основи на нейната самоувереност.

В нейната последна вечер там всички облякоха костюми: Дона — този, в който беше изиграл най-великата си роля, Лиз се облече като донна Анна, Аделина — като донна Елвира. Имаха празнична вечеря, приготвена по-рано от Аделина, така че трябваше само да сложат готовите блюда във фурната, а след това Аделина им пяха. Донът беше прав, гласът ѝ беше богат като сметана, тя пееше без никакво усилие. Донът прояви скромност и когато го помолиха да попее, каза, че по-скоро би изпусил, с огромно удоволствие, лула тютюн. И така, Аделина отиде да види дали кафето е готово.

— Мисля — каза Лиз, чието настроение беше приповдигнато от успеха и виното, — че съм излязла от истинския живот и живея в някаква мечта.

— Ние всички имаме мечти, но аз се радвам, че ви помогнах да откриете и осъзнаете своите. Много ми се иска да можех да ви видя, но

Аделина прекрасно ви описа и се чувствам така, все едно съм ви видял. Тя има дарбата да описва точно и увлекателно.

— Тя е забележителна — каза Лиз доста деликатно. Имаше нещо в отношенията на Дона с неговата любовница и икономка, което тя все още не можеше добре да разбере. Като например защо предишната любовница се е съгласила да стане икономка. Тя се държеше с него без предишната фамилиарност, но с уважението, което дължи на господаря. Това все пак не беше нейна работа. Дона обаче беше много чувствителен.

— Любопитна сте по отношение на Аделина, нали?

— Намирам я очарователна — отговори Лиз искрено.

— Такава е. Преди години бяхме много влюбени. А сега само се обичаме. Има разлика, за която вие, естествено, нищо не знаете. Но се надявам с времето да научите каква е тя.

Лиз нищо не каза.

— Когато човек е млад, любовта е по-скоро болка, отколкото удоволствие. Липсата на опит и несигурността водят до глупости и грешки, които могат да го унищожат емоционално. Младите искат сигурност, и то в нещо, в което сигурност не може да има, а когато са замесени чувствата, страхът е сериен убиец. Да обичаш и да бъдеш обичан, е най-богатият опит в живота. Аз самият съм имал късмета да го изпитам няколко пъти. Надявам се вие също да изпитате удоволствието и мъката на любовта. Но когато обичате, не трябва да позволявате на предразсъдъците и мнението на другите да диктуват действията ви. Винаги помнете, че вие сте архитектът на собствения си живот. Само онова, което вие мислите, и само онова, в което вие вярвате, има значение.

Лиз все още нищо не казваше. Тя дори не знаеше дали чувствата ѝ към Том Кеъри са любов или глупаво, детинско възхищение. Знаеше само какво изпитва, знаеше, че той я вълнува физически и емоционално — така, както нито един друг мъж не беше успял досега. Знаеше още, че го иска, че иска много по-голяма част от него, отколкото получава.

— Този мъж — запита я Дона и наруши тишината — важен ли е за вас?

— Доколкото разбирам, иска ми се аз да бъда важна за него.

— Е, трябва да се надяваме, че сте открили истинското си аз, и че той ще бъде така запленил от него, както сте вие. Човек трябва да се научи да обича себе си, преди да обича друго, а тази седмица вие положихте началото. Надявам се, че няма да забравите човека, който ви помогна в това начинание.

— О, не, никога! — страстно се противопостави Лиз. — Дълга ви повече, отколкото можете да си представите!

— Аз също много се наслаждавах на компанията ви. Вече знаете колко искрено обичам красотата и как ѝ се възхищавам с цялото си сърце. А вие сте красива. Завиждам на мъжа, който един ден ще ви завоюва и ще ви има за себе си. Моят интерес към вас е този на добър кръстник.

— Вие сте по-скоро добрият магьосник!

В гласа му тя долови вече познатата ѝ весела нотка.

— А... Но аз само помогнах на вътрешното ви зрение, помогнах ви да видите различните възможности. А сега вече за вас много неща стават наистина възможни, повярвайте ми.

— Вярвате ли в съдбата? — запита Лиз след малко.

— Но разбира се! Аз съм наполовина италианец.

— Мисля, че съдбата ме доведе тук, накара ме да отседна в странноприемницата, да се разходя в околностите, да мина през отворената порта... Бях в много тъмен тунел, в който нямаше никаква светлина. А сега виждам не само светлината, но напълно нов живот. Все още не съм стопроцентова уверена в себе си, но благодарение на вас, мисля, че увереността ми е поне седемдесет процента. Много и искрено ви благодаря, че превърнахте тази седмица в повратната точка в моя живот. Сега Пепеляшка трябва да напусне бала, защото ще удари полунощ. Сигурна съм обаче, че за нея ще последват още много, много балове.

ГЛАВА 5

Сутринта на следващия понеделник, Лиз беше в офиса си от час, когато телефонът ѝ звънна. Мисис Стивънс, секретарката, майчински тип на Том Кеъри, искаше да знае дали би могла да се отбие при него за пет минути, преди той да замине за Париж.

О, *Господи!*, беше нейната незабавна реакция и стомахът ѝ се сви. Дали още ѝ беше ядосан заради глупавата ѝ забележка? Тогава наистина не беше проявила нито капка такт и само споменът беше достатъчен, за да трепне и да се изчерви. Доколкото го познаваше обаче, той не беше човек, който дълго да пази спомена за обидите или да се разчувства от думите на другите. Все пак имаше само един начин да узнае и той беше да се срещне лице в лице с него. Ако беше необходимо, щеше да се извини.

Но когато влезе в офиса му, той стоеше пред стената, където беше разположена дъската с предложенията за новия аперитив.

— Мислех, ще искате да знаете, че клиентът е очарован от идеите ви — каза ѝ той. — Кампанията продължава напред! — държеше се както обикновено. Не се долавяше никаква студенина.

— Добре — каза Лиз, изпълнена с облекчение.

Той я изгледа преценяващо, преди да я запита:

— Как беше в рая?

Веселата нотка в гласа му и закачливата му усмивка помогнаха на Лиз да отговори искрено:

— Надмина всичките ми очаквания.

— Личи ти. Нещо — или някой? — те е преобразил.

От нея се излъчваше позитивен блясък. Като че ли бяха подменили крушка от шейсет вата с халогенна лампа.

— Щом резултатът е такъв, трябва по-често да посещаваш рая — отбеляза той.

Като срещна погледа му, Лиз си помисли: *Не знаеш и половината от историята.* Страстно се надяваше, че някой ден, ако съдбата ѝ поднесе друго чудо, той ще бъде там с нея.

Първата стъпка, с която смяташе да накара другите да забележат Лиз Евърет, беше да приеме предложението на Джили. Тя пристигна в апартамента на Лиз с шишенцата си, с четчиците, пръчиците и различните видове пудра. Цяла вечер прекараха в различни експерименти. Джили придаде нова форма на веждите на Лиз, преди да придаде на лицето ѝ нови контури посредством руж, блясък и сенки. Тя внимателно подчерта силните ѝ, но елегантни кости, деликатните вдлъбнатини под скулите, класическата линия на брадичката ѝ. Подчерта — с три различни цвята — мътно зелените ѝ очи и те заблестяха. Очерта пълните устни с един цвят, а после ги запълни с друг, а отгоре нанесе блясък, така че те се превърнаха в самото изкушение. Лиз беше удивена от количеството грим, което беше използвано, а при това тя изглеждаше толкова естествено, все едно че нямаше нищо по лицето си. Резултатът беше наистина смайващ.

— Това аз ли съм? — запита тя, като че ли не вярваше. — Не съм изглеждала дори като бледо подобие на това, когато съм се гримирала преди.

— Казах ти — истинско изкуство е да гримираш нечие лице, а ти вероятно не притежаваш този талант. Повечето жени нямат тези умения. Мислят, че имат нужда само от малко пудра, от малко сини сенки и розово червило.

И леля ми Луиз мислеше така, спомни си Лиз.

— Грешат! Жената се нуждае от много повече и при това трябва да използва всичко внимателно и точно. Сега, когато знаем от какво има нужда твоето лице, трябва да положим грижи за косата ти.

Тя заведе Лиз при собствения си фризьор.

— Той е добре пазена тайна сред познавачите, така че не трябва да отронваш и дума. Истински магьосник е, но не трябва да ипотекираш къщата си, за да му платиш. Ще направиш добре, ако се вслушаш в съветите му. Още не знам да е сбъркал някога.

Неговият съвет беше да не подстригва косата си късо и да я прави оптически по-гъста със специалния шампоан. Направи ѝ руси кичури и ѝ каза да ги поддържа с оцветител.

— Косата ти е фина и не е достатъчно гъста, че да задържи къса прическа без огромно количество пяна, гел или лак, а те не са полезни за ничия коса. Виждам я с множество руси кичури, бретонът трябва да е по-дълъг и бухнал, за да компенсира дължината на лицето ти, а на слепоочията трябва да се скъси още малко. Така ще се подчертава и линията на шията ти, виждаш ли...

След лицето и косата, дойде ред на тялото.

— Отсега нататък ще носиш дрехи, които ще подчертават добрите ти страни — нареди ѝ Джили. Тя заведе Лиз в един магазин на улица „Саут Молтън“.

— Не мога да нося това! — Лиз я изгледа косо, когато продавачката ѝ подаде къса черна рокля.

Джали обаче не искаше да чуе никакви възражения.

— Разбира се, че можеш. Виж само как е скроена. Прави фигурата по-стройна. И е тези руси кичури и бялата ти като сметана кожа, черното е твойт цвят. Това също е подходящо...

Ставаше въпрос за костюм от копринено кадифе с цвета на узрял патладжан, към който Джили подпра прозрачна блуза от органза в дискретно розово.

— Ще ти трябва и сутиен, който да приковава погледите...

Лиз никога през живота си не беше носила такова изящно бельо. Винаги беше давала предпочитание на удобството и надеждността, но продавачката в „Ригби и Пелър“ я измери до последния сантиметър и ѝ подаде деликатни изделия от коприна и дантела, които не само поддържаха формите, но ги правеха и по-примамливи. Лиз стисна челюсти, когато научи каква е цената, но купи и трите. Купи си също така и бикини, които да подхождат на сутиена и тоалетите.

Джали буквално я принуди да си купи дрехи, по които винаги се беше заглеждала и въздишала с думите: *Не са за мен*. Сега, когато Джили горещо я увери, че са за нея, тя похарчи много пари за вечерна рокля с ниско изрязано деколте и дълги ръкави. Роклята беше с цвета на узрели малини и прилепваше като втора кожа, като подчертаваше издутините на бюста и ханша. За първи път, докато я пробваше, Лиз видя завист в очите на други жени, след което захвърли в кошчето за отпадъци не само етикета с цената, но и предразсъдъците си. Докато Джили не каза:

— Сега ще трябва да изпробваме новия ти имидж в подходяща среда. Аз и Роджър имаме покана за празненство по случай настаняване в нова къща следващата събота. Вратата ще бъде оставена отворена. Идеалната възможност да видиш ефекта на новото си „Аз“.

Лиз незабавно изпадна в паника. Едно беше да се гримира и да се облича в сигурността на апартамента или магазина, а съвсем друго — да се покаже и, още по-лошо — да изпробва късмета си — в къща, пълна с непознати, особено мъже.

— Виж сега — предупреди я Джили — каква е ползата да създадеш целия този труд и особено да изхарчиш всичките тези пари за нищо. Ще дойдеш с нас, дори да се наложи да те влача, докато ти риташ и пициш по целия път до Хайгейт! Твоята светлина вече не е от вида, който да свети, без да се забелязва. Освен това не се знае какво може да разкрие тази светлина...

„Светлината“ ѝ привлече Джефри, адвокат, който хвърли само един поглед на Лиз в нейния кадифен костюм, и помоли да го представят. Той беше чаровен, приятен и очевидно я харесваше. Тя използва възхищението му, за да подхрани своята нова и разцъфваща самоувереност. За първи път водеше обществен живот и когато телефонът ѝ звъннаше, не бяха сбъркали номера, защото тя се срещаше още и с художник на графики, чиято работа се състоеше главно в оформянето дизайна на кориците на компактдискове и постери за водещите звукозаписни студия. Отдалечен на хиляди мили разстояние от ужасно конвенционалния Джефри, той се казваше Маркъс Щайнберг и беше привлечен от Лиз в мига, в който я видя в нейната „малка черна рокля“ на партито, давано от любовника на Джили, Роджър, с който той празнуваше спечелването на награда по архитектура. Той с възхищение ѝ каза, че тя изглежда като слязла от картина на Реноар и той самият с удоволствие ще я нарисува някой път.

Докато с Джефри, Лиз ходеше на галавечери, концерти, изложби и вечери в изискани ресторанти, Марк — той не харесваше името Маркъс — я водеше в задимени кръчми и джаз клубове, където групите седяха около огромни кръгли маси и, когато не слушаха, спореха — главно за изкуството. Той се опита да я заведе в леглото си още първата вечер, но Лиз твърдо му каза, че не е склонна към безразборен секс, и всъщност към никакъв секс, докато не се увери, че

мъжът е подходящ за нея. Тя веднага бе разбрала, че Марк не е. Вместо да я зареже, както беше очаквала, той сви рамене и каза:

— Окей, не можеш да обвиняваш един мъж, че е опитал.

После я запита дали би искала да отиде на юбилейна изложба в „Тейт“.

В офиса никой нищо не знаеше. Там, за всички тях, тя все още беше старата Лиз Евърет. Все още не беше придобила достатъчно увереност да покаже новия си образ на Том Кеъри. Той беше прекалено важен за нея и тя не можеше да си позволи провал. Освен това той беше по-близък от всякога с Мелани и Лиз чувстваше, че не би могла да издържи на такова съревнование. И така, през деня, Лиз продължаваше да бъде старата сива мишка. А пеперудата летеше през нощта.

След няколко месеца на нощни полети, Лиз най-после намери крилете си и се превърна в истинска, уверена в себе си, жена. Жената в нея беше наистина очарована от своя приятел адвокат. Той я извеждаше доста по-често от Марк — който обикновено беше следван от цяла тълпа жени, между които поделеше своите способности и чар — и отношенията им се развиваха добре и в правилната посока. За разлика от Марк, не я притискаше сексуално — беше едновременно предпазлив и благоразумен, по-скоро боготвореше жените, отколкото се стараеше да ги използва — което беше причината тя да продължава да се вижда с него. Тя не приемаше Марк сериозно, той не криеше какво иска от нея и беше прекалено уверен, че е само въпрос на време да го получи. Смяташе, че Лиз играе и нарочно налага висока цена. Никога не би му хрумнало, че тя просто не го харесва по този начин, че никога не би могла да го приеме сериозно, след като знае, че е несериозен по отношение на всичко, с изключение на изкуството. Но той беше забавен и я водеше на места, които бяха нови и различни за нея. И, най-важното от всичко, той беше главният й ключ за разгадаване на играта между мъжете и жените.

Докато пиеха бавно кафето си след третата вечеря за десет дни, Джефри каза:

— Имам билети за новия Пинтър утре. Искаш ли да дойдеш?

— Бих искала, но сигурен ли си, че не си търсиш наказанието?
— подкачи го Лиз, която всъщност беше дълбоко трогната и много доволна. Това, че той продължава да иска да се вижда с нея, беше

доказателство, че харесва не само красивата ѝ обвивка, а и жената, която се крие под нея. И още, че жената с нейния характер и душевност е също толкова важна за него, колкото и обвивката.

— Ти не си наказание. Ти си истинско удоволствие. Струва ми се, че никога не мога да прекарам достатъчно време с теб. Харесва ми да бъдем заедно. Всъщност — той хвана ръката ѝ през масата — аз те обичам.

Единственото, което изненада Лиз, беше фактът, че никак не беше изненадана. Ето, че един мъж, издигнат и във всички отношения добра партия, ѝ казваше, че я обича, а тя приема това съобщение спокойно — все едно че е прогноза за времето. Скара се сама на себе си, че не изпитва никаква радост, и си напомни, че само преди няколко месеца беше като стока, залежала се с години по рафтовете. Но единственият отговор, който ѝ дойде на ум, беше:

— Благодаря ти, но не, благодаря.

— Да бъда честен — продължи нерешително Джефри, — мислех, че вече си се досетила. Но тъй като не обичам да демонстрирам чувствата си, сигурно не съм бил достатъчно ясен и този път.

— Не — каза Лиз с усмивка, която до този момент той не беше виждал. — Вината е моя — когато той я изгледа втренчено и много изненадано, тя стисна ръката му. — Да, забелязах.

— Но не си ме забелязала по начина, по който те забелязах аз. Така е, нали? Искам да кажа, че не споделяш чувствата ми.

— Много те харесвам. И обичам да излизам с теб.

— И само това? Не виждаш у мен нищо повече от приятна компания?

— Още не — *и никога не бих могла*, помисли си Лиз с остро чувство за вина, защото Джефри беше много мил човек, добър човек. Само че друг мъж преди него се беше вмъкнал в сърцето ѝ и беше влязъл толкова надълбоко, че ако трябваше да го изтръгне оттам, тя щеше да изгуби частица от себе си.

— Но ще ми позволиш да се виждам с теб? Така ще мога поне да продължа да се надявам.

— Имам такова намерение — окуражи го Лиз с усмивка, която накара жената, която, в компанията на мъж, минаваше покрай масата им в този момент, да се закове на място.

— Не мога да повярвам! — ахна тя с глас, който подсказваше, че е по-добре това да не е вярно. — Не може да си Лиз Евърет!

Мъжът с Лиз се засмя на нещо, което тя каза.

— О, да, тя е — потвърди Том Кеъри.

— Но какво, за Бога, е направила със себе си? — гласът на Мелани обещаваеше възмездие на онзи, който беше отговорен за промяната.

— Не е ли очевидно?

Като чу тона на гласа му, Мелани смръщи силно вежди.

— Е, имам намерение да разбера защо — тя се стрелна напред, преди той да може да я спре. — Е, е, изненада, изненада... — каза тя високо и пронизително, като стигна до масата на Лиз и Джефри. — Лиз Евърет, наистина не те познах. Какво си направила със себе си? — въпросът „И защо?“ остана неизказан да кръжи заплашително във въздуха, докато Мелани попиваше с поглед вечерната рокля в малиновочервено и дълбоката цепка между гърдите, която тя разкриваше, изящно гримираното лице, блестящата промяна в прическата, на която русите кичури придаваха такава привлекателност. — Господи, какво преобразяване! Какво се е случило с онази безформена рокля?

— Изхвърлих я — отговори извънредно сериозно Лиз с високо вдигната глава, макар сърцето ѝ да биеше силно. Като гледаше право в очите на Том Кеъри, тя видя, че той също я гледа. И каза: — Том.

Можеше да се закълне, че устните му трепнаха, но той също беше извънредно учтив.

— Лиз.

Джефри се беше изправил на крака и Лиз се канеше да ги запознае, когато Мелани я изпревари:

— Здравейте — измърка тя. — Аз съм Мелани Хауърд. Лиз и аз сме стари приятелки...

Джефри хвърли неспокоен поглед на Лиз, защото ясно усещаше фалшивата нотка в изказването на Мелани, но, пък от друга страна, беше произнесена думала „приятелки“. Лиз ги запозна официално, какъвто беше редът.

— Казах на Том, че това не може да бъде нашата Лиз, не и нашата най-обикновена Лиз — продължи все така горещо и пискливо Мелани.

— Само през деня. През нощта съм съвсем друга — провъзгласи Лиз и откри, че това ѝ доставя огромна наслада.

— Промяната наистина е добра — съгласи се спокойно Том и се усмихна, а усмивката му достигна чак до пръстите на краката на Лиз. След това хвана Мелани за лакътя и я отведе, въпреки че тя го гледаше гневно, с блеснали очи.

— Какво, за Бога, беше всичко това? — запита Джефри, очевидно озадачен.

— Офисна политика. Мелани и аз не сме, никога не сме били, и никога няма да бъдем приятелки. Но тя обича да си представя, че сме такива. Някога, съвсем за кратко, бяхме съквартирантки, а сега тя просто е лицето, което представя парфюма и грима в рекламната кампания, за която отговаря моята агенция. Том Кеъри е нашият творчески директор.

— О, разбирам — и после добави: — Какво искаше да каже с това, че не те е познала?

— Да не мислиш, че ходя в офиса облечена така? — запита провлечено Лиз.

Лицето му се проясни, но погледът му я обходи многозначително.

— Бих предпочел да мисля, че се обличаш така заради мен.

— А ще има ли значение, ако не се обличам и не изглеждам така?

— Е, обикновено външността първа привлича погледа, но ти, жената, цялостната личност ме задържа при себе си.

— Но корицата беше тази, която те накара да искаш да прочетеш книгата?

— Предполагам, че да. Защо? Има ли значение, наистина? Онова, което има значение, е, че съм наистина погълнат от нея.

— Значи това е, което има значение — каза му топло Лиз.

Напуснаха ресторанта след десет минути и тя не се обърна, за да види кой гледа след нея. Някой обаче не я изпускаше от очи. Можеше да го каже, защото усещаше някакъв сърбеж между лопатките. Може би на същото място, където Мелани би забила своя нож.

На следващата сутрин, тъй като вече нямаше смисъл да пази тайната, тя облече своя нов и безупречно изгладен костюм е панталон, онзи ленения в зелен цвят. Гримира лицето си, както ѝ беше показала

Джили, разпиля няколко руси кичура около лицето и врата си и се впусна в битката.

Две седмици по-късно, Лиз беше в офиса си в края на работния ден и си бърбеше с Бърти Фрай, Бен Уебстър и още двама писатели на реклами от групата, които имаха навика — откакто тя претърпя метаморфозата — да се отбиват при нея към шест за по едно питие и някоя и друга клюка. Бен — като всички тях — беше женен човек, имаше деца, но ясно беше дал на Лиз да разбере, че тя само трябва да каже думата и той няма да хване влака в 6.44 минути за предградията Пърли. Която дума Лиз нямаше никакво намерение да каже. На прага се появиха две нови лица. Алек Сойър и Рей Уилис, също членове на групата на Лиз.

— Има ли място за още двама? — запита Алек и размаха бутилката, която държеше в ръка.

— Ако и вие влезете, вече ще трябва да стоим на по един крак — предупреди ги Лиз. — Нима нямате домове, където да се приберете?

— Да, но ни е трудно да те възприемаме като част от мебелировката — въздъхна Рей.

— Скъпи мой Рей, достатъчно дълго бях част от мебелировката и тогава никой не ме поглеждаше втори път.

— Ах, но това беше, преди да се претапицираш.

Сред всеобщия смях вратата на офиса ѝ се отвори отново и този път на прага застана Том Кеъри. Смехът на Лиз замря. За първи път той даваше да се разбере, че знае за събиранията им.

— Това тук не е ли клубът на почитателите на Лиз Евърет?

— Искаш ли да се присъединиш? — запита Бърти. — Аз съм неговият секретар.

— А ние всички сме негови членове, докато сме живи — добави Бен.

— Таксата е една бутилка — предложи Алек. — Уиски, джин...

— А водка може ли? — Том извади отнякъде бутилка „Смирноф“. — Моята официална молба за членство — каза той и я подаде на Лиз, която успя да каже:

— Приема се. Ще пиеш ли, за да потвърдиш членството си?

— Общо взето, това беше идеята.

Като се обърна към кофичката за лед, Лиз откри, че е празна.

— Ледът е свършил — каза тя и се прокле, че заявява очевидното. Ясно осъзнаваше, че когато Том Кеъри е наблизо, тя изведнъж става много глупава. И особено след онази вечер, когато той я беше видял в целия ѝ блясък. Оттогава между тях двамата ясно се усещаше напрежение.

— Не е изненадващо при тези температури — каза той и тя долови леко подигравателната нотка в гласа му. — Но аз съм за това да се събирате, за да обсъждате работата в нейното развитие.

— Всъщност говорим за всичко друго, но не и за работа — призна Бърти.

— Мога да си представя. Както и да е, след като всички сте тук...

— Говори от свое име — прекъсна го недоволно Алек.

— Мога да ви кажа, че хората от „Le-Beau Watch“ искат да се срещнат с нас утре, вместо в петък — като се обърна към Лиз, той запита: — Готова ли е презентацията ти?

— Да... — тя посочи към своята дъска, закрепена на далечната стена, и той отиде да погледне. Когато се обърна отново към нея, погледът му обходи сивия ѝ кашмирен пуловер е висока яка и подходящите панталони, преди да измърмори: — Всъщност... твоите презентации стават все по-добри...

Лиз отпи от леденостудената водка с тоник. За първи път той даваше словесен израз на своето одобрение от новия ѝ външен вид, въпреки че беше усещала погледа му неведнъж, поглед, който ѝ беше трудно да посрещне спокойно. Сега отново усети онова странно напрежение и откри, че ѝ е трудно да го гледа. Затова хвърли поглед на часовника си и откри, че е вече шест и двайсет и пет.

— Съжалявам — каза тя с облекчение. — Трябва да се обадя на „Таим“, господа, моля ви.

— Имаш среща? — запита със завист Бен.

— Всъщност наистина имам — Марк щеше да я води на изложба в Уайтчапъл, на която представяха течението, което той наричаше „улично изкуство“, но за което тя мислеше като за графити.

— Щастливец...

Лиз усещаше много ясно втрепенения и неспокоен поглед на Том Кеъри, затова се наведе да вдигне една чаша, оставена, кой знае защо,

на пода. Алек, който забеляза как панталонът очертава дупето ѝ, въздъхна тихо. Лиз веднага се изправи.

— Вън! — нареди тя — и не въздишайте повече господата...

Те направиха каквото им беше казано. Новата Лиз може и да беше с нова външност, но все още говореше като старата и добре позната им Лиз. Казаха в хор „лека нощ“ и „ще се видим утре“ и офисът ѝ се изпразни. Том Кеъри обаче не се помръдна. Лиз не му обърна внимание и започна да разчиства.

Той изпразни чашата си и се доближи до нея, за да ѝ я подаде. Когато я пое, пръстите ѝ докоснаха неговите. Само при този мъж физическото докосване предизвикваше така осезаем физически ефект. Докосването на Джефри, както и целувките му, въобще не я вълнуваха. Нито пък тези на Марк. А този мъж, когото тя всъщност не познаваше, макар с всеки контакт да го харесваше все повече и повече, можеше да накара сърцето ѝ да бие лудо. Чувството за собствената ѝ значимост се беше засилило многократно през изминалите няколко седмици, но този мъж притежаваше способността да го изкорени изцяло.

— Да не би твоят офис да е новото светилище? — запита той.

— Винаги съм била известна с това, че помагам на колегите си.

— Мисля, че те се интересуват по-скоро от теб, отколкото от помощта ти.

Лиз не знаеше какво да отговори. Тъй като не бързаше за никъде, тя отиде до чертожната си дъска, разгледа рисунката, върху която работеше, направи няколко щриха, а после я свали.

— Какво е това? — запита той. Някаква нотка в гласа му учуди Лиз.

— Правя предварителната скица на онова, което, надявам се, ще се превърне в рисунка на къщата на едни мои приятели — беше започнала да рисува вилата по памет, както я беше видяла за първи път — блеснала като ледена захар на лунната светлина.

— Красива е... Италия?

— Ще повярваш ли, ако ти кажа, че е в Корпуол?

— Щом така казваш.

Лиз, запленена от нещо в гласа и погледа му, запита:

— Защо искаш да знаеш?

— Защото е точно онова, което търся. Къщата, която се надявахме да използваме на Карибите, за да заснемем рекламите за

парфюма, не е на разположение, но тази е още по-подходяща. Има всичко необходимо, че и повече. Дали твоите приятели ще ни позволят да я използваме за две серии от рекламите? На обичайната цена, разбира се, със стандартния договор. Първите четири серии са заснети, но вече бях започнал да се отчайвам, че няма да можем да заснемем последните две така, както искаме. А това тук е точно такава, каквото съм си представял.

Това беше въпрос, на който не можеше лесно да се отговори. От една страна, Лиз много би искала да може да помогне на Том Кеъри. От друга, не можеше да понесе мисълта, че Мелани ще влезе в къщата, която Лиз смяташе за свой собствен рай, беше всичко друго, но не и приятна. Освен това, не знаеше как Дона щеше да реагира на нашествието на снимачния екип. Той пазеше и ценеше своето уединение. Че я беше допуснал до себе, си беше нещо, което Лиз дълбоко ценеше. След моментно колебание, тя каза:

— Не знам... Собственикът е доста затворен и живее уединено.

— Няма да бъде за дълго. Три или четири дни, може би пет. Вилата е наистина идеална за целта. Обещавам, че няма нищо да счупим, и лично ще се погрижа да оставим всичко така, както сме го намерили — Том направи кратка науча, после каза: — Не бих искал да разваля твоя рай.

А тя беше смятала Дона за чувствителен! Изумена, срещна погледа му.

— Там си била по време на почивката си, нали?

Неспособна да отмести поглед, тя кимна.

— И този приятел е специален?

Лиз инстинктивно се усмихна.

— О, да...

— Съвсем не искам да се намесвам в едно специално приятелство — каза Том с ударение на „специално“, — но ще ти бъда много благодарен, дори ако само го попиташ дали има такава възможност. И то по-бързо, тъй като, ако отговорът е „не“, трябва да продължа да търся — той отново сведе поглед към чертожната ѝ дъска. — Много е романтично, нали?

— Да... Виждам как Мелани слиза по стъпалата на терасата...

Том ѝ хвърли странен поглед изпод мигли — поглед, за който всяка жена би умряла, — преди да каже учтиво:

— Задържам те и ще закъснееш за среща. Приятна вечер.

Когато той си отиде, Лиз се запита как ли се е досетил, че собственикът е от мъжки пол.

Същата нощ тя се обади по телефона в Корнуол. Беше ѝ станало навик, защото го правеше всеки уикенд. Беше го предложил Дона, след като беше разбрал за нейната метаморфоза, защото беше искрено заинтересуван и окуражаваше усилията ѝ. След като обясни защо се обажда в средата на седмицата, тя му предаде молбата на Том — дали ще предостави къщата си за снимки на реклами за около седмица на цена, приблизително хиляда лири на ден. Той обаче ѝ отговори с въпрос:

— Този Том Кеъри... По твое мнение, може ли да му се има доверие, когато става въпрос за чужда собственост?

— Абсолютно — отговори Лиз без никакво колебание.

— Тогава, предлагам да го доведеш да го видя. Ще говоря с него, ще го преценя и после ще реша. Освен това, така ще имам възможност отново да видя и теб. Ще можеш ли да дойдеш този уикенд?

— Ще мога, но трябва да попитам него.

— Тогава, направи го на всяка цена и ме уведоми за резултата.

— Това е доста кратко предизвестие — предупреди го Лиз. — Той може вече да има други ангажименти — *като например още един уикенд в компанията на Мелани.*

— Ако желае да снима във вилата, ще дойде.

Така и стана.

— Не бих искал нищо повече на света — беше незабавният отговор на Том.

— Пътят с кола до там е дълъг, затова предлагам да тръгнем рано в петък следобед или събота сутрин.

— Петък. Искам да прекарам колкото се може повече време там, за да видя дали всичко отговаря точно на представите ми. Кой е той, този твой приятел?

— Казва се Джон ди Марко.

Том смръщи вежди.

— Звучи ми познато.

Лиз не го осветли по въпроса. Остави го сам да открие истината.

Онази вечер тя се обади на Джефри, за да отмени срещата им за театър в събота, и на Марк, за да отложи посещението на откритата изложба в Гринуич за събота следобед. Обясни и на двамата, че трябва да пътува извън Лондон по работа през уикенда. И двамата изразиха разочарование. И двамата ѝ казаха непременно да се обади, когато се върне.

Беше готова и чакаше — с изопнати нерви — когато Том почука на вратата на офиса ѝ в единайсет часа. След като беше пробвала и отхвърлила значителен брой тоалети, реши, че не е необходимо да бъде облечена екстравагантно. Обу цепнати дънки, облече моркосин пуловер с деколте във формата на V, около което имаше ивици в бяло и зелено. Гримира лицето си така умело, че на човек му се струваше, че то не познава нищо друго, освен вода и сапун. Завърза много свободно косата си със светъл шал. Беше я измила предната вечер с шампоан оцветител, така че тя блестеше в златно, когато светлината паднеше върху нея.

Том също не беше облечен претенциозно — панталони в керемиденочервено и бяла тениска, а босите му ходила бяха напъхани в сандали „Тимбърлендс“. Беше видяла този стил на обличане у един друг американец, по време на едно от пътуванията си до Щатите, докато чакаха самолета от Ню Бедфорд за Нантъкет. Напомни си, че Том Кеъри също е американец, разбира се.

— Трябва да знаеш, че умирам от любопитство — каза ѝ, докато слизаха надолу с асансьора. — Такава вила в пустошта на Корнуол.

— Ще трябва да почакаш, за да я видиш, затова — бъди търпелив — посъветва го любезно Лиз. — Всички тайни ще бъдат разбудени.

— Разчитам на това — отговори многозначително той.

ГЛАВА 6

Колата на Том беше морскосин „Сааб турбо 900 SE“. Лиз я познаваше добре. Достатъчно често беше виждала Мелани да влиза и да излиза от нея. Чудеше се какво ѝ е казал — ако въобще ѝ е казал нещо — за този уикенд. Вероятно, че заради нея се налага да отиде до „далечния див запад“, за да намери „перлата в короната“ — мястото, подходящо за снимки. Ако Дона разреши, разбира се.

— И така, накъде трябва да поемем? — запита той, когато тя хвърли чантата си на задната седалка.

— Зависи по кой път искаш да пътуваме — по онзи, по който ще стигнем по-бързо, или по живописния.

— Имаме ли време да пътуваме по живописния? Искам да кажа — не бързаме, нали? Ти каза, че той не ни очаква по-рано от вечерта.

Лиз беше готова да се закълне, че долавя неясна надежда в гласа му. Реши обаче, че не може да ѝ обърне внимание, защото не знае за какво е знак.

— Значи, ще поемем по онзи, който се вие сред красиви местности. Шосе ГЗ до съединението му е шосе №8. Оттам нататък ще те упътвам аз.

Денят беше ярък и слънчев, макар вятърът да беше студен. В колата беше топло. Главата на Лиз беше малко замаяна, и може би, затова тя се сети за думите на песента: „Освен това имам любовта си, която да ме топли...“

— На какво се смееш сега? — запита я той, когато поеха на запад, с което я накара да осъзнае, че той я наблюдава.

— Очаквам с нетърпение уикенда — излъга с лекота тя, после побърза да добави: — Мисля, освен това, че тъй като пътят е дълъг, може би е добре да се сменяме на кормилото. Ако, разбира се, ти решиш да оставиш тази скъпа кола в ръцете ми.

— Нямам нищо против, ако шофираш така, както пишеш реклами.

Тя си помисли, че не е съвсем така, но може би ще се справи добре, защото отдавна мечтае за такова пътуване с него. Това, че пътуваха по работа, беше второстепенно. А това, че бяха заедно, беше истинско чудо и я караше да се чувства въодушевена, макар и малко нервна. Нервите ѝ обаче се успокоиха, когато поведоха неангажиращ, весел, удобен и за двамата разговор — разменяха си информация за произхода и обучението си. Баща му бил адвокат, специалист в областта на фирменото дело, и работел за Министерството на търговията. Майка му била политически журналист и тъй като и двамата работели във Вашингтон, той бил роден там. За разлика от нея, той беше единствено дете. Учил в един от източните университети — в този в Дартмут, като баща си, но въпреки че започнал с намерението да стане адвокат, скоро разбрал, че няма заложибите за това. Предпочел рекламата. Започнал като младши сътрудник във фирмата на Уолтър Томпсън в Ню Йорк и на възраст двайсет и четири вече бил директор на счетоводния отдел. Прекарал 1989 и 1990 година в техния офис в Лондон, така че не бил съвсем нов за града сега. След това бил примамен от „SBBD&O“, където работил през следващите пет години, след което дълго време бил „преследван“ от „Хендрикс енд Мейхън“, които пък по-късно напуснал, за да отиде да работи в „BB&V“. Обичал разнообразието в работата си, независимо от натиска и напрежението, на които обикновено бил подложен. Обичал още непрекъснатите предизвикателства, задоволството от успешната кампания и чувството, когато доволният клиент се обърне отново към теб. По негово мнение, рекламата била изкуство, когато се правела както трябва.

— Някои реклами обаче са истинска обида за интелекта на хората! — възрази Лиз, която също имаше доста силно изразено мнение по въпроса. — И ако мога да се изразя така, особено там, откъдето идваш ти. Гледала съм реклами по американската телевизия, които са ме карали да затварям очи! А ако целта на кампанията е само да победиш съперниците си, то тогава тя е лоша реклама, да не кажа — антиреклама.

— Съгласен съм. Точно затова обичам да работя в Англия, където това не е позволено.

Думите му накараха Лиз бързо да смени темата, защото не искаше да обсъждат подхода към зрителя и качеството на рекламите в

двете страни. Заговориха за музика и тя с удоволствие откри, че той, също като нея, изпитва дълбока любов към музиката и познава темата така добре, както и тя. И двамата хранеха особени чувства към джаза. Като нея, и той беше почитател на Кармен Макрай и не само беше чувал за Пат Метъни, но беше посетил концерта му в Ню Йорк. Той също така се съгласи с нея, че Стивън Сондхайм е най-добрият след Джордж Гершуин. Беше слушал изпълнения и на двамата, които така и не бяха прекосили Атлантика.

— Изглежда, имаме сходни вкусове — каза той, след като и двамата сериозно се бяха съгласили, че нищо не може да се сравни с пианото, с контрабаса, с ударните и с изпълнители като Ела, Макрай или Франк Синатра, които сякаш омагьосват публиката. След което постави касета в касетофона и оттам зазвуча „Компания“ на Сондхайм.

Преди Лиз да се усети, защото — поредното чудо — движението не беше натоварено, минаха покрай Бейсингстоук и Андовър, откъдето хванаха шосето за Уинкантън, където пък, по предложение на Том, спряха за по едно питие и сандвич.

Беше ѝ безкрайно лесно да разговаря с него, а когато, понякога, все пак запазеха мълчание, то беше удобно и приятно и за двамата. Милите бяха погълнати неусетно от разговорите им и когато пристигнаха в Ексетър, тя предложи да се сменят на кормилото. До този момент, макар да изглеждаше, че ѝ посвещава цялото си внимание, беше карал много умело и бързо. Той не възрази и свали покрива, тъй като следобедът беше топъл и приятен. Беше наистина ободряващо да подложиш лицето си на слънчевите лъчи, да почувстваш как вятърът роши косите ти, да се наслаждаваш на компанията на Том и да се отдаваш на радостното очакване, че отново ще видиш Джон ди Марко. И всичко това, придружено с китарата на Пат Метъни.

Късметът им с уличното движение продължи и двамата прекарваха отлично. Лиз мина край горния край на Дартмут и се спусна към Лончестън, после надолу покрай Бодмин Мур към Труро, а накрая изминаха и последната отсечка до Фалмаут, преди да поемат по виещите се по-малки пътища, които стигаха до Хелфорд ривър.

Тя приближи къщата от юг, а не от север, защото Дона ѝ беше казал, че има път, който следва дъното на долината, и който позволява

на автомобилите да се изкачат по не толкова стръмния хълм и да влязат в земите на имението му. Тя несъзнателно се наведе напред.

— Близо сме вече...

Нещо в гласа ѝ го накара да запита:

— Какво толкова има в това място?

— Ще видиш.

Обещанието на Лиз беше загадъчно. Думите още не бяха замрели на устните ѝ, когато къщата се показа в полезрението им. Този път тя не беше бяла, а розова от лъчите на слънцето в ранния следобед.

— Разбирам какво имаш предвид — каза той, останал без дъх.

— Казах ти — гласът на Лиз, го накара да се обърне и да я погледне. Тя обаче се усмихваше по посока на Аделина, която сигурно ги беше чакала, защото веднага се показа на върха на каменните стъпала, които водеха към терасата. Лиз слезе бързо от колата и започна да ги взема по две наведнъж.

— Аделина... Пристигнахме.

Аделина пое протегнатата ѝ ръка с усмивка.

— Benvenuto.

— Толкова ми е хубаво, когато съм отново тук.

Погледът на Аделина беше втренчен в Том, който носеше двете чанти. Лиз видя, че очите ѝ блестят — израз, който не можеше да се сбърка, — и с гордост си помисли, че той наистина е много привлекателен. Като ги представи един на друг, тя се изненада, когато Том поздрави Аделина на италиански.

— Никога не си ми казал, че говориш италиански.

— Никога не си ме питала.

— Господинът ви очаква — намеси се Аделина и ги поведе през къщата към задната тераса, където Дона седеше в обичайния си стол. Като ги чу да идват, той стана.

— Богиньо? Бих познал стъпките ти навсякъде — той пое протегнатите ѝ ръце и ги поднесе към устните си. — Носът ми също ми подсказва къде си... Радвам се да видя, че изпълняваш добре ролята си.

Като чу закачливите нотки в гласа му, Лиз отговори по същия начин:

— Не я изпълнявам съвършено все още, но с всяко представление ставам все по-добра. — Като усещаше ясно

присъствието на застаналия близо до нея Том, тя се обърна и каза: — Може ли да ти представя Том Кеъри? Том, това е Джон ди Марко, известен на своите почитатели като Дона.

Двамата си стиснаха ръцете.

— Добре дошли, мистър Кеъри! — Дона беше самата любезност. — Много се радвам да се запозная с вас.

— Човек никога не би могъл да откаже покана за връх Олимп.

Дона го потупа по рамото.

— Виждам, че ще се разбираме чудесно. Знаех, че моята богиня не би могла да ми доведе човек, който да ми е антипатичен. Хайде, седнете и ми позволете да поднеса и на двама ви освежителни напитки. Пътували сте дълго. Богиньо, ти ще имаш честта да се погрижиш за това, докато мистър Кеъри ми обясни защо иска къщата ми.

И Том му обясни — сбито, но изчерпателно.

— Хм... И ще я покажат по телевизията?

— И в кината. Имам две сцени наум: една при залез-слънце, която ще бъде наистина зрелищна. И една нощем при пълна луна. Пълнолуние ще има след десет дни.

— И тази млада жена, това рекламно лице, около което се върти всичко, наистина заслужава такива „декори“?

— Съвършена е — каза Лиз, която точно в този момент се върна с питиетата. — Сякаш е създадена за цветната камера. Черна коса, бяла кожа, сапфирени очи. Ако заснемем сцените, парфюмът ще се продава с галони.

— Мога да си я представя — каза замислено Дона, — но кажи ми защо не ти си лицето на този мечтан парфюм?

— Защото образът на Мелани вече се е настанил в подсъзнанието на публиката. Тя беше лицето и на предишната кампания — обясни Лиз. — В рекламата разпознаването на лицето и продукта от клиента е от огромно значение.

— Но ти участваш във всичко това?

— Лиз написа историята за рекламните клипове — отговори Том вместо нея. — Тя също така отговаря за лозунгите, които правят нашите кампании толкова успешни.

— И как така ти разбра за моята къща?

— Видях скица, върху която тя работеше, и я попитах за кой обект става въпрос. Останалото го знаеш.

Като се обърна към Лиз, Дона каза:

— И къде е тази скица?

— В офиса ми.

— Тогава, когато я завършиш, надявам се, ще ми я дадеш. Дали няма да е по-добре да оцветиш завършената картина, докато мистър Кеъри е зает с рекламните клипове. Това ще бъде единствената такса, която ще приема.

— О, но аз никога не съм заета в прякото създаване на рекламните. Моята работа е приключила отдавна, преди рекламата да стигне до този стадий.

— Като услуга към мен. Знаеш колко много се радвам на твоята компания.

— Ами, аз... — Лиз погледна Том с огромно неудобство. Макар да беше гладко и елегантно направено, това все пак беше изнудване.

— Рисунка, направена от Лиз, която рисува наистина много добре, е много малка цена — съгласи се Том.

— Няма значение, това е единственото, което искам.

Думите бяха произнесени весело, ненатрапчиво, но посланието: „Може да се съгласите или не“ беше повече от ясно.

Том се обърна към Лиз.

— Удобна ли е за теб такава цена? — погледът му беше втренчен в нейния. Гледаше я, без да премигва.

— Ако е удобна за теб, да — отговори тя.

— Тогава, така да бъде.

— Само още нещо — колко време ще трябва да прекарате тук? — запита Дона.

— Ами, много зависи от това, какво ще бъде времето. Ако остане такова, а прогнозата твърди така, някъде около ден, за да поставят оборудването, още два, за да бъдат заснети сцените, и още един ден, за да разчистим след себе си. Мисля, че пет дни ще са достатъчни.

— Добре. Докато сте тук, богинята ще бъде моите очи и уши — всъщност моят ангел. Ще трябва да се свързвате и да преговаряте с нея от мое име. Съгласен ли сте?

— Нямам оплаквания — отговори Том.

Лиз обаче беше озадачена. Каква игра играеше Дона? Тя нямаше никакво намерение да бъде „прасето“ в средата на Мелани. Беше дошла с намерението само да представи двамата мъже един на друг, да помогне малко за тяхното споразумение, а после да чака и да види резултатите. Това щеше да бъде единственият път, когато щеше да види фактическото заснемане на своята работа. Том обаче беше ключова фигура в тази рекламна кампания, без съмнение по инструкции на Франсоа Журден, който беше важен и влиятелен клиент. И ето, че сега Дона искаше от нея също да стане централна фигура с превръщането си в негов „агент“. Той можеше да бъде много убедителен — а и, както откри сега, умееше също да манипулира хората — макар Том да не се поддаваше лесно на натиск. Истината беше, че тя усещаше лека... Не точно атмосфера, а по-скоро леко потръпване на въздуха между тях — сякаш козините им бяха настърхнали. Имаше също така неприятното усещане, че Дона нарочно нервира леко Том. Защо? Не го харесваше ли? Какво можеше да не харесва в Том Кеъри?

— Е, богиньо? — подкани я закачливо Дона, който чакаше отговора ѝ.

— Мислех за това, как ще успея да се справя с двете си задължения: да оцветя скицата на вилата и да бъда свързката на Том.

— Аха... Сигурен съм, че млада жена с твоите способности може да се справи и с двете. Нима не е така?

Лиз избухна в смях.

— Винаги ли получаваш каквото искаш?

— Ако наистина го искам много.

Лиз почувства как се изчервява, ясно усетила погледа на Том, фокусиран в нея.

Дона сметна въпроса за уреден и продължи весело да бърбори:

— Тъй като днес времето е като типичното за средиземноморието, тази вечер ще се храним на открито — протегна ръка към своя часовник, който показваше часа по системата „Брайл“, и добави: — Мисля, че също така е време да ви покажа стаите ви. Ти, богиньо, си в стаята на Ботичели. Мистър Кеъри е в стаята на Рафаел. Стаите ми носят имената на художниците, чиито картини висят в тях — обясни той на Том. — Малка проява на самодоволство и високомерие от моя страна. Богиньо, ти знаеш пътя.

Докато се изкачваха по боядисаното и богато инкрустирано стълбище, Том каза:

— Сега разбирам защо си почитателка на операта. Но той не е пял пред публика от години. Откъде го познаваш?

— Дълга история — избягна отговора Лиз, защото не искаше да признае истината на никого и най-малко — на Том.

— Аз съм добър слушател.

— И това стига засега.

— А, но дали ще...?

Изненадана, тя се обърна и срещна погледа му, който я накара бързо да извърне глава.

— Това е твоята стая — побърза да каже и отвори вратата. Над цялото пространство доминираше огромна картина на Лоренцо Великолепния.

— Не ми казвай — в твоята стая се намира „Венера“ на Ботичели. Затова ли той те нарича богиня?

Лиз сви рамене.

— И това ли е част от твоята дълга история? — в гласа му се усещаше лека насмешка. — Надявам се, че ще ми разкажеш някои ден.

— Когато те познавам по-добре — Лиз отново избегна въпроса.

— Това може да се уреди.

Лиз отвори и затвори уста като риба. Той флиртуваше с нея?

— Коя е твоята стая? — продължи той.

Лиз можа само да каже:

— Онази там — и да кимне с глава към вратата от другата страна на коридора.

— А в колко часа се сервира вечерята?

— В осем.

— Ще почукам на вратата ти в седем и половина. Добре ли е?

— Чудесно — съгласи се Лиз, макар и не особено охотно.

Той влезе в стаята си и затвори вратата.

Беше взела със себе си своята най-нова рокля отчасти, за да покаже на Дона колко далеч е стигнала, но щом взе душ, гримира лицето си, направи косата си и я облече, се погледна в огледалото и смелостта ѝ се изпари. Роклята беше много красива, много женствена, с много пластове шифон в различни нюанси на карамел — от млечнобяло до горена захар — с набрано горнище, което се

придържаше от презрамки с ширината на връзки за обувки. Полата беше от типа, известен като „носна кърпа“, и беше с дължина до прасеца. Когато я беше купила, реакцията на продавачките беше положителна, слабо казано. Но сега, докато гледаше отражението си в огледалото с очите на Том Кеъри, тя нямаше нищо против, че презрамките разкриват изцяло раменете ѝ — съмненията ѝ идваха от факта, че деколтето разкриваше дълбоката цепка между гърдите ѝ. Опитва се да го придърпа нагоре, но то не искаше да се помръдне. Не че беше вулгарно, но я караше да се чувства... прекалено изложена на показ. Последното, което искаше Том да си помисли беше, че се прави на Деми Мур, макар всичко, което показваше, да беше нейно собствено. Готвеше се да се преоблече, защото реши, че не е готова за такава рокля, когато някой почука на вратата ѝ. Погледна часовника и с ужас разбра, че е точно седем и двайсет и пет. Том!

Боже... Беше изгубила прекалено много време пред огледалото...

— Идвам! — извика и се втурна като обезумяла към гардероба, но вратата се отвори и той влезе. Сигурно не я беше чул добре и беше решил, че е извикала: „Влез!“

Напълно объркана и смутена, тя се обърна рязко с лице към него, шифонът се завъртя като вихрушка около дългите ѝ крака, чиито стъпала бяха в златисти сандали с тънки каишки.

Той се закова на място, а усмивката му изчезна, докато се гледаха втренчено в продължение на около пет секунди. После обичайната за него невъзмутимост се възвърна и той каза:

— Господи, жена да е готова навреме! Не съм и мислил, че ще доживея да видя подобно нещо!

А и не само това виждаш, помисли си Лиз. Нищо чудно, че изглеждаше онемял от изненада. Изглеждам като развратница. О, Господи, как ми се иска въобще да не бях купувала това проклето нещо... Но вече беше прекалено късно. Бедата беше факт.

Той беше облечен в тъмносив костюм на „Армани“, който не биеше много на очи, но беше достатъчно елегантен. Том учтиво се отдръпна, за да ѝ направи място да мине, а тя едва се въздържа да не препусне в тръс. Чувстваше погледа му и беше сигурна, че се е изчервила силно.

Дона ги чакаше на южната тераса. Масата беше покрита с тежка дантелена покривка, богато орнаментирано сребро от осемнайсети век

и гравирани кристални чаши. Високи бели свещници горяха в покритите фенери, а току-що откъснатите бели рози изпълваха въздуха с упойващ аромат. Луната беше само един тънък полумесец. Но по време на снимките щеше да бъде пълна и натежала.

— О, прекрасно! — възкликна Лиз.

— Сигурен съм, че ти също си прекрасна — каза галантно Дона.
— Не съм ли прав? — обърна се той към Том.

— Нима не сте винаги прав? — отговори спокойно Том.

— Опиши ми с какво си облечена — каза Дона на Лиз.

— С рокля от шифон в цвета на карамела.

Донът се обърна към Том:

— Богинята е склонна да подценява нещата. Опишете ми я, ако обичате.

— Мека, плаваща във въздуха и сто процента женствена.

Дона се усмихна.

— Това описание е наистина задоволително. Ела — нареди той на Лиз и потупа стола до себе си — и седни до мен. Ще прием шампанско за успеха на вашите — как ги наричате — снимки?

Аделина се появи с шампанското, поставено в кофичка да се изстудява. Беше облякла театрална рокля от кадифе с цвета на кръвта, която оставяше открити великолепните ѝ рамене, а на ушите ѝ висяха дълги рубинени обеци.

— Тази вечер сме en fete — заяви сърдечно Дона.

Точно затова, без съмнение, той беше облякъл костюм в испански стил — късо сако и риза с набрана предница, ръкавели. Лиз се питаше дали не се опитва да се превърне в Дон Джовани на деветдесетте години на двайсети век, когато чу Том да шепне тихо:

— Костюм в стил „20th Century Fox“? — хвърли му мигновен, изненадан поглед. — Помисли за това — посъветва я той.

— Нямам много често възможността да се насладя на такава вечер — продължи Дона. — А на моята възраст човек трябва да се възползва от всяка възможност. Може би вие ще ни удостоите с честта, мистър Кеъри?

— Името ми е Том.

— Том, тогава, моля те, ще бъдеш ли така любезен да налееш шампанското?

Когато всички взеха чашите си, Дона вдигна своята:

— За „L'amoreuse“ — отпи дълбока глътка, преди да каже: — Умно измислено име, но пък и вие продавате любов, нали така? Под формата на парфюм, разбира се — тонът му не беше обиден, беше спокоен и дори любезен, но определено се долавяше и остра нотка.

— Не — поправи го Том, също толкова спокоен. — Любовта, която може да бъде купена, не е любов. Ние продаваме мечти.

— Ах... Ние всички имаме мечти, разбира се. Дори и ти?

— Защо трябва аз да бъда различен?

Трябва да сложа край на това, преди да е отишло твърде далеч, реши мрачно Лиз и се намеси с въпрос:

— Какви кулинарни изненади си ни приготвил тази вечер?

— Почакай и ще видиш — отговори загадъчно Дона. — Няма да бъде обаче амброзия, макар това тук да е Олимп. Нито аз пък съм Зевс, макар да имаме своята Юнона, нали така?

Това съм аз!, осъзна Лиз с шок, който се равняваше на земетресение десета степен. *Той подтиква Том да мисли за мен! Някак си е разбрал, че Том е Мъжът, разбрал е също, че Том няма ни най-малка представа за това, и очевидно се опитва да му даде някакъв знак. Затова и ме назначи за свой „агент“.* Само дето няма никакъв начин да накарам Том да ме пожелае. Вдигна поглед към Дона. *Знам, че само искаш да ми помогнеш, помоли го мълчаливо, но, моля те, не по този начин. Трябва сама да се справя с това, сама да направя своите грешки. Като например тази рокля...* И реши при първа възможност да помоли Дона да ѝ позволи да го направи.

Той седна начело на масата, Аделина седна от другата страна, Том и Лиз — като Лиз с отчаяние мислеше за дълбокото си деколте — един срещу друг в нейния център. Първо хапнаха тънки като вафли филийки prosciutto, обвити в пресни смокини, последвани от печено агнешко с чесън и розмарин, картофи lyonnaise и малки flageolet. Приключиха със сочно тъмночервено грозде, голи праскови, круши и праскови от оранжериите на Дона, както и с подобрени видове сирене, всичко това преглътнато с помощта на вино от неговите италиански лозя. Когато станаха от масата, за да пият кафе, Том каза, изпълнен с възхищение:

— Е, може и да не сте Мерлин, но Аделина със сигурност е Моргана.

Аделина, която, както беше решила Лиз, разбираше английски доста по-добре, отколкото признаваше, прие комплимента със съучастническа усмивка. Лиз се настани в любимия си градински люлеещ се стол. Вечерята беше великолепна, а освен това очевидно беше опит за сключване на примирие, защото острата нотка беше изчезнала от гласа на Дона. Тя обаче очакваше отново да я чуе, както и Том, ако се съдеше по неговия отговор.

Наляха кафето и Дона каза:

— Мисля да послушаме малко музика, вие какво ще кажете?

Лиз с готовност се съгласи.

— Така вечерта ще бъде свършена — каза тя.

А разговорът щеше да е сведен до минимум. Донът се изправи и Аделина го последва във вътрешността на къщата.

— Вземам обратно думите си, че той не е магьосник — каза Том в настъпилата тишина. — Той е истински вълшебник.

— Цялото това място е като магия.

— Е, със сигурност е омагьосал теб.

Тя вдигна очи към него и погледът му я прикова на място.

— Той, донякъде, промени живота ми.

Дори сега тя не беше достатъчно уверена в себе си да му разкаже историята за онази вълшебна нощ, да разкрие истината за жената, която тогава беше дълбоко депресирана и мразеше самата себе си, и за това, как я бяха променили думите на този сляп мъж.

— Надявам се, че някой ден ще ми разкажеш всичко.

— Когато те познавам по-добре — тя отново избягна прекия отговор, защото също се надяваше, че един ден и това ще стане. Вече изпитваше такава нужда от него, че ѝ ставаше все по-трудно да се справя с нея.

— Вече съм си наумил това да стане.

Само защото Дона ти помага да ме забележиш, помисли си мрачно Лиз. Когато говореше така, той успяваше да пробие защитата ѝ. Беше се научила да се справя, до известна степен, с мъжете, които я дебнеха като плячка. Никога обаче нямаше да може да се справи с него, докато не добиеше контрол над чувствата си. И защо, след като желаше това най-много на света, не можеше да се справи с тях? Да се справи с него? Усещаше, че нещо кипи, че нещо се готви от мига, в който беше почукал на вратата ѝ, за да слязат заедно долу, на вечеря.

Дори жена, неопитна като Лиз, усещаше кога отношението на мъжете към нея се променя. А отношението на Том Кеъри, повече от очевидно, се беше променило. Хвърли му таен поглед и откри, че той я гледа неотклонно, втренчено. *Внимавай!*, предупреди тя сама себе си, защото годините на неувереност и пренебрежение инстинктивно я подготвяха за най-лошото. *Всичко се дължи на близостта, на роклята и на умелите забележки на Дона. Той кара Том да те забележи от мига, в който двамата пристигнахте. Тази промяна в отношението вероятно не е нищо повече от отговора на клиента на твоята нова опаковка.*

Точно тогава, Донът и Аделина се върнаха на терасата, а от къщата долетяха първите звуци на „Beau Soir“ на Дебюси, последвани от гласа на Аделина. Лиз вече добре познаваше този кадифен глас, защото беше слушала много компактдискове както на Дона, така и на Аделина. Като затвори очи в радостно предчувствие, тя се отдаде изцяло на музиката.

Аделина изпя няколко песни след тази на Дебюси, включително „Мълчалива любов“ на Хюго Улф, „Лунна нощ“ на Шуман и завърши с една от най-сърцераздиращите според Лиз песни — „Après un Reve“ на Форе. Дълбоко разчувствана от красотата както на музиката, така и на гласа, тя все пак осъзнаваше, че във всяка една песен се възпява любовта. *Ах, ти, стар дяволе!*, помисли си с отчаяние. *Трябва да престанеш, трябва!*

Когато и последната нота заглъхна, тя въздъхна и каза:

— Беше невероятно красиво. Благодаря ти, Аделина.

— Да — съгласи се тихо Том. — Благодаря ти.

Аделина им хвърли поглед изпод мигли и се усмихна. Том продължи разговора с въпрос:

— Вие няма ли да пеете за нас, Signore?

— Не и тази вечер. Може би утре...

Наляха си още кафе, седяха и си бърбяха весело. През по-голямата част от времето двамата мъже обсъждаха реалността на Съединените щати, която Дона познаваше добре, защото през годините много пъти беше пял там. Най-накрая той непринудено каза:

— Вече е късно за стар човек като мен — не, вие не се безпокойте. За вас двамата нощта е млада като вас самите. Изпийте кафето си, ако желаете. Закуската се сервира в девет и половина — той

се изправи, отиде без никакво колебание до мястото, където седеше Лиз, и се наведе да целуне ръката ѝ. — Лека нощ, моя красива Галатея. Лека нощ. Том.

Том, който беше станал на крака, пожела и на двама им „лека нощ“, стоя прав, докато те не изчезнаха във вътрешността на къщата, после седна и язвително каза:

— Този тук е всичко друго, но не и старец. Не може да е на повече от петдесет и няколко.

— На петдесет и осем всъщност.

— Откога го познаваш?

— Струва ми се, че винаги съм го познавала.

— Той беше нещо като легенда за времето си.

— Сега можеш да разказваш, че си срещал тази легенда.

— А ти, изглежда, живееш с нея — когато Лиз не отговори, Том продължи: — Още едно от неговите малки... самодоволства?

— Той е сляп — защити го Лиз. — Компанията му ми доставя удоволствие.

— Вече знам, че има забележително чувство за хумор.

Онази проклета хаплива нотка, помисли си Лиз. Прекалено късно беше да предупреди Дона. Вредата вече беше нанесена. Реши, че няма повече полза и нужда да стои там.

— Мисля да се кача горе и да си легна — каза тя.

Том не се помръдна.

— Къде го срещна? В Италия?

— Не.

— Добре, не ми казвай тогава.

Лиз копнееше да му разкаже всичко, но недотам любезните му забележки бяха уронили доверието ѝ в него. Да разкаже на Том за ролята, която Дона беше изиграл в промяната на живота ѝ, означаваше да разкрие на друго човешко същество вътрешното си „аз“ толкова пълно, че нямаше начин да го направи, докато не бъде абсолютно сигурна, че той ще я разбере правилно и ще одобри. Той не знаеше нищо за емоционалните ѝ затруднения от миналото, за годините на отхвърляне и провали, които се бяха натрупали под тази нейна напълно нова фасада.

Тъй като тя не наруши мълчанието. Том каза:

— Да разбирам ли тогава, че той е затворена книга. Книга на магиите, разбира се, тъй като той определено е — от онова, което чух и видях досега — магьосник. И се страхувам, че аз съм само човек — гласът му беше изпълнен с разочарование и тъга.

— Аз също.

— Така ли? Мислех, че ти си богиня.

— Това е само...

— Още едно от неговите малки самодоволства. Които са доста на брой.

— А ти колко такива имаш?

За нейна изненада, той се засмя и острата нотка беше изчезнала от гласа му, когато каза:

— Това повече ти подхожда. Всичката тази нежност и лекота не са част от теб.

— Ти със сигурност нямаш причини да се оплакваш. Винаги получаваш това, което искаш.

— Откъде знаеш какво искам?

— Да използваш къщата, например.

— А, да... къщата. Дадена ни е на невероятно малка цена.

— Някои хора никога не са доволни! — срязва го Лиз, ядосана от насоката, която вземаше разговорът.

— Някои от нас имат по-големи очаквания от останалите.

Значи това било! Лиз скочи на крака.

— Късно е.

— Едва полунощ. Часът на вещиците. Няма да се превърнеш отново в Пепеляшка, нали? — Лиз трепна. — Но пък нали всичко може да се случи в една вълшебна приказка или поне така се надявам...

Задълбочаващите се нотки в гласа му накараха Лиз да тръгне към къщата, но той я последва по петите.

— Познаваш къщата много добре, както виждам. Достатъчно добре, че да намираш пътя и в мрака. Всъщност напоследък от теб се излъчва доста ярка светлина. Той ли е твоят алхимик?

— Ти каза, че го мислиш за магьосник. Реши най-после какво мислиш.

— Вече съм решил, но все още искам да знам някои от неговите заклинания.

Той беше плътно зад нея, когато стигнаха до стъпалата. Откриха, че в техния коридор гори само една лампа, но не беше тъмно, тъй като лунната светлина се процеждаше през таванския прозорец в далечния му край.

— Някак си не мога да намеря вълшебните думи, когато се касае за теб.

Бяха стигнали до вратата на нейната стая, но преди тя да успее да я отвори, той постави длан на украсената дръжка и препречи пътя ѝ, след което постави другата си длан на вратата и така я хвана в капан. Лиз се закова на място и втренчи немиждащ поглед във вратата. Когато той постави длан на ръката ѝ, тя потрепери, но не беше способна да изрази протест. Той обърна лицето ѝ към себе си, но тя спусна клепачи и така се защити донякъде. Почувства, че той навежда глава, и го чу да шепне:

— Да видим дали действията не говорят по-ясно от думите... — и после я целуна. Така я изненада, че коленете ѝ се подгънаха, а ръцете ѝ го обгърнаха здраво — напълно инстинктивно и нещо, което тя не желаше.

Целувката му беше колеблива отначало — просто опипваше почвата. Устните му едва-едва докоснаха нейните, нежни като крилете на пеперуда. А после, когато устата ѝ се отвори за него, целувката му стана по-дълбока и дори се превърна в нещо друго, когато той я притисна към себе си. Телата им се допираха по цялата си дължина, а целувката възпламеняваше всяко тяхно нервно окончание. Никога преди Лиз не беше целувана така. Целувките на Джефри бяха по-скоро изпълнени с благоговение, отколкото със страст, а тези на Марк бяха по-скоро алчни. А тази целувка приличаше на водовъртеж, който хем я дърпаше навътре, хем ѝ се струваше, че плава по водата, че излиза вън от тялото си и дори вън от духа си. Усещаше само неговата уста и езика му и сега разбра какво може да направи един език. Дишането му се промени и когато я притисна още по-силно към тялото си и едната му длан обгърна твърдата и, едновременно с това, мека нейна гръд, тя усети твърдината му. И тогава изпадна в паника и откъсна устни от неговите, след което, доста силно, го отблъсна.

— Не!

— Защо не? — той се опита отново да я прегърне.

— Защото... Защото е полунощ и не съм сигурна в какво мога да се превърна!

Преди той да може да я спре, тя се откъсна напълно от прегръдката му и влезе в стаята си, затръшна вратата под носа му и се облегна на нея, като трепереше конвулсивно и се бореше за глътка въздух.

Когато събра достатъчно сили, отиде до леглото си и падна с лице върху възглавницата. Чувстваше се така, сякаш току-що беше излязла от центрофуга. Чувстваше ударите на сърцето си, които сякаш се отразяваха от дюшека, и усещаше пулса си дори във върха на пръстите си, но преди всичко на устните си. Да бъде целувана — и да целуне — Том Кеъри се оказа равносилно на това да паднеш от планински връх. Дори от самата мисъл за това стомахът ѝ се свиваше като при страх от височина. Само неопитността ѝ я беше предпазила да не изгуби контрол. Страхът ѝ беше станал причина да запази поне капчица здрав разум и да го прояви навреме. Когато най-после се изправи до седнало положение, върховете на пръстите ѝ все още тръпнеха, така че едва успя да се съблече. Не почисти, както винаги, лицето си, а падна на леглото като пияна и отново, и отново си припомняше целувката. Беше дълбоко обезпокоена и емоционално, и физически.

И когато най-после заспа, сънува пак нея.

ГЛАВА 7

Спа тежко, а когато се събуди и видя колко е часът — 9.35 — скочи от леглото като сърна. Дона предпочиташе точността, но тя щеше да закъснее и не можеше нищо да направи. Взе душ и се облече — бермуди във флотско синьо и тениска с цвета на карамелизирана захар — вчеса косата си, завърза я на тила си, сложи червило на устните и спирала на миглите и изтича долу. Дона я чу да идва, макар да беше с много леки сандали с равна подметка, и се изправи да я посрещне, както направи и Том, който трябваше и да се обърне, защото седеше с гръб към къщата.

— Добро утро! Съжалявам, че закъснях. Успах се — усмивката ѝ включваше и двамата, макар погледът ѝ да не срещна този на нито един от двамата.

— Добро утро — каза провлечено Том и издърпа стола ѝ, за да седне, но в гласа му се усещаше и лека насмешка.

— Добро утро — поздрави я и Дона. — Да не би да си като новородена? — Дона също беше весел тази сутрин.

— Само след като закуся.

— Яж тогава! Кафето е прясно, а кроасаните са още топли.

Том с удоволствие ѝ напълни една чашка и постави близо до нея кошничката с кроасаните.

— Благодаря — каза тя. Все още не можеше да го погледне, без да се изчерви, и се проклинаше за това.

— Имаме още един прекрасен ден — каза Дона. — Какви са плановете ви за днес?

— Искам да разгледам къщата и градината — беше молбата на Том. — За да придобия представа за възможностите.

— Разбира се, разбира се! Но това ще запълни само сутринта. А защо след обяда не вземете моята малка лодка и не я спуснете в реката?

— Каква лодка? — запита Том, застанал нащрек.

— Плавателна. Мисля, че днес вятърът ще духа с подходяща сила. Сутринта ще разгледаш къщата, Том, така че да можеш да направиш своите планове; следобед ще плаваш по реката, а довечера... Довечера ще имаме галавечеря. Как ви звучи?

— Прекалено хубаво, за да е вярно.

Днес беше ред на Том да проявява хапливост. Въпреки че говореше провлечено, в гласа му се усещаше напрегнатост, но Дона само се усмихна самодоволно.

— Ах, но е вярно, уверявам ви. Ще намерите лодката закотвена в малкото пристанище. Спуснете се долу до изкуствената пещера и зад задната ѝ врата ще видите пътека, която води до поредица от стъпала. В тяхното подножие ще намерите лодката. Приготвил съм я за вас. По реката има много малки заливчета, където можете да плувате и да се печете на слънце. Аз самият трябва да работя. Пиша автобиографията си. Диктувам я, а после някой ще напечата думите ми. Опитвам се да запиша поне хиляда думи на ден и дори повече, ако мисълта ми тече свободно.

— Ето, това вече ще трябва да прочета! — каза Том.

— Надявам се. Сега, ако ме извините, трябва да тръгна.

Лиз, която искаше да разговаря на спокойствие с него, отново не успя. Нямаше никакво съмнение, че той е велик стратег. Всяка подробност крещеше за това. Освен една. Том Кеъри нямаше да я види по бански костюм, защото тя не притежаваше такова нещо. Мислеше, че е прекалено едра, за да се показва полугола. Плуването се отменяше!

— Мислиш ли за нещо? — запита я Том. Изглежда, той четеше толкова лесно по лицата, колкото Дона — по гласовете.

— Никога досега не съм плувала — каза тя, което също беше вярно.

— Е, аз съм, така че няма за какво да се тревожиш. С мен ще бъдеш в безопасност.

Начинът, по който гласът му заглъхна, накара Лиз да вдигне поглед към него. Онази леко заядлива усмивка, която тя вече добре познаваше, кръжеше около чувствената му уста и озаряваше очите му. *Разбира се, помисли тя, решена да прояви упоритост. За него онова е било просто целувка, безвреден флирт. Свикнал е с това и дори се е усъвършенствал. Целувка, която не би могла да има никакви*

последствия. Само Господ знае колко жени е целувал. И откъде би могъл да знае, че за мен е първата истинска целувка?

Тревогата винаги изостряше апетита ѝ, затова буквално унищожи два прясно опечени кроасана с масло и кайсиево сладко, изпи две чашки кафе и заговори на Том толкова нормално, колкото ѝ позволяваше изострената ѝ в момента чувствителност.

След закуска, тя каза:

— Ще отида да донеса тетрадка и молив.

Том обаче, като по магия, извади отнякъде и двете.

— Винаги готов! — възкликна той и този път в синьо-зелените му очи определено имаше блясък. — Някога бях член на бойскаутите на Америка.

Но беше целият само бизнес, когато започнаха да измерват ъглите и да преценяват светлината. Беше взел със себе си своя „Пентакс“ и направи серия снимки, включително една на Лиз, права, с поглед, замислено втренчен в градината.

— Само така хората ще ми повярват, когато видят тези снимки. Никой, дори за минута, няма да се усъмни в теб! — той отново флиртуваше!

— Откъде знаеш толкова много за фотоапаратите, ъглите, светлината и така нататък? — отклони темата тя.

— От моя съквартирант в колежа. Той работи в Холивуд. В момента е първи помощник-директор, но се надява и има амбицията някой ден да бъде последното име в надписите в началото на филмите. Засне няколко от моите реклами, преди да навлезе във филмовия бизнес, и беше причината да ми разрешат да ползвам декорите. Онова, което научих от него, понякога, както например сега, ми е от полза.

После продължиха да разглеждат къщата — в случай че Том пожелаеше да заснеме няколко сцени вътре. Той подсвирна тихо, когато видя картините, мебелите, порцелана и кристала.

— Няма никакво съмнение, че този човек притежава и пари, и вкус. Той е истински ценител на красотата — Лиз разбра, че последната забележка се отнасяше за нея, но не продължи закачката.

Когато всички се срещнаха за обед — превъзходно risotto al salto — Том топло благодари на домакина им за гостоприемството и помощта.

— Всичко надмина очакванията ми. Идеално е за целта ни, особено фонтанът. Да заснемем лицето на Мелани през пръските, ще бъде наистина страхотно... Наистина съм ви много благодарен.

Дона махна с ръка, за да омаловажи думите му.

— Богинята е тук, тя ми каза, че мога да ви имам доверие. Доверих се на нея. Том се обърна към Лиз.

— Благодаря ти — каза той.

Когато станаха от масата за обяд, Аделина каза на Лиз:

— Имам нещо за теб — и ѝ подаде цял бански костюм в любимия ѝ тъмночервен цвят, обточен с бледорозово.

Лиз погледна Дона, но доколкото можеше да види, той нямаше никаква представа. Но Аделина имаше и го осведоми бързо на италиански, защото после той каза на Лиз:

— Помолих Аделина да ти заеме един от нейните бански костюми, защото ти вероятно не си се сетила да си вземеш... Или не?

— Не, не съм си взела — отговори Лиз, но неизказаните думи гласяха: *Както много добре знаеш.*

Като се обърна към Том, Дона каза:

— Мога да направя същото и за теб, ако има нужда. Опитвам се да предугадя нуждите на гостите си.

— Вече забелязах — отговори Том. — Но не. И аз не съм се сетил да взема бански.

— Тогава Аделина ще се погрижи и за това.

Лиз се качи в стаята си, решена да сложи край на малките игрички на Дона. Той може и да имаше най-добри намерения, но Том със сигурност си мислеше най-лошото и затова тя не можеше да му позволи да го манипулира по този начин. Лиз реши, че колкото по-скоро му каже да остави нещата сами да се развиват, толкова по-добре.

Когато пробва банския костюм, откри, че макар предницата да беше с високо деколте, изрязано чак до ключиците, гърбът беше дълбоко изрязан — почти до задните части. Лиз хвърли подозрителен поглед на отражението си в огледалото и си помисли, че няма начин този бански да е принадлежал на Аделина. Етикетът беше италиански, от модна къща в Милано, банският очевидно беше съвсем нов и не беше нещо, което жена на възрастта на Аделина би облякла. Истината беше, че и Лиз не би облякла нещо подобно, но тя беше принудена да признае, че на нея ѝ стои добре. Нямаше неприятни „издатини“, а само

плавните извивки на гърдите и ханша, без да споменаваме задните части. Тя реши, че е все едно, защото нейната политика щеше да бъде да не сяда с гръб към Том дори за секунда.

Той я чакаше на терасата, в ръка с огромна плетена кошница. Двамата се разходиха спокойно из градината и стигнаха до изкуствената пещера, намериха богато украсената желязна врата в дъното ѝ, която водеше към пътеката, която пък се спускаше до очакваните от тях стъпала и малкия заслон, приютил лодката, боядисана в яркожълто.

Том помогна първо на Лиз да се качи, после ѝ подаде кошницата, преди да се качи и самият той. Първо привърза платната, после отвърза лодката от пристана и лекият ветрец ги понесе по потока, който пък ги изведе в реката. Слънцето печеше жарко и Лиз беше доволна, че подухва ветрец. Тя седеше със затворени очи, с лице, поднесено на топлите слънчеви лъчи.

— Много си тиха — отбеляза Том след малко.

— Нямам какво да кажа.

— Това се казва новина! Какво правиш, обмисляш ситуацията и чакаш вълшебните думи „вземи ме“?

Лиз му върна репликата с отличен бекхенд.

— Всички молби трябва да бъдат подадени в обикновени хартиени пликосе и трябва да бъдат отворени по едно и също време.

— А състезанието какво е?

— Най-оспорваното.

— И никаква помощ?

— Трябва да наддаваш с вързани очи или въобще да не наддаваш!

Прекалено късно осъзна каква глупост беше извършила и направи гримаса, когато Том „измърка“:

— Ах... разбира се.

Имаше намерение да му нанесе втори удар, но той първи каза:

— Наведи глава, защото ще завием.

Лиз се приведе, когато платното се завъртя и лодката зави.

— Да видим какво има по-нагоре по потока, преди да навлезем в реката — каза той. — Мисля, че той изглежда по-гостоприемен.

Лиз си помисли: *Зависи какъв вид гостоприемство имаш предвид.*

— Какво ли има предвид той, когато говори за гала вечер? — запита Том веднага щом лодката пое нагоре по потока.

— Нямам представа — отговори Лиз и беше искрена. — Изненада, може би. Той е човек на изненадите.

— Това и сам го разбрах вече.

Сухият му тон накара Лиз да каже укорително:

— Не го харесваш, нали?

— Какво те кара да мислиш така?

— Начинът, по който разговаряш с него; нещата, които казваш.

— Това важи и за двама ни или не си забелязала?

Лиз, която беше забелязала, но не можеше да даде някакво обяснение, не каза нищо.

— По въпроса за изненадите — ти самата се оказа не по-малка изненада.

Лиз трепна при израза „не по-малка“, което беше може би проява на останки от нейната гордост на амазонка.

— Колко кожи още искаш да разкъсаш? Или се опитваш просто да се маскираш? Прекалено много хищници?

Само ако знаеше, помисли си Лиз, която копнееше да му разкаже, но както се пее в песента, се страхуваше и се срамуваше.

— Всичко това е част от все същата история, нали? Онази, която не искаш да ми разкажеш.

— Наистина няма нищо за разказване.

— Значи си готова да подновиш всичките си клетви, освен тази за мълчание?

Като видя, че май ще бъде хваната в капан, Лиз реши отново да се измъкне. Най-лесният начин беше да се потопи във водата.

— Мисля да поплувам малко — каза тя.

Изправи се, съблече ризата и късите си панталони, гмурна се от едната страна на лодката и се отдалечи с мощния си кроул. Когато подаде глава над повърхността, за да поеме въздух, видя, че лодката е останала на известно разстояние зад нея, със спуснати платна, но не видя никъде Том. Претърси с поглед брега, но отново не го видя. Изведнъж почувства нечий ръце да сграбчат глезените ѝ и да я дърпат надолу. Главата ѝ се потопи, но за малко. Излезе отново на повърхността, изплю водата и видя усмихнатото лице на Том.

— Значи си също така и русалка?

Тя се хвърли към него и известно време двамата се боричкаха като буйни тийнейджъри, пръскаха се и играеха, докато Лиз не отпрати предизвикателство:

— Ще стигна първа до лодката!

И отново се отдалечи с мощния си кроул, на който баща ѝ и братята ѝ — всички шампиони по плуване — я бяха научили. Той обаче беше по-силен и по-бърз и скоро я настигна. Докосна първи борда на лодката.

— Плуваш много добре — направи ѝ комплимент. — Хубав стил.

— Ти самият не плуваш по-лошо.

— Бях в отбора по плуване в колежа.

С едно-единствено мощно движение той се качи на борда, подаде ѝ ръка и я издърпа от водата. От косата и тялото ѝ капеше вода, банският беше залепнал за кожата ѝ. За секунда останаха прилепени гръд до гръд и бедро до бедро, после Лиз бързо се отмести и седна, като внимаваше да е с лице към него. Взе хавлията и започна да подсушава косата си, но изпод полуспуснатите си клепачи успяваше да следи какво прави той. А той подсуши косата си и поточетата вода, които се стичаха по широките му рамене и мускулести гърди. Беше в отлична форма и дори не дишаше по-бързо от обикновено. Оскъдният му бански не разкриваше никакъв дефицит на мускули, напротив.

— Какво има — да не ми е пораснала опашка?

Прекалено късно разбра, че е втренчила поглед, и се скри под хавлията. Когато се осмели отново да покаже глава, плуваха нагоре по потока, а погледът на Том обхождаше брега.

— Мислех да се възползваме от слънцето, да се попечем, за да изсъхнем, особено твоята коса, която е дълга няколко ярда... Нямах представа, че е толкова дълга. Ти наистина си русалка!

— Трябва да внимавам с излагането на слънце — веднага се измъкна Лиз, решена да не се излежава по бански и да се облече веднага щом изсъхне. — Лесно изгарям.

— Сигурно кожата ти е прекалено нежна. За щастие, твоят приятел магьосникът, който вижда и знае всичко, ни е снабдил не само с хавлии, но и с лосион против изгаряне, слънчеви очила и, ще повярваш ли, изстудена бутилка добро вино. Не оставя нищо на случайността, нали?

Не, старият дявол със сигурност не оставя нищо на случайността, помисли си Лиз, ядосана. О, но как ми се иска да не беше така...

— Времето е невероятно за английско лято — беше следващият коментар на Том, когато той насочи лодката към малко и закътано, почти тайнствено, заливче, обградено от диви бледорозови азалии, които дори висяха над водата. Тревата на брега също беше в изобилие.

— Когато имаме лято, то наистина е такова — съгласи се Лиз.

— Поне веднъж ще приема реалността за по-добра от виртуалната ѝ сестра.

Дали това не е подигравка?, помисли си Лиз с известно неудобство. И ако беше така, насочена срещу кого? Срещу нея, срещу Дона, срещу този очевидно манипулиран уикенд или срещу цялото това проклето нещо?

Той завърза лодката за един нисък клон и я дръпна толкова близо до брега, че Лиз съвсем лесно слезе от нея. След това Том свали кошницата, извади първо две големи хавлии, които постели на тревата, и се излегна на едната. Лиз предвзето седна в края на другата.

— Готово — каза той. — Мисля, че сме добре настанени, но май е по-добре да те намажа, преди да си изгоряла...

— Сигурна съм, че няма да останем тук толкова дълго...

— Кой го казва? Сега е — той вдигна часовника си — три часът. Вечерята е в осем. Не ни се налага да тръгнем преди залез-слънце.

Той затършува из кошницата и извади голямо шише лосион с фактор 15. Лиз протегна ръка, но той каза:

— Първо — гърба, а тъй като ти не можеш да го стигнеш, ще трябва да направя това за теб. Обърни се.

Лиз си помисли, че е дошло време да се примири или поне нищо да не казва. Почувства как той вдига мократа ѝ коса, за да не му пречи.

— Чиста коприна... — поднесе няколко мокри кичура към носа си. — Ароматът на парфюм ли долавям? Мислех, че не купуваш мечти.

Лиз изтръгна косата си от ръцете му и я завърза с шалчето си.

— Добре, добре, хайде, обърни се.

— Мога да стоя и на сянка и така ще е по-лесно.

— Защо?

Нямаше отговор на този въпрос, така че тя стисна зъби и се обърна, с което разкри дългата линия на гърба си и изкусителните

извивки на дупето си, само подчертани от мокрия бански костюм.

Той нанесе лосиона от основата на врата ѝ до ръба на банския и започна да го разнася с уверени движения. Лиз затвори очи и се предаде на чудесното усещане, предизвиквано от дланите му. Почувства как напрежението се отцежда от нея и тя се отпуска — безволева, като останала без кости.

— Ако беше котка, щеше да мъркаш — каза Том и в гласа му се долавяше весела нотка, която, тя се надяваше, не беше насмешка.

— Като Императрица — „измърка“ Лиз.

— Императрица и богиня! Това може да създаде проблеми с първенството.

Лиз отвори едното си око.

— Императрицата управлява, ОК?

Той премести длани върху бедрата ѝ и задната част на краката ѝ. Пръстите му бяха твърди и силни.

— Някога си споделяла всичко с Мелани, нали? — запита той и повдигна едното ѝ стъпало, за да намаже с лосион.

— Ммм... — значи така му е казала. И какво ли друго?

— Лежи спокойно, още не съм свършил. Но ти предпочиташ независимостта?

— Тя ми е станала втора природа.

— Избор или стечение на обстоятелствата?

— Обичай и навик.

— Значи няма да промениш имиджа си напълно?

— Съставките са абсолютно същите, а и са смесени по същия начин — отговори категорично Лиз.

— Само дето си замразила глазурата.

— И двамата работим в рекламата, знаем какво може да направи подходящата опаковка.

— Но когато разполагаш с първокласен продукт, опаковката е нещо несъществено.

— Но ако не представиш продукта на пазара в привлекателна опаковка, как хората ще разберат какъв е продуктът?

— Дори най-красивата опаковка няма да продължи дълго да продава лошия продукт.

— Няма, но ще помогне да нараснат продажбите на добрия.

Том се засмя кратко и отсечено.

— Обзалагам се, че играеш тенис толкова добре, колкото и плуваш. Винаги успяваш да върнеш топката.

— Оттам идва и добрата ми практика.

Той беше започнал да втрива лосион в собствените си ръце и гръден кош.

— Мисля, че все още ти остават страни, по които трябва да работиш, ако искаш да подобриш новото си „аз“.

Лиз се опита да се изсмее саркастично и наистина успя. Доста добре, при това.

— Какво силно въображение имаш.

— Този бански, който Аделина „ти даде назаем“ разкрива доста голяма част от физическото ти „аз“.

Лиз веднага седна, сви крака към брадичката си — сякаш да се защити — и ги обгърна с ръце.

— Щом излагаш прелестите си на показ, трябва да очакваш да бъдат гледани — отбеляза разумно Том. — Ти си най-изумителната смесица от противоречия. Докато си мис Никоя от Никъде, обвита в нещо като саронг, изведнъж се превръщаш в лейди Някоя си, светска дама. Но щом ти изкажат комплимент, веднага се възпротивяваш! Със сигурност осъзнаваш колко си привлекателна в този бански!

— Това не е моя бански!

— Не, но не е и на Аделина. Тя е с трийсет години по-възрастна от необходимото. Онзи магьосник там горе играе някакви игрички и не виждам причина аз да участвам в тях, докато не съм сигурен какви точно са те. Макар, все пак, да имам доста добра представа.

Лиз отвори уста, но не каза нищо, защото щеше да издаде голяма част от мислите си.

— Никакъв отговор? Означава ли това, че печеля този рунд?

Лиз трескаво се замисли.

— Не бих те определила като човек, който е свикнал да губи.

— Как, тогава, би ме определила?

Отново я притисна в ъгъла.

— Ти си най-добрият художествен директор, който съм имала.

Усмивката му ѝ подсказа, че отново беше сгрещила.

— Но ти още не си ме имала.

Лиз преглътна. Дали това беше покана?

— Знаеш какво искам да кажа — защити се тя.

— Това точно е моят проблем. Онова, което казваш, невинаги е в съгласие. Като се изключат твоите текстове за реклама, разбира се, които са винаги свършени.

— Не те познавам. Освен в работата — Лиз се защитаваше отчаяно.

— Повтарям — това лесно може да се поправи.

— Но защо? Мислех, че ти и Мелани...

— Мелани няма монопол над мен.

— Можеше и да ме заблудиш — думите отново излязоха от устата ѝ, преди да е успяла да ги задържи.

— Вероятно, но нямам никакво намерение дори да опитвам — Лиз отвори уста да протестира, но този път той я изпревари и продължи: — Честен съм с теб по отношение на Мелани. Имам определени... задължения, що се отнася до нея, и ги изпълнявам възможно най-добре. Никога не съм се опитвал да скрия този факт. Ключките в офиса го доказват.

Значи той знаеше какво се говори! И не се тревожеше ни най-малко.

— Ти, от друга страна — продължи той, — не искаш да бъдеш честна с мен. Като например не искаш да ми кажеш каква роля играе в живота ти този склонен към манипулации „старец“ от тази захарна къщичка. Каква магия прави той над теб? Как е успял да превърне обикновената кафява къртица в яркочервена императрица, защото... Той е бил, нали? Очевидно е, че макар да не може да те види, той прекрасно знае какво правиш и към какво се стремиш.

— И какво точно означава това?

— Означава, че макар може би да е успял да те убеди, че си Шарън Стоун, ти всъщност си малката Червена шапчица и — недей да правиш грешка — под тази бащинска фасада се крие големият лош вълк!

Лиз се отдръпна назад като кон, видял неочаквано препятствие.

— Това абсолютно не е вярно! Той не е направил нищо погрешно по отношение на мен! Как се осмеляваш да ме поставяш под крилото си!

— Лиз не се опитвам нищо да ти внушавам. Ти винаги отблъскваш ръката ми още преди да съм разбрал какво ме е ухапало. Имаш остър език, но той не е чак толкова опасен, колкото си мислиш.

И, моля те, не подхранвай така упорито гнева и възмущението си, защото невинаги са уместни.

— Ти си този, който има връзка с Мелани, а говориш за мен!

Усмивката му я накара да стисне зъби.

— Дали дочувам нотката на ревността?

Като се изправи на крака с толкова достойнство, колкото успя да събере, тя каза:

— Не виждам смисъл да продължаваме този разговор. Можем да се върнем в къщата, защото аз, изглежда, развалям прекрасния ти следобед.

— Така ли казах?

— Няма нужда да го правиш.

— Тогава, защо ми приписваш разни думи? Направо ги слагаш в устата ми.

— Знам много добре какво си мислиш! И знам какво искам да сложа в устата ти!

— Парцал, напоен е газ? Юмрука си? Или може би и двете си стъпала?

Лиз почувства, че се изчервява, защото беше завладяна едновременно от няколко противоречиви чувства. Инстинктът ѝ подсказваше да избяга, преди той наистина да е изгубил търпение, защото вече долавяше нарастващия му гняв.

— Няма да остана, за да слушам това — измърмори тя сама на себе си, но той я чу.

— Тогава остани заради това!

Ръцете му се стрелнаха към нея, хванаха я здраво за глезените и я дръпнаха така, че тя падна по гръб на тревата. Само за миг той я прикова към земята, ръцете му стискаха здраво китките ѝ, тялото му беше над нейното и той я целуваше с едва сдържаното нетърпение на мъж, който не издържа повече. Само докосването му беше достатъчно и гневът на Лиз се превърна в удоволствие. Устата ѝ се отвори сама, а очите ѝ се затвориха. Той продължи да я целува така, сякаш я наказваше за нещо, докато най-после осъзна, че няма нужда да я притиска. Ръцете му се плъзнаха към раменете ѝ, свалиха презрамките на банския костюм и дланите му замилваха гърдите ѝ, а розовите ѝ зърна веднага отговориха на докосването по начин, който показваше, че са жадни за повече внимание. Когато той пое едното от тях в устата

си, Лиз се изви в дъга, обзета от сладостни усещания. Той отново беше кибритената клечка, която запалваше нейните чувства, които скоро щяха да се превърнат в пожар, разгорени от неговата уста, от ръцете и езика му. И все пак, дори погълната от своя собствен делириум, тя усещаше, че неговите чувства също излизат извън контрол.

Но въпреки сладостната мъгла, която ги обгръщайте, те и двамата постепенно осъзнаха, че дочуват пляскане и подсвирквания, което пък им подсказа, че имат публика. Том вдигна глава и се извърна, за да погледне зад гърба си. Лиз също вдигна глава и видя да се приближава малка моторна лодка, чиито пътници — всичките тийнейджъри — висяха над единия ѝ борд и се наслаждаваха на гледката, като аплодираха и надаваха окуражителни крясъци. Някои от тях правеха и неприлични жестове. Лиз се изчерви толкова силно, че цветът на бузите ѝ конкурираше този на тъмночервения ѝ бански костюм. Отблъсна Том толкова силно — със сила, увеличена от объркването — че той залитна назад. Придърпа банския, за да прикрие голите си гърди, намести презрамките и се претърколи по-далеч от него. Накрая се озова в доста странна поза — подпряна на кокалчетата на пръстите си и на хълбоците си да наблюдава сцената със срам и ужас изпод разрошената си коса.

Лицето на Том беше зачервено като нейното, гърдният му кош се повдигаше и спускаше под напора на мощните му вдишвания, но той нито за миг не откъсна поглед — очите му, които обикновено бяха яркосини, сега бяха тъмни и влажни — от нея. Моторната лодка бавно отмина нагоре по реката и остави след себе си несравнима тишина.

— Всичко е наред — опита се да я успокои той най-последно. — Отидоха си... — Протегна ръка, но когато Лиз се отдръпна смутено, я отпусна до тялото си. Тя не знаеше, че го гледа с ужаса на хванат в капана заек. Но видя как лицето му потъмня. — Практиката обикновено усъвършенства, а не покварява — подхвърли презрително той през рамо и се наведе да вземе хавлията, с което недвусмислено даде на Лиз да разбере, че е ядосан. Откъде той можеше да знае, че в сравнение е останалите жени тя имаше цели десет години по-малко опит, че е пропуснала периода между двайсетата и трийсетата си година? Освен това нямаше ни най-малка представа, че тя преливаше от чувства към него и се страхуваше, че ще излязат извън контрол и че това ще го накара да помисли, че тя леко пресилва нещата. Също така

не знаеше, че макар и стаен като хиена, страхът, че ще бъде отхвърлена, не я напускаше. Никак не беше чудно, че на него му беше трудно да разбере противоречията, които се таяха в нея. Тя самата също не ги разбираше.

Облякоха се в неловка тишина и отплаваха обратно по същия маршрут. Лиз приемаше мълчанието на Том за знак, че той поначало смята, че колкото по-малко говориш, толкова по-добре и не би могъл да поправи нещата, каквото и да каже.

Неспособна да преодолее собствената си несигурност, тя седеше с гръб към него и държеше главата си високо изправена, макар цялото ѝ същество да искаше да се обърне към него и да изкрещи: *Добре, ще задоволя любопитството ти!* Но ѝ липсваше смелост, което само потвърждаваше колко права е тя по отношение на самата себе си. Наистина, не беше във възможностите ѝ да бъде втора Шарън Стоун. От друга страна, дори със завързани очи би могла да играе ролята на малката Червена шапчица.

ГЛАВА 8

Когато пристигнаха, тя слезе от лодката, без да каже дума, и уверено закрачи нагоре по хълма. Стъпалата към изкуствената пещера изкачи по две наведнъж и затръшна вратата ѝ под носа му — жест, с който сякаш остави зад гърба си и кашата, в която се беше превърнал, по нейна вина, следобедът. После се облегна на нея и най-после позволи на стегнатия си гръб да се отпусне малко. Издуха носа си и бързо изтри очите си, защото моментът не беше подходящ да остави чувствата си да вилнеят на воля. Те трябваше да почакаат, докато не се озове сама в стаята си — в безопасност.

Когато влезе в градината, видя, че някой седи в компанията на Дона. Посетител — последното, от което тя имаше нужда. Онова, от което се нуждаеше, беше да се затвори в стаята си и да оплаче на воля, макар и със закъснение, смъртта на своите мечти. А вместо това щеше да ѝ се наложи да даде най-доброто представление в живота си и да се надява, че Дона, този така вещ в ролите човек, няма да забележи лъжата. Той знаеше вече прекалено много и нямаше начин тя да му позволи да заподозре фиаското, което току-що беше предизвикала.

Като наближи терасата, видя, че посетителят е мъж, и че е млад и доста привлекателен — русокос викинг с брада, толкова жълта, колкото беше и косата му. Той се изправи, когато тя ги приближи, и се оказа, че е истински гигант.

Дона, който както винаги усещаше всяко раздвижване на въздуха, каза:

— А, това си ти, богиньо? Ела и се запознай с един мой млад приятел, Дитер Шулер. Дитер, това е Елизабет Евърет, моята... божествена дъщеря — Лиз подаде ръката си, която буквално изчезна в неговата огромна лапа.

— Предпочитам наименованието богиня — усмивката му беше ослепителна, а английският му — отличен.

— Дитер е мой ученик. Идва да прекара месец при мен всяко лято, а аз го карам да работи упорито.

— Бас? — предположи наслуки Лиз.

— Превъзходен. Някой ден ще има света в краката си.

— Точно затова идвам при вас — каза подкупващо Дитер.

— А къде е Том? Чух само твоите стъпки — продължи да говори Дона.

— Връзва лодката.

— Прекарахте приятен следобед, надявам се? Не се бавихте дълго.

Лиз обаче избягна капана. Обърна се към Дитер и каза:

— Вие ли сте причината за галавечерята ни?

— Никакви въпроси! — Дона благосклонно замаха с пръст. — Всичко трябва да бъде изненада.

— Вече съм изненадан да открия такава очарователна компания — каза Дитер.

Лиз срещна откровено възхитения поглед на сините му като на бебе очи, който подежда като балсам и на чувствата, и на нервите ѝ. Може би сега ѝ се поднасяше възможност да придобие така нужния ѝ опит. Когато Том се присъедини към тях пет минути по-късно, Дитер седеше до нея на перваза на терасата толкова близо, колкото беше възможно, без да допират бедрата си, и флиртуваше с вещицата на експерт. *Странно*, мислеше си Лиз, докато се опиташе да не попадне в нито един от капаните му. От нейна страна нямаше никакво физическо привличане, макар той да беше, или поне така предполагаше тя, доста привлекателен за жените. Изглеждаше по-добре от Том, беше по-едър от Том, тялото му беше по-съвършено, присъствието му беше по-осезаемо и беше доста по-чаровен, но що се отнасяше до нея, със същия успех той можеше да бъде и парче дърво. А Том трябваше само да я погледне и сърцето ѝ започваше да препуска лудо, а кожата ѝ настръхваше. Докосването на Дитер не предизвикваше електрически ток по вените ѝ, както това на Том. Защо ѝ се удаваше, без никакво усилие, да устоява на единия, докато с другия непрекъснато се правеше на инфантилна глупачка? Нима любовта въздейства по този начин на всички хора? Изпива им ума?

Когато Том дойде, тя се отнасяше с него с премислената любезност на непозната, която има желание да задълбочи познанството. Все пак нямаше нищо лошо в това да опита. Точно в този момент Дона ги информира, че вечерята ще бъде наистина

специален случай, и ги помоли да се потопят в атмосферата. Повече от това не би могъл и да каже. Съвсем скоро щяха сами да открият какво е имал предвид.

Лиз откри веднага — още щом влезе в спалнята си. Върху бялата кувертюра на леглото ѝ лежеше черна рокля от кринолин в стила на ранната викторианска епоха, украсена с дантели и волани, с дълбоко деколте. Очевидно беше една от роклите на Аделина. Но коя от нейните героини? После видя виолетките, избродирани на черната коприна на ветрилото, което беше в тон е роклята. Виолета, разбира се!

За миг Лиз изпита истерично желание да се смее гръмогласно. Никой, който е с ума си, нямаше да повярва, че тя умира от туберкулоза. Оплакване... о, да. Цветът беше от значение. Като притисна роклята към себе си, видя, че е изящна, но пък Лиз не беше в настроение за гала вечер. Очевидно Дона, като е знаел за предстоящото пристигане на Дитер, както и за нейната любов към маскарадите, отново беше манипулирал събитията. Без съмнение, той искаше Том да я види в разцвета ѝ, да види как дрехите подчертават красотата ѝ. Но пък, от друга страна, когато беше в костюм, тя се превръщаше в друг човек. Помисли си, че опитът е добър, но е загуба на време. Защото тя загиваше, но не от туберкулоза.

Потръпна при мисълта как се беше разкрила. Не би могла да направи чувствата си към него по-очевидни, дори да ги беше заявила на глас. Той би трябвало да е направен от камък, за да разчете правилно отговора на тялото ѝ. Но той не беше от камък. Том Кеъри беше като пуснат на свобода тигър... При спомена за неговата близост стомахът ѝ се сви. Гордостта ѝ беше пощадена все пак, защото той беше разгорещен колкото нея. Беше почувствала как пенисът му се надига до бедрото ѝ, достатъчно твърд да проникне и в стомана, което беше едновременно ужасяващо и вълнуващо за девица, чийто сексуален опит беше само във въображението ѝ. Проблемът беше може би в това, че неговите действия и отговорът на тялото му се основаваха на вярата, че тя е готова за свалката, а заблудата се пораждаше от онзи бански костюм, който не скриваше, а разкриваше тялото.

От гърдите ѝ се изтръгна дълга, но безполезна въздишка, която почти заседна в гърлото ѝ, когато ѝ хрумна една идея. *Да, помисли си тя. Защо не? Какво бих могла да загубя? Ако той си мисли така, защо да не изиграя ролята докрай?* Опитваше се да завърже връзките на

роклята и да възстанови спокойствието си, когато Аделина почука и влезе, пищно облечена в любимия си тъмночервен цвят. Този път роклята ѝ беше от тежка тафта, която шумолеше и ѝ придаваше надменен вид. Имаше диаманти на гърлото, китките и ушите си.

— Изглеждаш фантастично! — възкликна съвсем спонтанно Лиз.

— Благодаря, дойдох да ти помогна.

— Е, ако можеш, завържи тези връзки. Не мога да стигна...

Когато се погледна за последен път в огледалото, Лиз беше доволна да види своя лъчезарен образ. Перуката, която щеше да носи тази вечер, беше тъмноруса с червеникав оттенък и подчертаваше цвета на кожата ѝ. Черният цвят на роклята пък разкриваше млечнобелите ѝ рамене, а воланите и дантелите шумоляха съблазнително при всяко нейно движение. Аделина я беше научила как се върви, когато си облечен с такава рокля — с малки забързани стъпки, сякаш плаваш малко над пода. Оставаше да добави само последните щрихи: огърлица от пет реда перли и аметисти и гривни и обеци в тон. Най-накрая Лиз взе коприненото си ветрило, украсено с пера и мъниста, което беше във формата на виолетка.

— *Che bellezza!* — възкликна Аделина. — Ти си истинска Виолета! А сега отиди да се покажеш и на другите.

Дона и Дитер бяха в музикалната стая и двамата във вечерно облекло от същия период, с бели ръкавици. Очите на Дитер светнаха, когато видя Лиз.

— Красива си, красива — каза провлечено той и целуна ръката ѝ, като същевременно прибра крака и тракна с обувки. — Дъхът ми спира, като те гледам.

— Най-лошото, което може да се случи на един певец — Лиз го удари по ръката с ветрилото си, както беше видяла да правят в костюмираните драми, описващи същия период.

— Одобряваш ли роклята? — запита я Дона е тон на човек, който няма никакви съмнения. Вече беше чул подробното описание на Аделина.

— Чудесна е, макар да не мога никого да убедя, че умирам от туберкулоза. Както и да е, ще направи всичко възможно да изиграя ролята добре.

— Тогава аз съм изпълнен е надежда — намекът на Дитер беше многозначителен.

— Надеждата — каза му тя, флиртувайки открито, — е безплатна и свободна...

Той ѝ предложи ръката си и те излязоха в антрето точно когато Том слизаше по стълбите. Той също беше във вечерно облекло от същия период и то му стоеше много добре. Тъмният цвят подчертаваше тъмнорусата му коса и тена на кожата му. Дитер, който почувства как тя се стегна, замислено погледна от единия към другия. После Лиз направи, присмехулно, реверанс пред Том и се отдалечи.

Масата беше подредена отново на терасата, а в сребърните кофички се изстудяваха бутилки шампанско. Дона вдигна първия тост, като се поклони на двете жени, които седяха една до друга.

— За красотата.

Вечерта беше много топла, затова вечерята беше студена. Antipasto, последвано от saumon en gelee с много майонеза и салата от репички, яйца от пъдпъдък, млади аспержи и малки пресни картопки. Завършиха с *reches melba*. Всяко блюдо беше придружено с шампанско.

Лиз загуби представа за количеството, което беше изпила, защото, независимо колко често отпиваше от чашата си, тя като че ли винаги беше пълна. Когато станаха от масата, тя се носеше по начин, който нямаше нищо общо с малките забързани стъпки, а това накара Аделина да прошепне нещо в ухото на Дона. На Лиз ѝ се струваше, че кръвта ѝ е подменена с вино, което кипи във вените ѝ, замъглява погледа ѝ и представя всички наоколо с ореол около главата. После осъзна, че чува музика. Откъде ли идваше? Дитер се приближи до нея и започна да я увещава да танцуват, тя се съгласи и внимателно се изправи, но от валса съвсем ѝ се зави свят. Той я заведе обратно до мястото ѝ и тя прие чашката силно черно кафе, която ѝ подадоха. Едва когато в нея не остана нищо, тя разбра, че добрият самарянин е бил Том.

— Трябва да пиеш повече от това и по-малко „Дом Периньон“ — предупреди я той. — То е наистина добро.

— И аз съм такава — каза му тя надменно, но всъщност очите ѝ се затваряха под натиска на натежалите ѝ клепачи. Тя вдигна ветрилото, за да прикрие с него прозявката си.

— Виждам, че предупреждението ми идва твърде късно.

— Не, съвсем не е така, просто е много топло...

Той се канеше да каже още нещо, но тя сложи пръст на устните си. Щеше да пее Дитер.

Той имаше наистина великолепен глас, но Лиз нямаше представа какво пее. Тя чуваше само вълни и вълни музика — като прибой, който се разбива в далечен бряг. Клепачите ѝ бяха по-тежки от всякога — толкова тежки, че трябваше да положи неимоверни усилия да държи очите си отворени. Като усети, че отново ще се прозине неудържимо, успя да потисне прозявката, но дочу приглушен смях, което я накара рязко да се изправи и да започне усилено да си вее с ветрилото.

— Рееш се високо в небесата като хвърчило — прошепна Том.

— Няма такава нещо, просто съм малко уморена, това е всичко. Днес доста се движих.

Той отново се засмя приглушено и тя осъзна, че въобще не е успяла да го заблуди. Дитер се приближи до нея и тя го похвали доста щедро, макар да не си спомняше нито една дума или тон. Но не беше толкова замаяна, че да не приеме поканата му да се разходят из градината, в която беше приятно прохладно. Когато той седна плътно до нея и я прегърна през кръста, тя подпря глава на широкото му рамо и откри, че така се чувства и удобно, и прекрасно. Той шепнеше нещо в ухото ѝ, но тя не успяваше да различи думите. Беше се отпуснала напълно и си мислеше, че ако затвори очи за няколко минути...

Когато отново отвори очи, вече беше светло и тя лежеше в леглото си. Беше така шокирана, че се изправи рязко до седнало положение. Сякаш барабани забиха в ушите ѝ. Тя трепна и ги запуши с длани. Когато вибрациите престанаха, извърна внимателно глава и хвърли поглед на малкия туристически часовник. Беше дванайсет часът. Пладне! О, мили Боже! Ставаше все по-зле с всеки изминал час. Беше затворила очи само за няколко минути, а ето, че виждаше ярката дневна светлина!

Когато се почувства готова, Лиз внимателно и бавно стана от леглото и все така бавно и внимателно отиде до банята, където стисна зъби и успя да се задържи права достатъчно време, че да ги измие и да стои цяла минута под много студената струя на душа. После постепенно затопли водата и остана под душа още пет минути. Къпеше се в пяна, което ѝ доставяше огромно удоволствие. Когато се

загърна в халата, барабаните в ушите ѝ вече бяха спрели да бият и тя се чувстваше доста по-добре.

Настани се на малкото столче пред огледалото и разгледа отражението си. Не изглеждаше различно. Очите ѝ не бяха кървясали, погледът ѝ беше ясен. Е, беше ѝ за първи път. Щеше да бъде и за последен, твърдо реши тя. За какво ли беше мислила снощи? За Том Кеъри, ето за какво, отговори си сама. Елегантният му вид беше предизвикал у нея треска, която се беше опитала да изстуди с шампанското, но, вместо да се охлади, тя, без съмнение, беше охладила него. Той я беше предупредил, нали? О, беше се забавлявал и го беше направил с усмивка, но онова все пак си беше предупреждение, а тя, в глупавото си безразсъдство, го беше пренебрегнала. За пореден път се беше направила на глупачка пред него. Въздъхна тежко, но нямаше никакъв смисъл да стои така и да се самосъжалява. Рано или късно, щеше да ѝ се наложи да се изправи лице в лице с него. Планираха да тръгнат за Лондон около два часа, така че щеше да е по-добре да се размърда малко, макар да не копнееше да прекара пет часа в колата с него. Може би ако се оставеше на милостта на Дона, той щеше да намери начин да я върне в града... Макар да се движеше като ръждясала машина, успя да опакова багажа си, да се облече и, със залитане, да отиде до терасата. Ярката слънчева светлина я накара да закрие очи е длани.

— А, най-после си станала и си се облякла, богиньо.

Дона стоеше, а на скута му беше разтворена книга на Брайл.

— Да, станах, но още не съм сигурна как се чувствам.

Той се засмя приглушено.

— Имаш световъртеж, а? Не е изненадващо. Изпи доста голямо количество шампанско снощи, а такава главоболие може да бъде наистина мъчително.

— И сама разбрах. Съжалявам, че закъснях. Том готов ли е за тръгване?

— Той вече тръгна.

Сякаш ѝ нанесе удар.

— Тръгна!

— Трябвало да се върне, така каза, за да вземе нещата в ръцете си. Аз му предложих да те остави тук с мен. Та нали ще трябва да направиш цялото дълго пътуване отново в четвъртък, така че сметнах

за добра идеята да те оставя да използваш тези няколко дни на спокойствие и тишина, за да обърнеш внимание на това, как ще оцветиш скицата на къщата — Дона ѝ подаде плик. — Той ти остави това.

Лиз го отвори. Един-единствен лист, изписан с бързия и свободен почерк на Том.

„Знам, че партито беше маскарад и че ти му се отдаде изцяло и с най-добри намерения, но, за нещастие, главата ти се замайва бързо и лесно от алкохола. Трябва да се върна, за да може работата да продължи, но Дона «предложи» ти да останеш, а кой съм аз, че да споря с него?

Ще се видим в четвъртък.

Том

P.S. В бъдеще пий само лимонада.“

Лиз смачка листа. Беше ядосана и огорчена. Дори нещо повече — изпитваше болка. Лимонада, как ли не! Вродената ѝ честност обаче я принуди да признае правотата на наблюденията му. Макар да се опитваше да се държи в съответствие с вида си, тя си остана такава, каквато всъщност беше. И все пак, за нея беше утешение, макар и малко, че той се беше върнал сам, защото Дона беше пожелал така.

— Мисля, че ще е добре да изпиеш чаша горещо прясно кафе — посъветва я Дона.

— Извинявам се, че се направих на глупачка.

— Не е така! Ти просто заспа.

— Припаднах, искаш да кажеш.

— Не си свикнала с виното.

— Как стигнах до леглото?

— Дитер те занесе до него. Аделина свърши останалото.

Лиз издаде приглушен звук.

— Дитер беше много щастлив, че може да помогне — Дона говореше весело, закачливо. — В негово лице имаш още един почитател.

Ами сега!, помисли си Лиз.

— Относно Том — заговори тя твърдо и имаше намерение все така твърдо да продължи — Мисля, че е време да изясним нещата. Той не ми е почитател. Той е силно увлечен по Мелани, „лицето“ на нашите рекламни кампании. Ще се срещнеш с нея в четвъртък и когато това стане, Аделина ще ти помогне да разбереш защо е така. Знам какво се опитваш да направиш, но то не ми харесва и искам да престанеш, защото просто няма начин да успееш — думите излязоха от устата ѝ на един дъх, но поне най-после беше казала това, което ѝ тежеше.

Дона мълчеше, но Лиз продължи, решена нищо да не ѝ пречи, решена да се изкаже, дори това да означава край за тяхното красиво приятелство.

— Знам, че само се опитваше да помогнеш, но ако искам да стигна донякъде с новото си „аз“, ще трябва да го направя сама, като по пътя правя своите собствени грешки. Тогава ще знам, че това наистина съм аз и че за резултата не е виновен никой друг. Знам, че ти караше Том да ме забелязва през целия уикенд, но, наистина, това беше чиста загуба на време. Той... — Лиз преглътна — не ме вижда така, както искаш ти. Той ме вижда като колега в работата. Ние работим добре заедно, но извън работата той винаги се е интересувал от Мелани. Връзката им не е съвсем отскоро.

Нещо като въздишка излезе от устата на Дона.

— Съжалявам — каза той с искрено разкаяние.

— Ти не трябваше да знаеш. Том... Том има опит, докато аз... Аз все още правя грешките, които повечето хора допускат в тийнейджърска възраст. Като например снощи. Не съм такава идиотка обаче да допускам два пъти една и съща грешка. Уча се от всяка една. Единствено те моля да ме оставиш да се справям сама и сама да греша. Накрая ще стигна дотам, докдето трябва, ще видиш, но със собствени усилия.

Дона мъдро стискаше устни, докато тя говореше. После кимна и каза:

— Не съм се съмнявал в това нито за миг. Прости ми вмешателството, което наистина беше добронамерено. Може би бях прекалено нетърпелив да помогна. Ти вече стигна доста далеч за съвсем кратко време. Треперя при мисълта за това, какъв ефект ще имаш върху мъжете, когато станеш напълно уверена като жена.

Лиз се наведе напред и стисна ръката му.

— Ти никога не преставаш да ме окуражаваш.

— Аз просто се придържам към фактите. Дитер е силно впечатлен от теб. Той отиде да поплува — фанатик е по отношение на формата, — но ще се върне скоро и, не се съмнявам, няма да те остави дълго сама.

По-късно същата сутрин Лиз отиде с колата до Фалмаут, за да купи нещата, които ѝ бяха необходими за рисуването, след което се разходи из градините, за да открие правилната перспектива. След обяда реши да направи няколко предварителни скици, но откри, че прекарва по-голямата част от времето втренчила поглед в нищото, заета с мисли за катастрофалния следобед и унизителната вечер. Отново и отново, мислеше само за това.

ГЛАВА 9

В четвъртък сутринта се събуди с мисълта, че ще пристигне Том. Но макар че копнееше да го види, се ужасяваше от мисълта, че ще трябва отново да се изправи лице в лице с него. Още повече — знаеше, че с него ще е и Мелани. Това беше достатъчно да я накара да реши, че е по-добре да разчита на дискретността, отколкото на смелостта, каквато и не притежаваше. Също така реши, че за всички ще е най-добре, ако я няма във вилата, когато те пристигнат.

Остави Дитер и Дона да работят върху Шуберт, взе триножника си и отиде до избраното от нея място — онази част от пътеката, която слизаше надолу от скалата, откъдето за първи път беше видяла вила „Парадизо“. И беше така погълната от работата, че подскочи от изненада, когато чу гонга за обяд. Инстинктът ѝ подсказваше да остане на мястото си, но опитът ѝ казваше, че Дона ще изпрати някого да я повика. Така че, е огромна неохота, се върна в къщата.

Когато влезе в партера, стори ѝ се, че терасата е пълна с хора. Освен Дона, Аделина и Дитер, там бяха още Том, Дейв Барас, режисьорът, стар неин приятел, и красивият актьор, който играеше неизвестният обожател на Мелани. Но Мелани беше тази, която беше в центъра на групата. Тя очевидно търсеше с поглед Лиз, защото, когато я видя, веднага ѝ помахаше с ръка и скочи долу от перилата, където се беше настанила. Бързо отиде до началото на стълбите, без съмнение нетърпелива да изтъкне своята крехкост, подобна на крехкостта на фин и скъп порцелан, до огромните размери и здравината на Лиз. Облечена в лека лятна рокля от шифон, тя приличаше на видение. Роклята наподобяваше вихрушка от зелени и сини цветове, които правеха кожата и косата ѝ още по-красиви. Сандалите ѝ бяха с възможно най-високи токчета, краката ѝ бяха загорели и боси, а пръстите им бяха яркочервени като тези на ръцете ѝ. Лиз веднага забеляза, че е облечена в дънки и карирана риза, и че вятърът дълго е лудувал из косата ѝ.

— Скъпа — каза Мелани е фалшива нотка, — колко отвратително кафява и здрава изглеждаш.

— Добре ли прекара сутринта? — прекъсна я Дона.

— Да, благодаря. Сутринта беше повече от задоволителна.

— Както и това, че намерихме къщата — каза Дейв Барас и пристъпи напред, за да я вземе в мечешките си прегръдки и да я целуне звучно. — Ако не мога да превърна в магия това място, значи не заслужавам да съм сред десетте най-добри режисьори в света непрекъснато през последните пет години.

Като си спомни за своите добри маниери, Лиз поздрави учтиво Том и в отговор получи изпитателен поглед и кимване. Беше благодарна, че не е близо до него на масата за обяд. Седеше до Дейв Барас и до Аделина. Том и Мелани седяха близо до домакина. Очевидно Дона не само беше взел присърце молбата на Лиз, но и се опитваше да я удовлетвори.

— Е как вървят нещата при теб? — запита Дейв. — Чувам, че си излязла от стадия на какавидата и си се превърнала в красива пеперуда.

— Готово ли е вече всичко за заснемането на тези два епизода? — Лиз го накара да изостави темата, която за нищо на света не би обсъждала с когото и да било.

— Готов съм, както винаги. Твоят нов шеф, по някаква причина, е много напрегнат, що се отнася до тези два епизода. Останалите не ни изпотиха, а и той не ни създаваше проблеми, както и другите от екипа, но тези последните два... Не знам. Или кампанията го изнервя, или тя — тъй като беше работил доста дълго с Мелани, Дейв никак не я харесваше. Като гледаше през масата към нея, където, както изглежда, беше приковала вниманието и на Дона, и на Том, да не говорим за Дитер, който следеше внимателно всяка нейна дума, тя поклати глава. — Никога няма да разбере как е възможно дори най-интелигентните от мъжете да се правят на глупаци заради някое красиво лице.

— Искаш да кажеш, че ти никога не си се правил на такъв?

Развеселен от забележката и тона ѝ, той се засмя толкова високо, че Том извърна глава към тях и ги изгледа втренчено. Лиз обаче не забеляза. Вниманието ѝ беше приковано от Дейв. Едно от нещата, които харесваше у него, беше несломимото му чувство за хумор.

Господи, изглежда, ние всички имаме едни и същи слабости. Като се извърна на стола си така, че да бъде с лице към нея, а същевременно и да изолира напълно Том, той каза:

— Да се върнем на онова, което наистина има значение. Кажете ми как откри това чудесно място. Ще заснемем сцената на лунна светлина довечера. Том беше прав, че фонтанът си струва парите. Мястото е наистина идеалното.

След обяда пристигна снимачният екип с камионите, започнаха да настройват осветлението и камерите. Мелани и нейният красив непознат се предадоха на гримьорите и фризьорите, а след тях щяха да попаднат в ръцете на модните дизайнери. Том пък беше погълнат в разговор с Дона и Дитер. Очевидно им обясняваше какво става и какво още има да се прави. Лиз се възползва от всеобщата суетня, за да се измъкне и да се посвети отново на работата си. Когато най-после реши да си даде почивка, беше изключително доволна от онова, което беше свършила до този момент. Опъна ръце и рамене, за да се пораздвижи, и почувства как две ръце започнаха да я разтриват — истинско блаженство.

— Благодаря ти, Дитер — каза тя. — Наистина съм се схванала.

— Чувствам го. Дойдох да те взема за вечеря, а после ще гледаме как снимат красивата Мелани на лунна светлина.

— Не и аз — отклони предложението Лиз. — Имам намерение да работя, докато светлината ми позволява.

— Разбира се. Сигурно всичко ти изглежда, как го казвате вие, познато, но е съвсем ново за мен. Не знаех, че толкова много работа е необходима, за да се заснеме филм от няколко секунди.

— Тогава на всяка цена трябва да отидеш да гледаш, но не и преди да си отстранил силната болка от дясното ми рамо. Ах, да, точно там...

— А какво ще кажеш за вечерята? Не си ли гладна? — апетитът на Дитер беше равен на ръста му.

— Взех със себе си малко плодове. Ако огладнея по-късно, сигурна съм, че Аделина няма да откаже да ми приготви сандвич.

Тъй като вече знаеше, че след като веднъж е взела решение, тя няма лесно да се откаже от него, Дитер доста ловко отстъпи.

— Както искаш — каза той, хвърли поглед на рисунката ѝ и се наведе над рамото ѝ, за да я разгледа по-добре. Беше привлякла вниманието му. — Страшно е добра! Не знаех, че наистина можеш да рисуваш! Колко добре си уловила топлината и светлосянката. Нямам търпение да видя крайния резултат.

Когато я остана сама след пет минути, раменете на Лиз бяха отново гъвкави, а убеждението, че е постъпила правилно — силно, както преди. Не искаше да играе ролята на мазохистка и да гледа как Мелани играе не само пред публика, но и пред Том. „Таксата“, наложена от Дона, ѝ даваше идеалното извинение. Тя, уж между другото, но всъщност категорично, беше заявила, че иска да приключи рисунката в мига, в който екипът свърши работата си и е готов да се прибере в Лондон. Сега, след като имаше и Дитер за свидетел, тя работи, докато светлината на деня се стопи.

Върна се в къщата едва когато небето приличаше на цветна дъга от различни нюанси на розово, червено и лавандулово. Влезе през задната врата, защото знаеше, че в предния двор все още заснимат епизода. Не срещна никого. Когато се озова безопасно в къщата, тя отиде до прозорците, които се намираха близо до върха на главното стълбище. Оттам се разкриваше панорамна гледка на терасата, градините и фонтана. Да, всички бяха там. Мелани, спираща дъха в пластове от органза в цветовете на залеза, беше с безупречно фризирана коса и умело гримирано лице. Красивият непознат също беше безупречно подготвен за снимки от стилистите. Том говореше с Дейв Барас и непрекъснато жестикулираше по посока на градините, докато екипът чакаше с готови светкавици, звукозаписна техника и камери. Някъде в края на сцената, на три стола, се бяха разположили Дона, Аделина и Дитер, очевидно очарован от онова, което вижда.

Докато тя гледаше, Том отиде до Мелани и ѝ каза нещо. Бавно, с абсолютната увереност на човек, който знае, че е съвършен, тя се завъртя на триста и шейсет градуса и застана лице в лице с него с усмивка, която според Лиз беше пълна със сексуални обещания. Той кимна, сякаш да ги потвърди, после приглади назад кичур коса, който се вееше на лекия бриз. Изпитваща силна болка и мъка, Лиз гледаше как Мелани кокетно зарови лице в дланта му, преди да откъсне поглед от тях, неспособна да понесе повече. В резултат лежа будна дълги часове и спа лошо.

Следващата сутрин на закуска бяха само четиримата, тъй като Том, Мелани, главният актьор и Дейв Барас бяха в „Хедленд Ин“, където беше отседнала и Лиз първия път, когато дойде тук, а снимачният екип беше настанен по къщите на селото. Лиз беше тиха, някак далечна. Мълчанието беше нарушено от Дона, който отбеляза:

— Дитер ми каза, че рисунката ще стане наистина хубава.

— Да. Надявам се да я свърша днес. Затова мисля да започна работа рано.

— И тук нещата се развива добре. Том ми каза, че тази вечер ще заснемат и сцената на пълна луна, и аз реших, че след като свършат, което според Том ще стане в девет и половина, да направим малко парти, за да отпразнуваме успеха на кампанията. Защото досега всичко върви много добре. Знам, че Том ще бъде очарован, защото сам ми го каза.

— Всеки успех ще се дължи до голяма степен на теб и на прекрасната обстановка в твоята вила. Отново ти благодаря, че разреши на агенцията да използва къщата ти — Лиз знаеше, че думите ѝ звучат сковано, но не можеше да направи нищо по въпроса. По някаква причина се чувстваше като някоя от четките си за рисуване, оставена да се изсуши, без преди това да е почистена — скована и чуплива.

— Том се погрижи всичко да е наред във всеки един момент. Ти наистина беше права, когато каза, че може да му се има доверие.

— Радвам се, че всичко мина отлично — каза Лиз и реши, че тя няма какво да празнува, така че няма да присъства на партито. Ако другите приемат отсъствието ѝ като прояви на лошо настроение и инат, така да бъде. Тя знаеше само, че в никакъв случай не би се преструвала на щастлива. Ако се опиташе да се усмихне, лицето и щеше да се пропука. — Сега трябва да се възползвам от тази ярка слънчева светлина...

Стоя далеч от къщата през целия ден. Беше предупредила Аделина, че няма да е там за обяд, защото много иска да завърши картината за Дона, и Аделина ѝ даде половин франзела focassia, намазана с bel paese и напълнена с шунка, термос с кафе и чепка грозде. Никой не отиде при нея, докато тя щастливо рисуваше и си похапваше.

В четири часа картината беше завършена. Лиз беше много доволна от резултата. Къщата беше пресъздадена в цялото ѝ бляскаво великолепие, разположена на върха на платото, с терасите и градините под нея, стените ѝ като разтопено сребро на слънчевата светлина, големите ѝ прозорци — отразяващи небето с цвета на синчец, със съгъстяващото се около горите синьо. Трябваше ѝ само подходяща

рамка, а тя знаеше, че ще намери такава в специалния магазин в Арлингтън. Щеше да даде картината на Том, който щеше да я подари на Дона. Колко жалко, че той никога нямаше да я види по друг начин, освен през очите на Аделина...

Още един път Лиз влезе в къщата през задната врата и използва стълбището, което започваше от кухнята. Стигна до спалнята си, без никой да я забележи. Там внимателно подпря картината да съхне, почисти четките си и подреди кутиите с бои, преди да се отпусне мързеливо във ваната. После отново седна да рисува — този път картината щеше да е за нея самата. Извинението ѝ, че не присъства на партито, беше лошо главоболие в резултат на дългото излагане на слънце. Знаеше как да си придаде болнав вид. Първо щеше да намаже лицето си с бледозелен крем, който щеше да ѝ придаде вид на смъртник, после щеше да сложи деликатни зелени сенки под очите си. Щеше да е достатъчно да заблуди Аделина. Легна в леглото е тази мисъл и сигурно беше заспала — не беше спала, както трябва, след завръщането на Том — защото се събуди от почукването на вратата.

— Влез! — извика тя и гласът ѝ прозвуча дрезгаво от съня. Очакваше, че е загрижената за нея Аделина, но беше напълно изумена, когато видя да влиза Дона.

— Богиньо? Десет часът е. Няма ли да слезеш долу, за да празнуваш с нас?

— Не се чувствам в празнично настроение. Мисля, че днес стоях прекалено дълго на слънце, но пък завърших картината ти...

Той се ориентира по гласа ѝ, отиде и седна в края на леглото, взе ръката ѝ в своята, поддържа я един миг и каза:

— Не е гореща... — после постави пръстите си на китката ѝ. — Пулсът ти е малко ускорен, но не е нещо страшно — като използваше дъха ѝ за ориентир, той намери лицето ѝ и постави длан на челото ѝ. — Не усещам никакво прегряване — каза той. После с глас, чиято нежност ѝ подсказа, че той знае какъв е планът ѝ, продължи: — Не мисля, че слънцето е това, което те задържа в леглото, а омразата, която изпитваш към младата жена долу. Няма да ѝ позволиш да те затъмни, нали? Мислех, че имаш по-силен дух.

Лиз помълча малко, преди да каже безизразно:

— Нямам никакви илюзии по отношение на себе си, когато се сравнявам с Мелани.

— Което е известно и на нея и тя не се колебае да използва предимствата си. Тя обаче се вълнува, когато стане въпрос за теб, което означава, че те приема като съперница. Ако ти не беше заплаха за нея, нямаше да ти обръща внимание, както прави с всички, които не може да използва. Усмивката ѝ вече е като на човек, постигнал важна победа, защото така тълкува тя твоето отсъствие. Не бива да ѝ го позволяваш. Нима не те посъветвах винаги да ги караш да усещат присъствието ти? Повярвай ми, тя се страхува от твоето присъствие. Облечи най-хубавата си рокля, слез долу и я заслепи. Няма ли да го направиш заради мен? След тази захаросана мис Мелани Хауърд имам нужда от нещо освежително.

Мелани да ревнува от нея — Лиз Евърет? Лиз почувства как адреналинът ѝ се покачва. Дона беше роден манипулатор, но не беше лъжец. Освен това можеше да разчита хората като своите книги на Брайл.

— Добре — съгласи се тя, решена да приеме предизвикателството. — Но само заради теб. Мисля, че така ще изплатя поне част от огромния дълг, който имам към теб.

Той продължаваше да държи ръката ѝ. Сега я поднесе към устните си и галантно я целуна.

— Ето, това вече е моята богиня! Слез долу в целия си блясък, защото много искам да видя лицето на Мелани в този момент.

Лиз стана от леглото веднага, след като Дона затвори вратата на стаята ѝ, и го чу да казва:

— Да, наистина, мили Том. Богинята ме увери, че ще слезе след малко. Тя просто си почиваше след дългия ден, прекаран пред триножника. Хайде сега да слезем долу, за да видим как вървят нещата... — Том каза нещо, но вратата се затвори и тя не чу думите му.

Том също беше дошъл да я търси? Вероятно, за да ѝ каже да не се отдава на лошото настроение или че е забелязал факта, че тя го отбягва след завръщането му. Или може би да ѝ заповяда да обърне внимание на онова, което правят колегите ѝ от агенцията. Той беше неин шеф, все пак.

Настроението ѝ все още далеч не беше подходящо за парти, но взела присърце думите на Дона, тя грижливо подреди косата си и се гримира, като приложи всеки трик, на който я беше научила Джили. Косата си вдигна високо, но остави доста кичури да висят свободно

край ушите и на тила. Напръска се обилно с „Mitsouko“ — Мелани щеше да ухае на „L'amoreuse“, тъй като договорът ѝ го изискваше — огледа резултата в огледалото и реши, че на всяка цена ще излезе победителка от схватката. След това облече костюма си от тъмночервено кадифе — онзи, който подчертаваше всичко красиво у нея. Очите ѝ заблестяха като диаманти, а кожата ѝ придоби млечнобял оттенък. Остави разкопчано горното копче на блузата си от органза, за да се вижда, макар и скромна част, от цепката между гърдите ѝ, облечена в кремава дантела.

Когато слезе долу, настроението ѝ вече се беше променило. Не изпитваше отчаяние, а беше готова за всичко, настроена изключително борбено. Откри, че партито е в разгара си — музиката свиреше високо, шампанското се лееше, а мъжете надвишаваха два пъти броя на жените. Освен нея самата и Аделина, там бяха Мари-Лор, френската гримьорка, която приличаше на истинска парижанка в изискания си черен тоалет; Сандра, момичето, което отговаряше за монтажа, много красива в розовата си рокля; Кити, която беше фризьорка на Дейв Барас, и на която той имаше безгранично доверие, облечена в яркожълт тоалет и светеща като самото слънце, и Ани, фризьорката на Мелани, облечена в пастелно синьо. „Звездата“ на тяхното шоу беше все още в бляскавата рокля от Версаче, която носеше и на снимките. Тя неотлъчно висеше на ръката на Том и не даваше на нищо и на никого да я отдели оттам. Той беше облечен в красиво скроен тъмносив панталон и тънък, мек като коприна, пуловер с висока яка с цвета на шампанското. Отгоре носеше много леко сако. Погледна Лиз. Тя го изгледа студено в отговор и в този момент Дейв Барас се извиси между тях.

— Най-последно! Но си е струвало! Изглеждаш страхотно. Ще танцуваш ли с мен?

— Разбира се.

По-ниската тераса беше отредена за дансинг, а на по-високата бяха сервирани храната и напитките. Гощавката беше наистина пищна и беше приготвена с помощта на някои от местните жени. Още докато водеше Лиз надолу по стълбите, Дейв демонстрираше танцьорското си майсторство. Може и да беше сложен като мечка гризли, но краката му се движеха леко и грациозно.

— Е, как върви рисуването? — запита той.

— Картината е завършена. На нея посветих целия си ден.

— Късметлийка. А аз трябваше през целия ден да разделям вниманието си между двама души, всеки от които искаше всичко да става по неговата воля.

— И кой спечели?

— Той, слава Богу. Казаха ми, че една от основните му задачи е да се справи с Мелани и, щастлив съм да го кажа, той успява. При това го прави особено красиво. Колкото и да се цупи тя, все трябва да отстъпи. Трябва да ти кажа, че ако тази рекламна кампания не спечели награда, значи не разбирам нищо от реклами. Сюжетът, който ти написа, е превъзходен — чиста любовна история — и с това място и лицето на Мелани, сигурен съм, че цялата серия ще спечели награда.

— И аз се надявам. Заради теб.

— Искам да знаеш, питах се дали твоето отсъствие не се дължи на froideur между теб и Кеъри. Не сте си казали и две думи, откакто сме дошли тук. Знам, че той те смята за най-добрия рекламен специалист, защото сам ми го каза. И се чудя защо се разминавате като два айсберга в нощта. Знам, че той е упорит и твърдоглав, но такава си и ти. Какво се е случило? Спор за нещо?

— Да.

— Аха, така си и мислех. Не се ли разбирате добре?

— По-скоро, началото беше лошо.

— Изненадваш ме. Може и да е твърдоглав, но все пак е приятен човек и си разбира от работата. Като имам предвид реакцията на всички жени от екипа, които го гледат така, сякаш ще го изядат на една хапка, мисля, че може би трябваше да използваме него за красивия непознат на Мелани, вместо онзи красавец, за когото тя настояваше. Обаче няма начин тя да одобреше такова съревнование, затова и взехме Ноди, разбира се. Бедното момче се мисли за актьор.

Той също така смяташе себе си за неустойимо привлекателен за жените, защото, веднага след като Дейв се отдалечи, той се залепи за Лиз и остана при нея, докато Дитер не се намеси. За Лиз беше добре, че не преставаше да танцува, защото от това кръвта ѝ се раздвижи и лицето ѝ засия. Тя съблече кадифеното си сако и блузата ѝ от органа привлече погледите на всички мъже без изключение.

Когато реши да отиде до купата с пунша, която се намираще на горната тераса, Мелани, която я наблюдаваше с присвити очи, отиде

при нея и язвително каза:

— Изглежда, напоследък главното в живота ти е да изнасяш спектакли.

Лиз застина на място. Единственият път, когато направи спектакъл, беше в нощта, когато пи прекалено много и заспа, което означаваше, че Том ѝ е казал за случилото се. Представи си как се смеят двамата, и кожата ѝ настръхна. Обърна се към Мелани толкова рязко и с толкова неприветливо изражение на лицето, че Мелани неволно направи крачка назад. Тонът ѝ също никак не беше любезен.

— Не си чула още, че сега спектаклите са на мода? Елтън Джон не е единственият!

Взе чашата си с пунш и отиде при Дона, до когото, както винаги, беше Аделина. Дона се беше разположил в своето огромно кресло и очевидно беше в добро разположение на духа. По пътя Лиз мина край Том и му хвърли смразяващ поглед. После се настани върху перваза близо до стола на Дона и му каза:

— Всичко върви изключително добре. Всички се веселят. Беше прав да ме убедиш да сляза.

— Така ми казват и „очите“ ми. Наистина, преживяването си струва. Човек никога не престава да се учи и да помъдрява. И аз съм научил много през живота си, освен че съм се забавлявал добре.

— Една малка — е, двайсет и четири на двайсет и четири инча — картина е много скромна цена за твоята любезност. Не мога ли да направя още нещо, с което да изразя своята благодарност?

— Да, можеш — Дона протегна ръка и Лиз взе дланта му в своята. — Можеш да продължаваш да идваш тук и да ме виждаш, когато пожелаеш.

— И тази такса не е кой знае каква. Лесно е да се изпълни желанието ти. Знаеш, че винаги бих предпочела да дойда тук, отколкото да отида на друго място.

В този момент Аделина прошепна нещо на ухото му и като продължаваше да държи Лиз за ръката, той каза:

— Ах, Том... Тъкмо казвах на моята богиня тук, че тези няколко дни бяха най-интересните и най-поучителните в живота ми. Знаем, че и ти си доволен колкото мен от развитието на нещата, но пък нали за теб твоята работа е твоята любов?

Лиз не беше чула приближаването на Том. Не вдигна поглед към него.

— Не знам за любовта, но работата беше наистина лесна. В такова място, човек не би могъл да очаква нищо друго. Благодаря ти, че ни позволи нещата да стоят така.

— Богинята вече ми благодари от името на всички. Покани ли я да танцува? Казаха ми, че е танцувала вече с всички.

— Опашката наистина беше дълга — каза Том лаконично.

— Тогава иди и ти да вземеш наградата си — Дона подаде ръката на Лиз на Том, който нямаше друг избор, освен да я поеме.

— Отпусни се — посъветва я той, докато я водеше надолу по стълбите, усетил настроението ѝ. — Хайде да заровим томахащата, а не да се опитваш да я забиеш в моя гръб, а?

Тя не му обърна внимание. Гледаше право напред над рамото му дори когато ръцете му я обгърнаха. Музиката беше бавна и чувствена и тя беше достатъчно висока, за да танцуват буза до буза. Което, помисли си Лиз не особено доволна, той определено правеше. Защо ли би търсил нея за същото, когато Мелани го чакаше покорно и винаги му беше подръка? Не беше доволна и от това, че той, както винаги, събуждаше нейните инстинкти. Близостта му ѝ въздействаше по начин, който беше непоносим.

— Така е по-добре — одобри той, усетил как тялото ѝ се отпуска. — Аз никак не съм опасен, нали знаеш.

— Ха! — присмя се злобно Лиз. — Имам белези, които доказват обратното.

— Не е необходимо да бъда граф Дракула, за да ми се иска да забия зъби в тази твоя прекрасна шия, но е имало моменти, когато истински съм се изкушавал. Не, няма да успееш — каза той и хватката му стана по-силна, когато тя се опита да се освободи. — Няма да го направя тук и сега, така че няма защо да бягаш.

— Обещания, обещания — изсъска язвително тя.

— Никога не обещавам каквото и да било, ако нямам намерение да спазя обещанието.

— Ще ти го припомня!

— А засега аз ще продължа да те държа здраво — и като че ли да демонстрира думите си, той я притисна по-силно към себе си. — Ти наистина изпълваш ръцете.

— Нима искаш да кажеш, че малката Червена шапчица най-после е пораснала?

Той мълча един миг, после каза:

— Ако тази моя забележка те е наранила, извинявам се. Моето извинение е следното: казах го под влияние на момента и ситуацията. А онзи момент беше доста горещ...

Лиз продължи да гледа втренчено над рамото му и от все сърце желаше този път да не се изчерви при спомена за това, как членът му се уголеми и втвърди при допира с тялото ѝ.

— Продължаваш да ме объркваш с тези твои две различни страни — едната изпраща сигнали, за която другата отказва да поеме отговорност. А не мога да те накарам да ми кажеш защо е така.

— Защо си се загрижил толкова за онова, което чувствам аз?

Той я разтърси леко, нетърпеливо.

— Хайде да не се връщаме отново към това. Аделина е осигурила много вкусни неща, така че не е необходимо да се тъпчеш догоре с разни скромни заместители. Така ще получиш ужасно емоционално разстройство. Ти заслепяваш всяка жена тук. Нима вярваш на това само когато синьорът го каже? Това ли правеше той и тази вечер в стаята ти? Упражняваше своята специална магия над теб? — в гласа му се долавяше остра нотка. — Какво е той за теб? Магьосник, Свенгали или просто обикновен и старомоден дядка?

Тя се опита да се отскубне, но ръката му я стисна здраво като белезници.

— Ах, характер, характер...

— Пусни ме! — кипеше тя от гняв. — Ако мнението, ти за мен е такова, защо ме покани да танцуваме?

— Защото синьорът, повече или по-малко, ми каза да го направя.

— И откога приемаш заповеди от хора, на които нямаш доверие?

— Аз съм също така практикуващ мазохист — начинът, по който каза това, я накара да пропусне една стъпка.

— Да се опитаме да постигнем мир — предложи той след миг. — Какви са твоите условия?

— Недотам приятелски!

Той се усмихна широко.

— О, днес си в превъзходна форма — гласът му се промени, стана по-дълбок. — В тази блуза и тези панталони, формата ти е

наистина превъзходна.

Лиз се изчерви силно. Той отново флиртуваше. Какво се опитваше да постигне? Да я обладва на градинската пътечка? Не, тя знаеше прекалено добре, че в дъното на всичко това стоят само теории.

— Ти си единствената жена, която познавам и която може да направи това.

Той се възхити на начина, по който тя несъзнателно, веднага, отвърна на ласкателството.

— Ти си единственият мъж, който може да ме накара.

— И защо е така, питам се?

Тя спусна клепачи над очите си, преди да срещне погледа му. Той се засмя кратко, насечено.

— О, да, учиш се — дали не дочу съжаление в гласа му? — Да се върнем на въпроса за жалката враждебност между нас: мога ли да пледирам за мир? Кажете ми какви са условията ти.

— Безусловно подчинение! — прекалено късно Лиз осъзна до какво я беше довел бързият ѝ език и отново се изчерви — този път от унижение и срам.

— Всеки момент ще избухнеш в пламъци! — каза той, но, въпреки веселата нотка, в гласа му се усещаше и нежност. — И, за Бога, не ме гледай така! Аз съм човек и мога да бъда само такъв. Бих предпочел да чувам язвителните ти забележки пред това — притисна я още по-силно към себе си. — Нека просто потанцуваме — помоли я той и този път в гласа му имаше странна нотка на отчаяние. Този път човекът, който отговаряше за уредбата, сякаш го чу. Музиката се промени — стана още по-бавна и по-чувствена и ги обгърна плътно. Телата им се притиснаха едно в друго. Тя почувства устните му да докосват леко и нежно ухото ѝ. — Миришеш възхитително, възбуждащо. Какво, или кой, промени становището ти по въпроса?

Тя, помисли си тя, но не можеше да му го каже. Отчаяно затърси начин да го отблъсне, да го отдалечи от себе си.

— Защо си казал на Мелани, че съм направила истинско представление онази вечер?

Той изглеждаше искрено изненадан.

— Защо мислиш, че съм го направил?

— Защото тя каза...

— Мелани казва много неща, като с по-голямата част от тях цели да спечели нещо. Сега обаче поне имам някакво обяснение за зловните забележки, с които ме засипа преди малко. Мелани ревнува, наивничето ми!

Точно така беше казал и Дона — значи трябваше да е вярно. Том поклати учудено глава.

— Ти май наистина не разбираш какво представляваш, нали?

Но Лиз гледаше втрещено, като омагьосана, и се опитваше да възприеме идеята, че Мелани ревнува, и то от кого — от предишния си домашен любимец, слончето. Едва когато го чу да казва: „Хайде да закрепим мира е целувка, какво ще кажеш?“, тя излезе от своята замисленост и забеляза, че танцът ги е отвел до далечния край на терасата, където едно голямо разцъфнало люляково дърво хвърляше дълбока сянка. Преди още да осъзнае какво става, той я целуваше за втори път. Лиз се опита да извърне глава, решена да не оставя това пак да се случи — тя вече веднъж беше победена от непознатите за нея емоции.

— Не, това не е правилно, не искам...

— Да, искаш. Всичките ти реакции са потвърждение...

Той хвана брадичката ѝ, обърна лицето ѝ към своето и отново я целуна. Целувката му беше като онази на плажа — отчаяна и дива, като че ли никога нямаше да могат да се наситят един на друг. Той я целуваше дълбоко и страстно и Лиз разкопча сакото му и го прегърна, почувства топлината му и се притисна към него. Той прокара длани по дължините на тялото ѝ и притисна бедрата ѝ до твърдия му член. Лиз издаде дълбок гърлен звук, който го накара да спусне устни до първото копче на блузата ѝ. Той го разкопча, както и дантеления ѝ сутиен, чиято закопчалка беше отпред. Устата му беше гореща, алчна и тя потръпна — струваше ѝ се, че кожата ѝ изгаря. С дебел и дрезгав глас, той каза:

— Вземам думите си обратно. Малката Червена шапчица никога не е била такава. Сигурно има някакво място на света, на този ваш Олимп на боговете, където гърците със сигурност са се чувствали превъзходно, но точно сега не мога да се сетя за думата... Не мога да мисля за нищо друго, освен за теб...

Лиз също не можеше да мисли. Можеше единствено да чувства.

Когато писъкът стигна до тях, те подскочиха и се откъснаха един от друг.

— Какво, по дяволите...?

Том смръщи силно вежди и обърна глава, а после изведнъж вече го нямаше до нея. Тичаше към мястото, където група хора се бяха навели над нещо — някого — който лежеше в подножието на стълбите, водещи към по-ниската тераса.

ГЛАВА 10

Лиз изтича след него и, като наближи групата, видя Дейв Барас наведен, а Аделина — коленичила до неподвижна, простряна на стъпалата, фигура. Беше Дона. Над него се беше надвесила Мелани и точно тя пищеше истерично. Том я изблъска встрани толкова нетърпеливо, че писъците ѝ замряха от изумление, и се наведе над Дона с въпроса:

— Какво се случи?

Дейв Барас каза:

— Той слизаше надолу по стъпалата с Мелани, когато изведнъж се спъна и падна. Изтърколи се по всичките стъпала и се спря едва на четвъртото отдолу нагоре.

— Но той познава тези стъпала! — чу гласа си Лиз сякаш някъде отдалеч. — Слиза и се качва по тях безброй пъти на ден и никога не съм го видяла дори да се поколебае!

— Не и този път. Спъна се, казвам ти. Видях го да се препъва.

Том повдигна единия клепач на Дона.

— В безсъзнание е. Най-добре е някой да извика линейка. Веднага!

Радостна, че може да свърши нещо, Лиз си проби път през смълчаната тълпа, събрала се в горния край на стъпалата, и изтича до телефона в кабинета на Дона, където набра 999 и помоли спешно да изпратят линейка, като им даде пълни подробности как да намерят адреса и какво точно се е случило. После се втурна горе в спалнята си и взе одеялото и възглавниците от леглото си, защото, някак неясно, но все пак си спомни, че когато е в шок, за човека топлината е много важна. Като изтича обратно на терасата с тях, видя, че Сандра, която беше посещавала курсове, по спешна помощ, беше взела нещата в ръцете си. Тя зави Дона с одеялото, но поклати глава при вида на възглавниците.

— По-добре е изобщо да не го местим. Главата му също е пострадала при падането.

Едва тогава Лиз видя кръвта, която се стичаше по камъните. Мелани очевидно се беше хвърлила в прегръдките на Том, защото се беше сгушила в ръцете му, плачеше истерично и непрекъснато повтаряше, че вината не е нейна и че тя само е искала да танцува с него... И толкова внимателно го държала за ръката...

Въпреки ужаса и шока и истеричните хлипове на Мелани, Лиз успя да осъзнае, че чува и друг глас — този на Аделина, която произнасяше истинска тирада на италиански. Тъй като не разбираше нито дума, Лиз и погледна объркано. Тя все още беше коленичила до Дона, но драматично сочеше с пръст четвъртото стъпало и клатеше глава. Всички видяха кабела, който екипът беше забравил да прибере. Обувката на Дона се намираще над него.

— О, мили Боже, не!

Като чу думите на Лиз, Аделина се обърна към нея и с типичната за италианците емоционалност изсипа още един порой думи на италиански, които никой не разбра, примесени с английски, който всички разбраха прекалено добре.

— Вината е твоя! Ах, вината е изцяло твоя! Ти доведе тези хора тук! Ти не си добра за него. Младо момиче и стар, сляп човек! Погледни се! Полугола! Desgrazia! Svergignato!

Лиз не се нуждаеше от превод на последните две думи. Позор! Безсрамие! После видя накъде Аделина беше насочила погледа си и като сведе очи, видя блузата си разтворена и сутиена си разкопчан — гърдите ѝ наистина бяха голи. Лицето ѝ стана пурпурно от срам и унижение, а после тя пребледня като платно и побърза да се покрие.

— Да, покрий се! Ти си безсрамница! Ти не беше желана тук. Това се случи заради теб. По-добре си върви. Върви си!

Преди Том да успее да се освободи от Мелани, Лиз беше избягала.

Дитер беше този, който най-накрая я намери, под клоните на тисовото дърво, край което вече няколко пъти беше минал. Този път той надникна под ниско спусналите се клони и я видя в сенките, свита на кълбо на дървената пейка с колене, силно притиснати в гърдите, обгърнала ги с ръце и заровила лице в тях.

— Най-послед! Търсих те навсякъде. Има горещо кафе за всички. Ела и пийни малко. Том се качи в линейката и ще придружи Дона до

болницата, но ми каза да те намеря и да се уверя, че си добре. Претърсих градината два пъти.

Тя не отговори. Когато я погледна по-отблизо, той видя, че изражението на лицето ѝ е празно, а очите ѝ — нефокусирани. Каза на немски нещо, което не звучеше приятно и спокойно.

— Не трябва да се тревожиш заради онова, което каза Аделина. Тя е италианка — емоционална и с горещ темперамент. Познавам я от известно време. Изпитва истинска загриженост към синьора и желание да го защитава. Направи такава сцена, защото се уплаши, че той ще умре. Хайде, ела да се върнем в къщата. Няма смисъл да стоиш тук в мрака, нали?

Продължи да ѝ говори нежно и убедително като на малко дете, изправи я на крака и я поведе към къщата, като внимаваше по пътя да не срещнат никого. Заобиколиха групата на терасата, която говореше с приглушени гласове. Заведе я в стаята ѝ и я накара да седне на леглото. Остави я там и слезе отново долу, за да потърси Сандра, да ѝ обясни ситуацията и да я заведе горе при Лиз.

— Шок — беше присъдата на Сандра. — Слез долу и донеси чаша горещ и много сладък чай. И виж дали ще намериш някъде някакво успокоително. И, о, донеси онова одеяло и възглавниците. Тя очевидно ги е взела оттук.

Докато слизаше надолу, Дитер си мислеше, че Сандра обича да командва, но е много красива и го прави очарователно.

Лиз не беше помръднала, нито проговорила, когато Дитер се върна с одеялото и възглавниците под едната мишница и поднос с огромна чаша чай в другата ръка. Носеше и шишенце е някакви зелени хапчета.

— Намерих ги в шкафчето в банята до стаята на Дона. Знаех, че той понякога не може да спи. Сигурно е вземал от тези хапчета — Сандра взе шишенцето от ръцете му, прочете етикета и кимна. — Да, едно от тези хапчета ще ѝ осигури дванайсет часа сън — изсипа едно в дланта си, върна шишенцето на Дитер и каза: — Можеш да го оставиш там, където си го намерил. Благодаря ти за помощта. Ще се справя сама с останалото.

Сандра накара Лиз да си отвори устата, постави хапчето в нея и я уговори да изпие горещия сладък чай. Лиз, изглежда, не усещаше нищо, защото обикновено пиеше чая си без захар. След това Сандра я

съблече и я сложи да легне. Остави лампата на нощното шкафче да свети, но я премести така, че да не блести в очите ѝ.

— Нещата ще бъдат по-добре на сутринта — успокои я тя, преди да си тръгне. *Или поне така се моля и се надявам*, помисли си тя и, за всеки случай, се прекръсти.

Том се върна във вилата в два след полунощ и откри, че всички са си отишли. Нямаше каравани, нито камиони, нямаше го и голямото „Уинъбаго“, дори останките от партито бяха разчистени. Никъде не се виждаше нито един човек. Вилата беше тиха и смълчана, безлюдна. Беше останал само Дейв Барас, с цел да му разкаже какво се е случило.

— Как е старецът? — запита той Том.

— Има фрактура на черепа и вътрешно кървене. В интензивното отделение е и Аделина настоя да остане с него. Ще звънна сутринта, за да разбере дали има някаква промяна. А тук какво се е случило? Къде е Лиз? Добре ли е тя?

— Дитер я намери в градината в състояние на шок, предполагам. Не е изненадващо, като се има предвид какви ги наговори онази италианска фурия. Може да засенчи дори Ана Маняни. И да ги наговори точно на Лиз! Което означава, защото я познавам достатъчно добре, че нейното прекалено развито чувство за отговорност я е накарало да поеме цялата вина за провала на вечерта. Тя сигурно се вижда като виновника, причинил бедата.

— Не, не е виновна тя. Аз съм виновен.

— Тя не вижда нещата по този начин.

— Къде е сега?

— Сандра я сложи да си легне и я накара да вземе приспивателно, после всички се разтичаха и разчистиха. Измихме дори чиниите. След което, по общо съгласие, всички се разотидоха. Не можехме да направим нищо друго, нали така. Мелани се върна с Ноди и не беше много доволна, че си я изоставил — точно така се изрази. Изглежда, мислеше, че тя трябва да е първата ти и единствена грижа. Моята задача беше да открия как онзи проклет кабел е бил забравен, така че отидох да поговоря с електротехника. Той ми каза, че старецът се е препънал в някакво късо допълнение, което, той мислеше, се е

откъснало от главния кабел, когато са прибирали, и е паднало между стъпалата. Беше огорчен и силно разтревожен, мога да ти кажа.

— По дяволите, така и трябва да бъде! Било е чиста небрежност. Получих достъп до тази къща заради Лиз и дадох дума на собственика ѝ, че ще се погрижим за всичко като отплата за услугата. А сега той е в интензивното отделение, а Лиз е в шок, обвинена от онази полулуда жена! Какво е неговото обяснение за кабела, който се виеше край парапета?

— Непрекъснатото движение на хора по горната тераса и надолу-нагоре по стъпалата в продължение на няколко часа. То вероятно е причинило бавното изплъзване на кабела и промъкването му през решетките на парапета. Минах оттам безброй пъти и нито веднъж не го видях.

— Все още имам намерение да проуча внимателно нещата, когато мога.

— Това е твое право и задължение, но сега, след като си се върнал, аз ще последвам останалите — Дейв направи пауза. — Като се изключи случилото се тази вечер, снимките бяха истинска мечта. Ще направя първите веднага, когато мога. Вероятно ще са готови, когато се върнеш. Окей?

Том кимна. Дейв опита отново.

— Виж, Лиз е силно момиче и притежава излишество от здрав разум. Знам, че ти трябваше да отидеш с Дона и тя няма да те обвини за това... Тя просто е в шок, това е всичко.

Том го прекъсна.

— Прекрасно го съзнавам.

Както и много други неща, помисли си той, за които ти нищо не знаеш. Като например за уязвимостта на Лиз. Злобата на Аделина, изразена така свободно от нея, беше причинила неудобство на всички, а как се беше почувствала Лиз, можеше да знае само Господ. Освен това тя я беше засегнала там, където най-много я болеше. Инстинктът му беше подсказал да я последва, когато тя беше побягнала. Но дългът му беше да остане и да се справи със ситуацията. Което беше направил най-добре според своите възможности. Примерът обаче беше показателен за това, колко дълбоки са тихите води като Аделина. Винаги толкова спокойна и сдържана външно, тя явно кипеше от злоба и ревност отвътре. Том въздъхна дълбоко. Ревността на една жена от

друга не би могла да бъде показана при по-лоши обстоятелства от тазвечерните.

Когато се качи горе да провери как е Лиз, намери я дълбоко заспала. Тя лежеше по гръб като истински смъртник. Той дълго стоя и я гледа, после прокара отчаяно длани през косата си, изруга тихо през зъби и отново слезе долу.

Дитер беше в кухнята и седеше до огромната маса с чаша и бутилка уиски пред себе си. Като видя Том, той затърси друга чаша и наля и в двете.

— Мисля, че и ти имаш нужда от това.

— Да!

Като напълни отново чашата, която Дитер беше изпразнил, Дитер го запитва:

— Е, какво казват за маестрото?

— Ти така ли го наричаш?

Широката усмивка на Дитер беше многозначителна.

— Той е мой учител, макар аз да съм единственият ученик в неговия клас.

Том го погледна спокойно.

— А можеш ли да ми кажеш как така той и Мелани са решили да слязат по онези стъпала?

Дитер сви рамене.

— Тя видя, че ти танцуваш с Лиз, и никак не й хареса. Това — първо. После, когато отново погледна, вие и двамата бяхте изчезнали. Това — второ. Тя очевидно никак не беше щастлива от стечението на обстоятелствата. Мисля, че маестрото се опитваше да отвлече мислите й от вас и й предложи да танцуват. Той танцува много добре, макар да е сляп.

— А той знаеше ли какво става?

Свиване на рамене.

— Аделина му казва всичко — като се наведе леко напред, все едно да подчертае думите си, Дитер продължи: — Нека ви разкажа за моя учител и Аделина. Има ария в „Дон Джовани“, в която, много ефектно, се казва:

Моят мир зависи от твоя,

*твоето зрение е и мое зрение,
онова, което ти доставя удоволствие,
е щастие за мен,
онова, което те наранява,
ми причинява болка и за мен,
няма радост,
освен ако не е споделена с теб.*

Затова тя беше толкова... разтревожена.

— Разтревожена! Тя се превърна в змия! — Том направи пауза.
— А имаше ли причина да бъде такава?

Дитер изглеждаше озадачен.

— Не. С Лиз той се държеше като баща с дъщеря. На мен я представи като своя кръщелница.

— Както и да е, той има огромно влияние върху нея — Том отново направи пауза. — Откога го познаваш?

— От три години. Той беше — е — велик певец и ме е научил на много неща. Той също така е велик учител — сега беше ред на Дитер да направи пауза. — На много повече, отколкото просто да пея — Дитер наля и на двамата още уиски, преди да каже, без да бърза и сякаш без да придава значение на думите: — Ще останеш ли тук тази вечер?

— Ако е разрешено.

Дитер отново сви рамене.

— Кой би казал „не“? Но нека първо довършим бутилката.
Том бутна чашата си към него.

ГЛАВА 11

Когато най-после се качи отново горе, Лиз лежеше, както я беше оставил. Такова голямо момиче, а изглеждаше уязвима като малка принцеса. Сложна смесица от противоречия и неочаквани радости, тя играеше, за да се защити от живота, и никога не отстъпваше от добре защитената си позиция, а при първата опасност бързаше да изсипе порой точни езикови попадения. Той се надяваше, че тази фатална и отвратителна вечер не я е запратила завинаги отвъд нейните защитни стени. Защото Дейв беше прав в едно — тя винаги щеше да обвинява себе си.

Като я загърна по-плътно с одеялото, той приглади косата ѝ назад от челото. Тя беше мека като коприна и с аромат, от който му се завиваше свят. Парфюмът ѝ беше още нещо, по което можеше лесно да я разпознае. Беше показателно, макар и ужасно разочарование, че все не успяваше да я накара да го осветли по въпроса, защо беше променила отношението си към парфюмите. Може би защото, както и всичко друго, то беше свързано с този сляп старец, който имаше такова влияние над нея. Беше очевидно, че той стои зад нейното преобразяване, защото след посещението на този негов рай тя беше започнала да се променя. Как беше успял да го постигне, не беше ясно, но по-важно беше друго — какви бяха причините да поиска да го направи?

Отначало Том не беше усетил колко сложен е нейният характер. Той дори не усещаше присъствието ѝ, а само прочиташе името ѝ под най-добрите сценарии за реклама, които някога беше виждал. За да се запознае по-добре със стила на своята нова агенция, той беше прегледал и предходните нейни кампании, само за да забележи, че всички, които са се запомнили, носят същия този подпис. Елизабет Евърет. Когато беше запитал коя е тя и къде се намира, бяха му отговорили, че тя е в Австралия с шефа си, за да открият новия клон там.

— Тя изпъква на фона на другите — беше неговият коментар.

Той имаше предвид работата ѝ и тогава се беше запитал защо колегите му се усмихват. Беше решил, че външният ѝ вид отговаря на таланта ѝ и следователно беше повече от любопитен да я види. Но само за да открие, че чудесните текстове са написани от огромна и скромна, сива като мишка и студена млада дама, облечена в нещо, което той сметна за рокля майчински тип. Но като запита дали наистина е бременна, те го бяха погледнали с празни, показващи неразбиране, погледи.

— Лиз живее единствено за и чрез работата си — информираха го те.

Облекчен, че няма да изгуби най-добрия сценарист на света, той откри, че любопитството му нараства, защото не можеше да свърже запомнящите се текстове с незабавно забравящата се нейна външност, особено когато разбра, по време на няколкото разговора, които проведе с нея, че тя говори, както и пише.

Тези две нейни противоположни черти го интригуваха и го караха да мисли в напразни опити да открие какви са причините за това. Чудеше се например, защо тя не се опитва да скрие и своята очарователна личност, която изпъкваше и се запомняше — езикът ѝ беше бърз и цветист, режеше като трион, а умът ѝ беше като процесор с мегабайтова памет. Но не, тя криеше физическото си „аз“ под дрехи, подобни на палатки, показваше лицето си, измито сутрин с обикновен сапун, и сякаш казваше: „Ето, това съм аз. Можете да ме приемете или отхвърлите“. Той се питаше дали е възможно тя да има проблеми със своята сексуалност, но впоследствие разбра, че тя се облича така, защото не вярва, че въобще притежава сексуалност. Разбра го по липсата на жестовете, които правеха жените, свикнали с вниманието и предложенията на мъжете. А после разбра още нещо — тя и не очакваше да получи такива.

Още малко внимателно зададени въпроси сред колегите го осведомиха, че тя живее сама и не обича компанията на другите хора, че не взема участие в партитата на колегите си, и че присъства само на задължителния за всички коктейл по случай Коледа. Тя и нейната работна група обядваха заедно всеки ден в близката trattoria, но само защото тя беше смятана за едно от момчетата, и то „добро момче“, както се изразяваха тук. Никога никой не гледаше на нея като на желана жена.

А после откри, че Мелани смята Лиз Евърет за своя собствена боксова круша. Денонощно слушаше как Красавицата клевети Звяра, но откри също така, че Звяра мрази себе си заради недостатъците на Красавицата. Затова той окуражи Мелани да бърбори, което я направи още по-щастлива, защото ѝ даде възможност да се отдаде напълно на вродения си нарцисизъм. Той обаче я остави да говори, защото тя му даваше много информация и му помогна да навлезе още по-дълбоко в полето на психоанализата. И така той разбра, че проблемът на Евърет се крие в огромния комплекс за малоценност на Евърет. Предположенията му се потвърдиха, когато Лиз се отдръпна при първия знак за интерес, макар и не сексуален, от негова страна. Той реши, че това се дължи на лош опит. Може би беше решила, че е възможно след време да придобие всички недостатъци на Мелани.

Доста недоволен от това обяснение, той отново стана жертва на неудържимото любопитство, което го гризеше отвътре. И тогава реши да направи нещо по въпроса за нея: първо, защото я харесваше и второ, защото зад отвореността и монашеския ѝ вид се криеше, и се прахосваше, необикновена жена. Беше твърдо решил да опита, когато има време, но тъй като Мелани се равняваше на пълен работен ден, а и с кампанията и всичко друго по времето, когато той беше готов и имаше възможност, Лиз беше заминала за седмица. А когато се върна, той видя, че е закъснял. Разбра още, че е бил прав, но някой, и той не се съмняваше, защото разочарованието му беше силно, че е някой мъж, беше стигнал пръв до нея.

Когато я видя в ресторанта онази вечер, сякаш някой заби юмрук в слънчевия му сплит. За него не беше утешение да види, че шестото му чувство и инстинктът му не са го излъгали. Само преценката му, че има време, се беше оказала невярна. Под зеблото се криеше наистина привлекателна жена — цялата само бяла като сметана плът и притаена сексуалност, изложени невинно на показ от нея, която очевидно нямаше никаква представа за ефекта, който предизвикваше. Някой го беше изпреварил, добре, но кой? Не и мъжът, с когото беше, защото, макар иначе да беше мъж на място, той не притежаваше способностите на мъжа, предизвикал тази невероятна метаморфоза у жената, която дотогава отказваше да признае, че е такава. Отново взе твърдото решение да открие истината, но в онзи момент съревнованието беше наистина усилено и затова той нямаше друг избор, освен да се

присъедини към клуба на колегите си, наречен на шега „След шест часа“. Разбра, че е открил човека, когато видя скицата на вилата и чу тя да го нарича „приятел“.

Том веднага разбра, че това е въведението към онова, което иска да постигне. Искаше да отиде на това място, а, освен това, то беше и идеално за нуждите на работата им, което беше неочакван бонус. Но да открие, че Свенгали на Лиз е не само сляп, но и достатъчно стар да ѝ бъде баща, наистина беше нещо, което преживя трудно. Докато не разбра всички важни въпросителни. Случилото се беше възможно, точно защото той беше сляп. Не я беше видял как изглежда, но беше усетил каква може да бъде, затова тя се беше разкрила пред него и му беше казала нещата, които в никакъв случай не би могла да каже на човек с очи като неговите, например. Защото прекалено много мъже я бяха поглеждали, без всъщност да я виждат.

Вторият удар за Том дойде, когато откри, че нейният магьосник също така умее умело да разгадава човешките характери. Той не виждаше лицата, но разчиташе гласовете и долавяше нещата, които хората не казваха. Което беше обяснението за това, че беше разгадал напълно Лиз. От нещата, които бяха казани и дочути от него, Том беше заключил, че Дона, както го наричаше Лиз, я беше убедил, че тя съвсем не е малката мис Отхвърлена, както ѝ се присмиваше Мелани, а заслужава втория поглед, на който и да е мъж, но само ако е готова да престане да се крие. И нещата бяха потръгнали — поне до известна степен. Защото, изглежда, на нея ѝ беше трудно да го повярва. При първите прояви на интерес от негова страна тя се превърна цялата само в бодли и в резултат на това неудачните ситуации следваха една след друга. Дона, разбира се, веднага усети какво става. Той, естествено, се опитваше да манипулира всяка ситуация — за голямо разочарование и объркване на Лиз. У него пък, тези действия на Дона предизвикваха силен гняв. Тези машинации обаче го накараха да разбере със сигурност нещо. Отговорът на Лиз на неговата близост беше онова, което всички мъже, още от праисторическите времена, желаят и това, което инстинктът им подсказва, че трябва да бъде. Под нейната сдържана външност се криеше гореща кръв, макар да беше очевидно, че емоционално и физически е девствена. Точно затова тя не можеше да се отпусне и да позволи нещата да се случат. А точно нейната неопитност го привързваше към нея. Тя му въздействаше по

начин, както ласките на много по-опитни жени не можеха. И макар да практикуваше секс от двайсет години, на няколко пъти той беше близо до засечката. Неспособността на Лиз да се справи с онова, което се беше случило на брега на реката, я беше накарала да флиртува с онзи немец, но това пък беше довело до нейното напиване и изпадане в забвение.

Той планираше да изясни нещата между двамата в колата на път за Лондон, но онази стара лисица го беше накарала да я остави във вилата. А когато се беше върнал с екипа, тя се държеше толкова далеч, че дори не се мяркаше пред погледа му, очевидно заета, и парадирайки с това, с онази проклета рисунка.

Тази вечер Том разбра, докато разглеждаше действията си и търсеше в тях грешки или пропуски, че това са били действия на отчаян и силно ревнив мъж. Решен най-после да изясни всичко, той се беше качил горе до стаята ѝ, но в онзи момент тъкмо излизаше оттам. И когато тя най-после се беше появила, желанието му отново беше пламнало с пълна сила. Красивата жена в тъмночервения кадифен костюм беше на светлинни години от размъкнатата Лиз Евърет, която с известна горчивина му беше казала, че отива в Рая. Никога не беше мразил Дона толкова много и в резултат беше предизвикал ситуация, която водеше към истинска катастрофа. Беше причинил не само физическото, но и емоционалното отдръпване на Лиз.

Прати и Мелани, и проклетата ѝ ревност, по дяволите. И благодари на Бога, че кампанията беше свършила, и че Мелани вече не е товар на гърба му. Това беше истинско опрощение за него. Когато са готови за нова телевизионна кампания, тя отдавна ще си е отишла и клиентът ще е готов за промяна. Тя наистина го дразнеше, освен това се досещаше за интереса му към Лиз. Що се отнасяше до тези неща, тя имаше много чувствителни антени. Е, това вече нямаше значение. Единственото, което имаше значение, беше да е тук, когато Лиз се събуди и слезе долу, за да изясни нещата между тях. Особено се радваше, че този път Дона няма да може да ги манипулира.

Том съблече сакото си и разхлаби вратовръзката си, след което събу обувките си. После придърпа голямото кресло до леглото — достатъчно близо, за да може да повдигне краката си на него, постави възглавница под главата си и се зави с едно тънко одеяло. Мислеше, че вероятно няма да спи много, но три двойни скоча поне щяха да му

осигурят някаква почивка. Беше му необходима, защото утрешният ден щеше да му донесе или спасение, или катастрофа.

Събуди се от песента на птиците. Раменете му се бяха схванали, а вратът го болеше ужасно. Протегна се силно и почувства как мускулите му изпукаха. Наведе се над Лиз и видя, че тя дори не се беше помръднала. Слезе долу да се обади по телефона. Информираха го, че състоянието на мистър Ди Марко е стабилно, но тъй като имало доказателства за вътрешен кръвоизлив, решили да го оперират, с цел да намалят налягането. В момента го приготвяли за операция. Помолиха мистър Кеъри, ако е възможно, да се обади около обяд...

Том реши да си приготви кафе, остави го да капе в чашката и отиде да провери какво е времето. Откри, че се е променило — беше облачно, а вятърът беше леденостуден. Помоли се на Бога това да не е предзнаменование.

Пиеше кафето си, когато Дитер слезе долу.

— Ти май си от хората, които стават рано — отбеляза той с известна изненада. — Слязох долу да направя своите петдесет обиколки, а после ще закуся. Ако и ти искаш закуска, ще приготвя нещо и за двама ни.

— Първо ще взема душ и ще се преоблека.

— Как е Лиз?

— Още спи — каза на Дитер какви са новините от болницата.

— Той е силен за стар човек като него — Дитер звучеше повече от убедително.

— Да, силен е. И дори не смятам, че е стар. Дитер му хвърли странен поглед, но не каза нищо повече.

Том намери чантата си, оставена на видно място от Дейв Барас, обръсна се, взе душ и се преоблече, преди отново да отиде да види как е Лиз. Тя все още спеше и той, с друга чашка кафе в ръка, отиде до телефона — този път, за да се обади в агенцията. Джон Бритън не беше там, но „чичо“ Фред Барнс беше. Том му обясни каква е ситуацията, но без да спомене за излиянието на Аделина и реакцията на Лиз. Пое пълна отговорност за случилото се и обеща да се обади веднага, щом разполага с повече новини.

— Дали той ще предяви някакви искания, как мислиш? — запита тревожно Фред.

Не и ако това засяга Лиз, помисли си Том, преди да отговори:

— Не ми прилича на човек, който звъни на адвоката си при първия проблем.

— Е, ако го направи, имаме случай против телевизионната компания. Техният служител е забравил кабела, все пак.

— Да видим какво ще ни кажат от болницата след операцията — каза Том. — Точно сега предположенията не са ни от полза.

— Вярно, вярно... Оставям всичко в твоите способни ръце, Том. Дръж ме в течение и предай поздравите ми на Лиз.

Докато Дитер приготвяше бекон, яйца, домати и гъби и препичаше филийките, Том отново се качи горе, нетърпелив да бъде там, когато Лиз се събуди, но тя лежеше точно така, както я беше оставил. И така, той отново слезе долу и закуси.

Лиз тъкмо се изтръгваше от прегръдките на съня, което много приличаше на изплуване от дълбоки и черни води, когато лекият звук от отварянето на вратата на спалнята ѝ я накара внезапно да застане нащрек. Тя не помръдна, а само повдигна леко клепачи и видя Том Кеъри да влиза с тревожно изражение на лицето.

Застави се да диша тихо и равномерно и — след, както ѝ се стори — най-дългия миг в живота ѝ, чу вратата отново да се затваря. Тя си пое дълбоко и разтърсващо дъх и се отпусна отново на възглавниците. Том беше последният човек, когото искаше да види, защото спомените, които нахлуваха в съзнанието ѝ като дневната светлина, възстановиха, макар и не много ясно, снощната сцена: гнева и осъдителните думи на Аделина, нейния собствен раздърпан и издайнически вид, жадно гледащите ги присъстващи, но най-лошото от всичко, о, Господи, най-лошото... Дона, който лежеше на земята, и кръвта, която се стичаше от главата му. Трябваше да стигне до него. Но къде беше той? Не беше млад човек, все пак. В добавка към раната на главата, можеше да има наранявания и на костите — крак, ръка, само Господ знаеше какво. Можеше дори да е мъртъв. Каквото и да беше, тя трябваше да разбере.

Отметна одеялото и стана. Откри, че е по сутиен и боксерки, но нямаше спомен да се е събличала и лягала в леглото. Истината беше,

че всичко ѝ се струваше някак си замъглено и неясно — като че ли току-що беше изплувала от дълбоките води и беше открила, че слой водорасли ѝ пречат да излезе на повърхността. Виждаше светлината, но не можеше да стигне до нея. Помисли си, че е добре да вземе душ. Също така изми старателно зъбите си, за да се отърве от лепкавия сладък вкус в устата си, и изпи две чаши студена вода. Когато се облече, косата ѝ беше още мокра, обаче нямаше време да я суши. Взе дамската си чанта, която се премятеше през рамо, и слезе, много внимателно и тихо, долу.

Наоколо не се виждаше никой. Докато стигне до задната част на къщата, отново почувства жажда и реши, че ще е добре да изпие още една чаша студена вода. Но когато наближи кухнята, чу глас. Гласът на Том. Очевидно говореше по телефона, защото между изреченията, произнесени от него, настъпваше тишина. Може би искаше информация за състоянието на Дона. Тя пристъпи уверено напред и отвори стъклената врата един инч — достатъчно, за да чува.

„... Не, ще звъня, докато не разбера как точно стоят нещата. Трябва да се обадя в болницата във Фалмаут, за да видя дали операцията е била успешна. Качаха, че ще помогне, но казаха още, че трябва да се направи веднага. Не, никой друг, екипът си тръгна снощи... Сега тук сме само Лиз и аз. Какво? Да ти дам три предположения, така ли?! Истинска катастрофа, какво друго би могло да бъде?! Проклетата вина е нейна при всички случаи, защото тя е повела слепия човек да танцува“.

Лиз първо се сви, после се стегна и се отдалечи със залитане. Чувстваше се така, сякаш някой току-що я беше сритал в стомаха. Нямаше спомен да е предизвикала катастрофа. Беше разтревожена, да. Спомни си съкрушителното чувство за срам и силен смут, след като Аделина не я беше пощадила, но не помнеше нищо друго. Добре, значи беше малодушна страхливка, но да изпада в истерия, никога не е било в нейния стил. Мрачно си каза, че сега поне знае истината. Разбра също така, че Том вярва, че тя има любовна връзка с Дона, и реши, че е по-добре да не проявява повече интереса си към него.

Въобще не ѝ хрумна, че в момента, в резултат на хапчето за сън, умът ѝ не работи с обичайната за него прецизност и острота. Знаеше само, че се чувства предадена от Том Кеъри и, в самозащита, всичките ѝ инстинкти се концентрираха върху едно нещо — Дона. Трябваше да

стигне до него и да му обясни. Да. Това беше най-важното. Да стигне до него. Да му каже колко горчиво съжالياва, че е довела Том и всички и всичко, което беше свързано с тяхната рекламна кампания в Корнуол, и така е нарушила мира и спокойствието му.

Това беше сериозна груба грешка от нейна страна и тя отчаяно се нуждаеше да може да го вижда, докато го моли за прошка, и да го умолява да не я изхвърля от живота си... Което щеше да се случи без друго, ако той умреше... Не! Тя прогони тази мисъл, но реши, че за всеки случай трябва да стигне до него веднага!

Без никакви други мисли излезе от къщата и забърза към странноприемницата, където помоли собственика да ѝ извика такси, което да я закара до Фалмаут.

Когато то я остави пред входа на болницата, тя се втурна към рецепцията, където ѝ казаха, че мистър Ди Марко все още е в интензивното отделение и че синьора Риналди, която го довела тук, е стояла при него цялата нощ.

Лиз тръгна по коридора към вратата с надпис: „Чакалня. Само за посетители.“

През големите стъклени врати видя Аделина свита на един стол, обгърнала тялото си с ръце, да се люлее напред-назад, втренчила изпълнен с безумна мъка поглед в пространството. Когато Лиз влезе в стаята, тя вдигна глава и погледите им се срещнаха. По лицето на Аделина само за секунди се изписа поредица от противоречиви чувства. Те графично описаха на Лиз, че макар много да се страхува за Дона, тя също така се ужасява от мисълта, че Лиз може да му каже за думите, изкрещени над простряното му на земята тяло. В тъмните ѝ очи имаше настойчива молба Лиз да прояви разбиране, а после тя мълчаливо закри лице с длани и зариди.

— Моля те... не му казвай какви думи изрекох... Аз всъщност не мисля така... Толкова се страхувам за него... Тревожа се и много, много се страхувам и много... как го казвате вие... *geloso*.

— Ревнуваш?

— Si... Знам, че те обича, но... *cual figlia*... Разбираш ли?

— Като дъщеря?

Аделина закима усилено с глава.

— Да... да... — после с мокри кадифени очи, все още пълни с отчаяние и молба, тя повтори: — Моля те, не му казвай... У хората има

прекалено много гняв. Аз наистина не мисля онова, което казах... Страхувам се, че той ще умре... Зная, че онова, което наговорих, не е вярно, но страхът и ревността ме накараха да кажа лоши неща. Моля те, прости ми и не му казвай... Той ще ме отпрати, а за мен няма живот без него. Моля те, умолявам те... Бъди мила... Прости и забрави.

— Разбира се, че няма да му кажа — Лиз реши да си изяснят този въпрос веднага, защото безпокойството на Аделина очевидно беше свръхчовешките сили. — Но как е той? Казаха ли вече нещо?

— Нещо предизвиквало налягане в главата му... Рязаха го... — Аделина имитира ножица е пръсти, после отново зарови лице в дланите си. — Страхувам се за него. И за себе си. Той е моят живот. Ако умре, и аз ще умра... Затова ти наговорих онези лоши неща.

Аделина успя да се усмихне едва-едва, после смирено ѝ протегна ръката си. Лиз я взе в своята и останаха да седят така, хванати за ръце, което им действаше успокоително, докато дойде лекарят и им каза, че операцията била успешна, налягането било премахнато и кървенето — спряно. Дона си почивал спокойно и удобно, но щяло да мине още известно време, преди да им позволят да го видят.

Аделина, която слушаше внимателно, с широко отворени очи и със събрани като за молитва длани, чу магическата дума „успешна“ и „почива си“ и започна ревностно да се кръсти, а после ги заля с порой италиански думи, в които този път бяха включени имената на многобройни светци, както и на светата Дева. После отново прегърна Лиз и се опита да се успокои с една последна молба тя да ѝ прости и да не казва нищо на Il Signore.

— Казах ти вече, няма да му кажа и дума! — Лиз я прегърна.

Тя отново беше спокойна и бършеше сълзите от наново веселото си и жизнерадостно лице. В очите ѝ отново светеше живот. Една любезна сестра им донесе чай и запита Лиз:

— Вие ли сте мис Евърет?

— Да. Защо?

— Мистър Кеъри току-що се обади по телефона и зададе въпроси за мистър Ди Марко, а след като му отговорих, запита и за италианката. Казах му, че вие сте с нея и той ме помоли да ви кажа, че е на път.

Том! В своя непоносим страх за Дона, беше забравила всичко друго. Сега, когато той беше в безопасност, Лиз отново се почувства

предадена от човека, когото обичаше, и нададе вик на агония. На крехкото ѝ его беше нанесен удар в неговата най-нежна и уязвима част и той я принуждаваше, със залитане, да се върне към своето предишно съществуване като Кралицата на Отхвърлените. Той беше показал истинските си чувства с това, че беше слушал обидните за нея думи на Аделина и не беше направил нищо, не беше казал нищо, с което да ѝ противоречи, защото очевидно тя казваше неща, в които вярваше и той. Дори не я беше потърсил, след като тя беше побягнала. Не, беше останал при Мелани, прегръщаше и успокояваше нея. Едва тази сутрин се беше сетил да изрази загриженост за Лиз.

Тъй като вече имаше опит с мъжете, тя знаеше, че те често мислят едно, а казват друго. Това, че беше делила един апартамент с още три момичета, също беше нещо като добро образование в сферата на чувствата. Макар че не беше опит от първа ръка, тя го вземаше много присърце. Знаеше за „случайните“ предателства на мъжете, правени, докато преследват истинската си цел, която винаги беше една и съща — да вкарат някоя жена в леглото си. Тъй като всичките три момичета влизаха и излизаха от връзките си със скоростта на светлината, Лиз беше добронамерен свидетел на сълзите им, на ранените им чувства, на разбитите им сърца, на предаденото доверие и на ужасните им нещастия. С изключение на Мелани, чиято безсърдечна красота винаги ѝ осигуряваше предимство. Но Пени и Грейс, и двете привлекателни, макар и не от класата на Мелани, бяха показали на Лиз, че мъжете не биха се посвенили да изрекат каквато и да е лъжа, да допуснат каквото и да е действие, за да получат онова, което искат. На Лиз, която гледаше и слушаше отстрани, ѝ се струваше, че тяхното желание има много по-общо с това, което е между краката им, отколкото с онова, което е в сърцата им. Ето, че сега и тя имаше доказателство. Каквото беше направил и казал Том Кеъри, особено последната вечер, беше също толкова голяма лъжа, колкото и онези, казвани на Пени и Грейс, но тя поне не беше, както казваха хлипайки двете момичета, „отишла в леглото с копелето“.

Мислеше, че ще изпитва гняв, че ще ѝ се плаче, но не чувстваше нищо — само празна и много тежка омраза. Дори и така, когато след трийсет минути Том влезе в чакалнята, нервите ѝ бяха така опънати, че едва стоеше на едно място. Погледът му беше изпитателен, но когато ги видя да седят двете заедно с Аделина, веднага схвана какво е

положението, и напрежението от лицето му донякъде изчезна. Заговори първо на Аделина на нейния собствен език, като се наведе над нея и взе ръцете ѝ в своите.

Каквото и да беше казал, сигурно беше подбрал правилно думите, защото усмивката на Аделина беше лъчезарна и тя му отговаряше щастливо. Но после тя му заговори бързо и тревожно и погледът, който той хвърли на Лиз, ѝ подсказа в каква посока е поел разговорът. Когато най-после се обърна към нея, той каза:

— Защо не ме помоли да те докарам? Разтревожих се, когато се качих в стаята ти и видях, че леглото ти е празно. Добре ли си?

— Чувствам се прекрасно и не искам да ти създавам повече проблеми — отговори многозначително Лиз.

— А откога си престанала да бъдеш проблем? — запита той весело, с чувство за хумор и усмивка, която обаче се стопи, когато не получи абсолютно никакъв отговор. — Сигурна ли си, че си добре? — запита той и смръщи загрижено вежди. — Разбирам, че случилото се снощи сигурно е било шок за теб, но, слава Богу, нещата приключиха много по-добре, отколкото бихме могли да се надяваме, както току-що научих. Сега не можем да направим нищо друго, освен да чакаме. Защо не се върнеш във вилата с мен? Той вече е във от опасност.

— Няма да си тръгна оттук, докато не го видя — каза Лиз с равен глас. — Няма значение колко дълго ще чакам. Точно сега само той има значение за мен. Ясно ли се изразих?

Видя как изражението на лицето му се промени.

— Какво има? Какво не е наред? — запита той.

— Не се дръж като глупак! — присмя му се Лиз.

Също толкова студен, Том каза:

— Изглежда, наистина съм бил глупак.

— Значи и двамата сме получили урок, нали?

— Не можем ли да поговорим за това?

— Защо?

— Много добре знаеш защо!

Лиз го погледна право в очите.

— Да, знам — съгласи се тя. — Поради това нямам какво да ти кажа — нито сега, нито когато и да било — виждаше, че е побеснял от гняв, знаеше, че е абсолютно неподготвен за това, но не изпитваше

съжаление към него. Не съжеляваше за нищо. Искаше само да си отиде и да я остави сама. Което той направи.

Когато той си отиде, Лиз почувства как дланта на Аделина покрива нейните, погледна я и видя две измъчени, пълни с разкаяние, очи. Като виждаше каква воля притежава тя, струваше ѝ се, че нейната се разбива на парченца. Искаше да вие от мъка, да вика, да направи нещо, за да освободи станалата непоносимо остра болка, но само прехапа устни.

— Вината е моя... — прошепна Аделина. — Dio Mio! Какво направих?

— Върна ми здравия разум — отговори накъсано Лиз. — Не! — поклати глава тя, когато Аделина понечи да каже нещо. — Не искам да говоря за това.

Аделина замълча, но изражението ѝ никак не беше щастливо. Едва в два часа им позволиха да видят Дона. Тогава го изписаха от интензивното отделение и го настаниха в стая с едно легло в частното крило. Лицето му беше безцветно под тюрбана от бинтове, но дишането му беше равномерно и стабилно. Състоянието му също беше стабилно според лекарите, пулсът му беше силен, беше понесъл добре операцията. Почиваше си удобно и когато излезеше от болницата — може би след десет дни — нямаше да има нужда от никакво друго лечение, освен от почивка и грижи. Посъветваха ги да си отидат у дома и самите те да си починат малко. Можеха да се върнат на следващия ден, когато Дона щеше да бъде в пълно съзнание и щеше да може да разговаря с тях.

Като се увери, че той наистина е в безопасност, Аделина се съгласи да се върне във вилата и да поспи. Взеха такси за обратния път. Посрещна ги Дитер. Той знаеше добрите новини от Том, който се беше върнал колкото да вземе чантата си и да тръгне за Лондон. Видът на Лиз накара Дитер да я погледне изпитателно. Той обаче нищо не каза. Беше очевидно, че нещо ужасно се е объркало. Том също беше много сериозен и късите му отговори на въпросите на Дитер показваха, че не иска разговорът да продължава.

На следващата сутрин Дона беше буден, но сънен. Слушаше ги с усмивка на устни, но почти не говореше. И все пак, по-късно Аделина каза щастливо на Лиз, че е стискал здраво дланта ѝ, когато я поднесъл

към устните си. Научиха, че мистър Кеъри се отбил предния ден на път за града и взел пълен рапорт за състоянието на Дона със себе си.

Лиз не се върна в Лондон. Обади се по телефона на Джон Бритън и го помоли за разрешение да отсъства предвид стеклите се обстоятелства. Той с радост ѝ даде исканото разрешение. Трябваше да се обади и на Том, защото той беше неин творчески директор, но нямаше никакви угризения, че е действала през главата му. Във всеки случай, нямаше никакво желание да говори с него.

Всеки ден, когато го посетеха в болницата, Дона изглеждаше по-силен и след седмица вече седеше в леглото и разговаряше, сякаш нищо не се беше случило. Махна с ръка — жест, с който напълно отхвърли извиненията на Лиз.

— Вината не беше твоя — каза той. — Аделина ми обясни за кабела, а от Том чух, че той поема цялата отговорност за случилото се.

— Но... — тя беше репетирала как да му обясни, че Том е в Лондон, а тя е останала, но не ѝ беше дадена възможност.

— Никакви „но“ и „ако“, богино. Всичко приключи и искам да го забравим — това беше заповед, която тя не смееше да оспорва.

В неделя следобед на Аделина, Лиз и Дитер, който този път беше с тях и беше предупреден да не казва нищо за злополучното словесно излияние на Аделина, се наложи дълго да чакат, преди да видят Дона, тъй като лекарите бяха при него. Увериха ги, че няма нищо страшно. Прегледът бил рутинен.

Когато най-после им разрешиха да влязат в стаята му, го завариха в оптимистично весело настроение и с тъмни очила.

— Трябва да ми помогнат да преодоля слабото главоболие, което ми е постоянен спътник напоследък. Страничен ефект от операцията, който с времето ще премине. Уверяват ме, че няма за какво да се тревожа.

Той говореше щастливо за завръщането си у дома и за това с какво парти ще го отпразнуват. Каза им също, че отново е разговарял с Том.

— Знаете ли, че се е обаждал всеки ден да се интересува за състоянието ми? Че той, или по-скоро агенцията му, плаща за всичко това? — той обхвана с жест луксозната частна стая, цветята и картичките с пожелания за скорошно оздравяване, подредени отгоре на шкафа за дрехи. — Имам картички от всичките си познати... Толкова

са мили. Беше права, богиньо, на твоя мистър Кеъри може да се има доверие. Нищо от случилото се не е по негова вина, все пак. Аз съм виновен, че позволих да играе ролята на мое зрение на човек, който не вижда нищо друго, освен себе си...

— И изпадна в истерия, когато някой друг стана предмет на всеобщото внимание — каза Дитер с нескрито отвращение. — Радвам се, че Том й зашлеви онзи силен шамар, който я накара да замълчи наред писъка й.

Лиз почувства как кръвта й застина във вените.

— Мелани е направила сцена?! — запита, когато възвърна способността си да говори.

Дитер я погледна.

— Разбира се... Няма как да знаеш, защото не беше там. Да, не тя беше центърът на внимание, нали разбираш, всички, съвсем естествено, се бяха концентрирали върху мистър Ди Марко.

— Тя също така ревнуваше, защото ти беше изчезнала някъде с Том — добави Дона. — Точно затова, на първо място, се опитах да отвлека вниманието й — той поклати глава и стисна неодобрително устни. — Трябваше да знам, че няма начин да отвлечеш вниманието на такъв егоист от самия него.

До края на визитата Лиз не чу нищо повече, но сигурно беше успяла да се държи добре, защото никой не я попита защо седи така онемяла от ужас. А тя виждаше как прибързаните заключения, до които беше стигнала, стават на пух и прах.

Значи за Мелани беше говорил Том по телефона. За Мелани, не за Лиз Евърет. Като чуваше само едната страна на разговора, не беше разбрала, че другият човек беше запитал за местонахождението на звездата на шоуто, след като Том беше казал, че той и Лиз са единствените, останали във вилата. Тъй като все още беше замаяна от хапчето за сън, тя глупаво беше решила, че се е държала като идиот и е предизвикала сцена, когато, ако за миг беше разсъдила трезво, щеше да разбере, че греши.

О, глупачка, глупачка! Ти и твоята проклета липса на самоувереност! Всяка нормална жена би влетяла в кухнята и би поискала обяснение. Но не и тя. О, не, не и малката Червена шапчица. Тя избяга, запушила ушите си с длани! *Мили Боже, помисли си Лиз,*

какво направих? Нищо чудно, че той ме запита какво не е наред. Аз не бях наред.

Подсъзнателно, сега тя видя с вътрешното си зрение, че сама се е подготвяла за неизбежния провал, който, беше сигурна, рано или късно, щеше да я сполети. Нима това не се беше случвало — и то повече от веднъж — и на двете красиви момичета, с които беше делила жилището си? Така че, защо тя трябваше да е по-различна? Беше толкова убедена в неспособността си да задържи един мъж, така силно привлекателен за жените, като Том Кеъри, че беше очаквала провала. Нарочно беше затворила очи, беше отказала да види победата си, макар тя да беше пред очите ѝ и да изпъкваше пред всичко друго. Том беше искрен във всичко — във всяка мила дума, във всяка разтърсваща душата целувка, а тя беше отрекла всичко.

Когато се върна във вилата, Лиз отиде веднага до телефона. Знаеше номера на домашния му телефон. Той ѝ го беше дал, когато тя беше останала сама във вилата при краткото му връщане в Лондон, в случай, че не е в офиса, а тя има нужда от него. Прекалено късно осъзна, че това е било покана. Телефонът звънна няколко пъти, преди слушалката да бъде вдигната. От жена. Лиз познаваше гласа. Беше на Мелани. Тя остави слушалката, без да каже дума.

ГЛАВА 12

Дона беше изписан от болницата следващата сряда. Частна линейка го откара до дома му. Той пътува сам, защото ги беше помолил да останат във вилата и да го посрещнат с „добре дошъл“ и бутилка марково шампанско. Те всички се събраха на предната тераса, когато линейката спря в подножието на стъпалата. Помогнаха му да слезе, но той изкачи весело и без чужда помощ стъпалата. Не носеше тъмните очила и като се изключеше квадратното парченце лейкопласт на едното слепоочие, изглеждаше както обикновено. Освен едно. Не държеше в ръце своя бял бастун. Това не беше чак толкова необичайно, защото той познаваше отлично стъпалата, но Лиз се питаше дали е разумно, след като заради тези същите стъпала се беше озовал в болницата. Очевидно Аделина, която стоеше до нея, споделяше тревогата ѝ, защото Лиз я чу да си поема дълбоко дъх. Като се обърна да я успокои, видя, че лицето на Аделина е смъртнобледо, но очите ѝ блестяха ярко! Тя се прекръсти и прошепна благоговейно:

— Той вижда! Той вижда!

Лиз отново се обърна към Дона и когато той ги наближи, видя, че очите му блестят триумфално и в тях има живот. Дори нещо повече — те ѝ се усмихваха!

Аделина изтича към него с разтворени прегръдки, като едновременно се смееше и плачеше. Дона я прегърна, задържа я няколко секунди, после я отдалечи от себе си и започна да попива с очи лицето ѝ. Погледът му беше такъв, че накара Лиз да преглътне тежко. После той я целуна с огромна нежност, след което двамата си размениха реплики на бърз италиански, който приличаше на стрелба с картечница. Накрая, прегърнал Аделина е едната си ръка, той протегна другата на Лиз и изкачи последните две стъпала. Погледите им се срещнаха и тя видя в неговия потвърждение на всяка окуражителна дума, която ѝ беше казал.

— Бях прав — каза ѝ той тихо и нежно. — Бил съм дори по-прав, отколкото съм предполагал... — после, с дяволита усмивка, която се

отрази и в очите му, добави: — Нима не ти казах, че някой ден ще се видим?

По-късно, когато вече можеха да говорят свързано:

— Как, кога и... защо? — поиска да знае Лиз.

— Ще ви разкажа моята приказка, не се страхувайте, че няма да го направя — засмя се Дона. — Но позволете ми първо да изпия чаша вино.

Когато тя беше в ръката му, той вдигна тост за Лиз.

— За моята млада богиня, която наистина се оказа такава, каквато вярвах, че е. Знаех, че твоето идване тук сигурно има някакво значение, но трябва да призная, не предвиждах чак толкова добър край. Поздравявам те и пия и за съдбата, която те доведе при мен.

По-късно, когато първите вълнения затихнаха, той им разказа какво се беше случило.

— Наистина, всичко се оказа много просто. Падането доведе до вътрешно кървене, което пък предизвика налягане в черепната кутия. По време на операцията, те освободили някак си и другото налягане, което дотогава парализирало очния ми нерв. Той не бил атрофирал, както мислехме, само не можел да функционира. Когато налягането било отстранено, той отново подновил функцията си, но много, много бавно. Когато дойдох в съзнание след операцията, знаех, че нещо се е случило, защото мракът, в който бях, не беше пълен — беше повече сив, отколкото черен. А и сивотата ставаше все по-светла с всеки изминал ден. Не можех да различавам предметите, но накрая започнах да виждам форми — неясни и размазани, но все пак форми. Не казах нищо на лекарите, защото исках да съм съвсем сигурен. Когато мъглата се разпръсна, различавах отчетливи линии и очертания, почувствах се по-уверен и им казах за този неочакван ефект от операцията. Тогава те ме прегледаха, светнаха в очите ми, сканираха мозъка ми, поставиха ме пред множество апарати, караха ме да гледам в ярка светлина и в далечни точки, но последната им дума потвърди моите предположения. Като ръждясала машина, моята способност да виждам се връщаше към живот, така да се каже. Когато дойдохте да ме видите вчера, видях, че си с червена рокля, Аделина, видях русата коса на Дитер и твоята усмивка, богиньо. Както и да е... Очите все още малко ме болят от светлината, затова ще трябва отново да сложа

тъмните очила. Посъветвах я да ги нося още известно време, за да мога да свикна със светлината на деня.

Следващите дни бяха пълни с радостни вълнения. Веднага щом новината се разпространи, представителите на пресата обсадиха вилата, последваха телевизионни интервюта, телефонът не спираше да звъни, а пощата пристигаше с чували. Лиз предложи доброволните си услуги да се справи с писмата с надеждата, че поне едно от тях ще е от Том. И така беше, но то не беше адресирано до нея. Дона настоя да ѝ го прочете с думите: „Сега вече мога“. Том го поздравяваше, че е възвърнал зрението си и доброто си здраве, и отбелязваше, че за всеобщо щастие, онова, което е започнало като катастрофа, се е превърнало в триумф. Желаше здраве и всичко добро на Дона и отново му благодареше за разрешението да използват вилата. Не се споменаваха Лиз, нито се задаваше въпросът кога тя ще се завърне в агенцията.

Но Джон Бритън ѝ се обади и многословно изрази оценката си за това, че събитието се отразяваше така свободно от медиите.

— Този шум помага много и на нашата рекламна кампания и мога да ти кажа, скъпа моя Лиз, че след като видях първите, недотам добре обработени, снимки, смятам, че е най-добрата реклама в света. Такава къща! В комбинация с Мелани и твоя изкусно написан текст, парфюмът ще се продава в неограничени количества! Няма нужда да казвам, че клиентът е в екстаз! Въобще не мога да изкажа колко съм ти благодарен, че убеди своя приятел да ни пусне в къщата си. Човек би казал, че това е намесата на съдбата. Искам да кажа, ако Том не беше видял скицата ти и не го беше завела да види оригинала, мистър Ди Марко можеше никога да не възвърне зрението си! Виж сега, не се тревожи за отпуската си. Остани толкова дълго, колкото те ще имат нужда от теб. Щом каузата е толкова добра, в агенцията ще се справим известно време и без теб.

Удивително!, помисли си Лиз. Докато издигат барикади пред всички, в следващата минута започват да раздават медали на всички. Похвалата, която получи, не ѝ донесе задоволство. Не можеше да намери доволство в нищо, откакто беше позволила на страховете си да вземат връх над здравия разум и беше прогонила единствения мъж,

който някога беше искала. С пълно съзнание за множеството чудеса, които ставаха напоследък около нея, тя много внимаваше да не издаде дори с лек намек истинските си чувства. Не можеше обаче да заблуди Дона, особено сега, когато той можеше отново да вижда.

— Нещо те измъчва — каза ѝ той една сутрин, докато се занимаваха с огромния куп поща. — Все още ли изпитваш чувство за вина?

— Не. Вече нямам причина да се чувствам виновна.

— Тогава, какво има?

Лиз изказа извинението, което отдавна беше намислила.

— Предполагам, измъчва ме фактът, че трябва да се върна на работа. Тук съм вече от три седмици, а знаеш каква е поговорката за всички хубави неща. Моята бедна Императрица сигурно ще помисли, че съм я изоставила.

— И значи сега трябва да изоставиш мен?

— Твоето здраве е напълно възстановено. Вече нямаш нужда от мен.

— Мислих за това. Нали ти казах, че ме притискат да се върна на концертната сцена? Е, сега ми предложиха да направя световно турне, а аз много искам да те имам край себе си като личен помощник. Видял съм колко добре организираш нещата, колко си способна и колко добре и ефикасно се справяш с проблемите. Имам нужда от човек като теб, който да организира хилядите подробности около едно турне: билети, пътуване, хотели, изяви в медиите, интервюта, пресконференции, репетиции. Имам нужда от човек, на когото мога да имам доверие. А на кого, освен на теб, бих могъл да имам по-голямо доверие?

— На Аделина.

— Вярно, но тя ще бъде третата в нашия малък триумвират и ще се грижи за моите лични удобства, които, както знаеш, също са много важни за мен. Това ще означала да изоставиш работата, с която си свикнала, но също така ще означава възможност да видиш част от света, все още непозната за теб. Помисли си. Няма да ти оказвам натиск, макар много да искам да имам компанията ти; както и уменията ти, защото не искам да ми кажеш „да“ от чувство за дълг — той направи пауза. — Освен ако, разбира се, няма какво да те задържа тук.

— Няма — Лиз срещна смело погледа на проникателните му очи. — Абсолютно нищо не ме задържа тук.

— Тогава, помисли си за предложението ми. Искам да си абсолютно сигурна какво искаш да правиш.

И Лиз продължи да премисля, наум и много усилено, доводите „за“ и „против“. Предимствата бяха, че щеше да пътува — и то първа класа през цялото време — и щеше да има възможност да види света; че щеше да има неговата компания, както и тази на Аделина, с която сега бяха добри и верни приятелки; щеше да има възможност да придобие нови умения. А недостатъкът беше, че щеше да се наложи да напусне работата, която обича. И Том Кеъри.

От онзи несполучлив опит да се обади по телефона насам, тя се питаше дали не продължава да прави прибързани и незрели заключения. Имаше много причини, поради които Мелани би могла да бъде в жилището му. И преди се бяха провеждали работни срещи там, знаеше го от тях. Можеше да има много добри и разумни причини, свързани с работата, за присъствието ѝ там през нощта. А колкото до другите... Със сигурност мъж като Том не би отказал на жена, за която беше говорил с нескрито отвращение — или не? Както и да беше, докато не разбере със сигурност дали нейната кауза е загубена, нямаше да може да вземе решение. Едва когато разбере какво е отношението му към нея, щеше да е в състояние да предприеме някакви действия. И така, тя каза на Дона, че трябва да отиде до Лондон, за да приключи с някои неща. И че като се върне, ще отговори с „да“ или „не“ на предложението му.

— Естествено, проявявам разбиране — увери я той по начин, който ѝ даде разбере, че всичко му е ясно.

Тя отиде до Лондон на следващия ден и като влезе в сградата на агенцията, влезе право в офиса си. Оттам се обади в офиса на Том. Той беше зает с презентация, както я осведоми мисис Стивънс, при това — много важна. Не трябвало в никакъв случай да го безпокоят. Ако би била така добра да се обади, да кажем, след час... А защо не Лиз да се отбие при нея и лично да ѝ разкаже за чудото, съпроводило заснемането на сцената...? Но Лиз реши да отиде да обядва. Не в обичайното за всички заведение, защото не искаше да задоволява хорското любопитство, нито да слуша чуждите клюки. Знаеше, че за много хора тя щеше да бъде предмет на разговор, независимо дали ѝ

бяха приятели или не. Щеше да отиде до бара на ъгъла, където предлагаша и сандвичи. Откри обаче, че няма апетит. И затова изпи само чаша кафе, след което се върна в офиса си. Когато асансьорът спря пред нея, от него излезе Мелани, много свежа в слънчево жълтата си рокля и много доволна от себе си.

— Лиз! Значи си се върнала от света на приключенията! Какъв вълнуващ живот водиш или поне така изглежда... Като истинска вълшебна приказка — усмивката ѝ подсказваше, че не вярва в това. След което се върна на любимата си тема. — Знам, че ще се радваш да узнаеш, че моята собствена приказка също има щастлив край — пъхна лявата си длан под носа на Лиз. — Какво ще кажеш за това? — запита гърлено. Пръстенът беше с истински сапфир и стигаше чак до втората фаланга на безименния ѝ пръст.

— Поздравления — каза Лиз и се възгордя от хладния си и спокоен глас.

— Ще заминем за Ню Йорк в края на седмицата. Ще се оженим там и ще живеем там. Той няма търпение да се върне в Щатите. И в Лондон е хубаво, но Ню Йорк...

— Кога се случи всичко това? — запита Лиз, като показва точното количество любопитство и изненада.

— Едва снощи. Той реши така изведнъж — тя щракна с пръсти. — И отказа да приеме „не“ за отговор.

— Не че ти си имала намерение да кажеш „не“.

Мелани я изгледа накриво.

— На луда ли ти приличам? — тя се възхити на сапфира за миг, после каза: — Нямам повече време. Трябва да свърша тонове работа — махна ѝ леко с пръсти и каза: — Чао — и излезе с танцова стъпка от сградата.

Лиз се качи до офиса си и седна зад бюрото. Извади лист служебна хартия и бързо написа оставката си с молбата да я освободят от работа веднага, ако е възможно. Осведоми ги, че ако не стане така, ще се възползва от четириседмичната отпуска, която все още би могла да използва. Направи две копия — едното до Джон Бритън, а другото — за Том Кеъри. После се обади на секретарката на Джон Бритън и помоли за среща с него. Казаха ѝ, че може да отиде след двайсет минути. Кое то ѝ даде възможност да се наплаче добре, а после да

изтрие сълзите си и да гримира лицето си така, че да скрие всички следи. Беше съвсем спокойна, когато се представи на третия етаж.

— Все още има някой при него — извини се секретарката му. — Вече надхвърлят отреденото им време. Седнете, ще излязат скоро.

Но Лиз отиде до прозореца и втренчи поглед над реката. Когато чу да се отваря вратата към вътрешното светилище, се обърна и видя да излиза Том Кеъри. Той я погледна. И тя го погледна. Той не се усмихна. И тя не се усмихна. После той ѝ кимна с глава, както се прави между бегли познати, и се направи да излезе, но Лиз успя да каже:

— Поздравления.

Той се спря, много изненадан.

— Чула си вече?

— Току-що.

— Трябваше да бъде запазено в тайна още известно време.

— Нищо не може да остане скрито за дълго.

Той смръщи вежди и като че ли се беше сетил за добрите маниери, каза:

— А ти? Как са нещата при теб? Сигурно е имало много вълнения във вилата през последните две седмици. Четох във вестниците, че Дона се кани да се върне на концертната сцена.

— Да. И аз ще отида с него. Затова съм тук. За да подам оставката си.

Лицето му не промени изражението си, но тя доби впечатлението, че мускулите му се стегнаха.

— Не мога да кажа, че това ме изненадва. Позволи ми и аз да те поздравя.

Гласът му беше равен и безизразен. Той направи крачка към вратата, но Лиз каза високо и ясно:

— Не предполагам, че някога ще се видим отново, но много искам да се извиня за проявените си лоши маниери при последната ни среща. Бях... разтревожена.

— Знам.

Тя успя да му подаде ръка.

— Никакви лоши чувства?

Той сведе поглед към дланта ѝ, пое я и погледите им се срещнаха за миг, след това той каза тихо:

— Не — пауза. — Никакви лоши чувства — добави.

Лиз му се усмихна — лъчезарна, но празна усмивка.

— Довиждане тогава — каза, обърна се и влезе във вътрешното светилище.

Джон Бритън никак не беше щастлив да приеме оставката ѝ и опита всички начини да я отклони от решението ѝ. Предложи да ѝ дадат едногодишна почивка и повишение на заплатата. Тя отговори с „не“.

— Да не би да не искаш да работиш отново с нов творчески директор? Предполагам, чула си вече, че Том ще замине за Ню Йорк, за да основе там нов клон на „ВВ&В“... Трябваше да остане поверително, но в това място дори стените имат уши. Той говореше много похвално за теб, много похвално. Бяхте добър екип. Видях серията реклами, между другото, и те наистина са толкова добри, колкото обещахте. Номинирани са вече за награда. Наистина работите толкова добре заедно, ти и Том, перфектното сътрудничество. Сигурна ли си, че няма начин да те изкуша да останеш? Може би ти също ще пожелаеш да заминеш за Ню Йорк? Знам, че той ще е очарован да те вземе със себе си. Мога да уредя...

— Не — каза Лиз.

Той познаваше добре този неин тон.

— Значи си взела решение?

— Да.

Той въздъхна.

— Е, предполагам, че предложението е било толкова добро, че не може да бъде отхвърлено. Наистина, сигурно ще е вълнуващо да обикаляш света с толкова известен оперен певец. Само обещавай, че по някое време ще се върнеш да ме видиш. Обещавай ми сега.

— Обещавам.

— Добре.

Джон настоя тя да приеме чаша шери, стисна топло ръката ѝ и я посъветва да не ги забравя. Лиз се върна в офиса си, изпразни бюрото, изхвърли онова, което не ѝ трябваше, и опакова вещите, от които щеше да има нужда. Не каза довиждане на никого. Знаеше, че няма смелостта да го направи. Щеше да им пише — на всеки член от групата. Така щеше да се сбогува с тях. В продължение на осем години

тази работа ѝ беше носила истинско удоволствие, а и беше научила много. О, да. Беше научила много неща. Напусна сградата, без да хвърли нито един поглед назад.

Бяха изминали десет минути от тръгването ѝ, когато Том Кеъри я последва. Нямаше я. Стаята беше празна, а кошчето за боклук — пълно. Нещо, хвърлено най-отгоре, привлече вниманието му. Една от най-първите ѝ скици на вилата. Той я вдигна и остана загледан в нея за момент, после я смачка на топка, хвърли я отново в кошчето и затръшна силно вратата. Почти веднага пак я отвори, влезе, взе рисунката, приглади я с длан и излезе с нея.

ГЛАВА 13

След девет месеца Елизабет Евърет седеше зад бюрото си с лице към редицата огромни прозорци на всекидневната стая на елегантния си апартамент в хотел „Карлайл“ в Ню Йорк и пишеше на лаптопа последния вариант на писмото, което щеше да бъде предадено на онези амбициозни млади певци, сметнати за достойни да присъстват на летния курс, организиран от великия баритон Джон ди Марко.

Ню Йорк беше кулминацията на тяхното околосветско турне, което беше започнало в Лондон и продължило в Париж, Германия, Австрия и Италия, после на изток — до държавите, които преди това бяха скрити зад Желязната завеса. Там ги посрещнаха с възторг, а в Русия хората празнуваха концертите им и през нощта.

След Санкт Петербург и Москва, продължиха на изток до Китай, където им разрешиха само един концерт, но публиката заемаше всяко свободно пространство на огромната Зала на Мира, акустиката в която беше огромно разочарование за Дона. После заминаха за Токио, където всичко беше съвършено. После прелетяха над Тихия океан до Хаваите, където се насладиха на десетдневна почивка, преди да продължат турнето в Австралия и Нова Зеландия. След шест великолепни седмици Дона реши да даде почивка на гласа си и стана член на публиката на операта в Сидни, а Аделина и Лиз си починаха преди най-трудната част от пътуването — турнето в Съединените щати, което щеше да протече от едното крайбрежие до другото.

През изминалите десет седмици Дона беше прекосил страната. Концертите му започнаха в операта в Сан Франциско и продължиха във всеки голям град на изток. Тази вечер щеше да е големият финал в „Линкълн Сентър“ — последният от трите концертна в този град.

Турнето досега беше истински триумф. Беше успешно и за Лиз, която щеше да излезе от него като истинска жена, изминала дълъг път, физически и емоционално, от обърканото момиче, захвърлило добре платена и сигурна работа, за да служи на звезда, която, харизматична или не, беше мъж с много високи изисквания и с репутацията на

покорител на женските сърца. Той беше основна тема в музикалните кръгове, както и предмет на много разговори и предположения. Лиз се беше научила да се справя с това, както се беше научила да се справя с много неща.

Професионалният оперен певец беше много различен от пенсионирания мъж, който, неспособен да вижда, се беше примирил със седенето в креслото, някъде в покрайнините на живота, и се забавляваше с това да дирижира развитието на някоя и друга ситуация. Професионалистът беше перфекционист, който изискваше много от околните и очакваше и от тях да бъдат като него. Той смяташе, че работата му е да дава незабравими спектакли, защото повечето от хората ще го чуят само веднъж през живота си. А работата на Лиз и Аделина беше той да не среща препятствие по пътя към постигането на целта си. По този начин тези фантастични месеци бяха научили Лиз да се справя с почти всичко — от закъснели полети до объркани хотелски резервации, от недобре подготвени гримьорни до липсващи лимузини, от недостиг на лимони за напитката на Дона, приготвяна с мед, която той изпиваше винаги точно един час преди представление, до загубата на специалната възглавница, на която той спеше, защото веднъж беше вдишал пух от една възглавница, пълна с патешка перушина, а тя беше предизвикала хаос в гърлото му. По време на това турне тя нямаше друг избор, освен да придобие увереността, която преди, за голямо нещастие, ѝ беше липсвала.

Елизабет Евърет, хладна и спокойна, *soignée* до степен, че дори сплашваше хората, не беше Лиз Евърет, която се изчервяваше и говореше каквото ѝ падне, за да се защити. Трябваше ѝ известно време, за да свикне да бъде нечий друг гръб и подкрепа, но тя се учеше бързо и в края на шестата седмица си беше изработила своя собствена система, която беше помогнала на машината на Ди Марко да работи по-бързо и по-точно.

Дона беше въздъхнал с нескрито задоволство, оценил по достойнство от нейните методи и възхитен от тях.

— Виждаш ли! Нима не бях прав? Ти си толкова способна, колкото и очарователна. С теб, която да се грижиш за професионалната ми пътека, и Аделина, която да се грижи за личните ми нужди, нима не съм най-щастливият мъж на земята?

Фактът, че това беше важно, проличаваше в неговото пеене. Когато нещата вървяха добре, той пееше като ангел. Когато не беше така, гневът на Дона приличаше много на адските пламъци. Следователно Лиз правеше всичко възможно за успеха на турнето, но невинаги успяваше всичко да предвиди. И тя си направи труда да се срещне с агента на Дона отпреди много години — умен и проникателен човек — който се възхити от начина, по който тя осигуряваше всекидневното щастие на Дона.

— Трябва да ти кажа — направи ѝ комплимент той на своето нийоркско наречие, — ти си роден организатор.

Тя скоро научи колко е важно да бъде в директна комуникация със следващия град от турнето, да се увери, че всичко е поръчано и уредено, и огледано до най-малки подробности. Въобще да са готови и да ги чакат. Придоби енциклопедични познания за разликите между концертните зали в градовете, които вече бяха посетили, и стана експерт по техните телефонни системи, макар и всекидневно да благодареше на Господ за електронната поща и факсовете.

Скоро разбра за злонамерените забележки, които хората шепнеха, прикрили устите си с длани, безкрайните умувания защо тя е включена в турнето и какво място заема в живота на мъжа, който никак не се срамуваше да парадира със своите завоевания. Обаче, тъй като знаеше, че нейното положение е по-високо дори от актьорската професия, тя не позволяваше на хорската злоба да я тревожи. С Дона я свързваха чисто делови отношения, макар той да не криеше бащинската си гордост и обич.

Той ѝ позволяваше доста свободно време и я окуражаваше да излиза с многото мъже, които я канеха, и много от които, както Лиз скоро разбра, имаха скрита цел — да я използват като стъпало към великия Дон Джовани на своето поколение. Дона се грижеше тя винаги да е включена в списъка на гостите на различните приеми, вечери и партита в чест на наистина фантастичното турне, по време на което вече се говореше за следващото.

Като свърши и с последното писмо за неговия „маестровски“ клас, Лиз написа обичайното си седмично писмо до баща си, който, когато му беше казала за плановете си, беше казал само: „Ако си сигурна, че това е, което искаш да правиш. Но животът си в твой, все пак, и ти си достатъчно голяма да знаеш какво искаш“.

Той, макар да не приличаше на сестра си, която не даваше пет пари за котките, за кучетата или за каквото и да било, беше много щастлив да се грижи за Императрицата, в която Сузи, неговият дванайсетгодишен златист лабрадор се беше влюбила и ѝ позволяваше свободно да се разхожда наоколо. Сега Лиз му написа набързо две страници с новини и клюки, последните — по адрес на леля ѝ, която много обичаше такива да се появяват в пресата и по телевизията.

Като свърши и с това, тя принтира и подписа писмата за „маестровския“ клас, постави ги в пликовете, а после — на подноса за пощата, която по-късно щяха да дойдат да вземат. После се протегна и хвърли поглед на часовника си. Имаше трийсет минути, преди да започне работата за вечерта. Дона си почиваше, както правеше винаги преди представление. В шест, Аделина щеше да го събуди със сурово яйце, разбито в коняк — той никога не ядеше преди концерт — после той щеше да вземе гореща вана и да се облече. В седем и четирийсет и пет щеше да дойде да ги вземе кола, която да ги откара до концертната зала, където последното му представление щеше да започне точно в осем и трийсет. Той беше добре известен с това, че обичаше точността. След концерта щеше да има парти, на което той щеше да бъде почетен гост.

Лиз взе дистанционното управление и включи телевизора, вдигна крака на дивана, готова напълно да се отпусне за половин час. Беше намалила звука на телевизора до приятно жужене. Дона и Аделина заемаха съседния апартамент, свързан с нейния с врата, а Дона имаше много лек сън. По първия канал, на който попадна, предаваха ситуационна комедия, както и на втория, на третия и на четвъртия. Най-накрая намери новини, но само след минути започнаха рекламите. Тях тя гледаше с предубедено око и, без да иска сравняваше стила на американските и английските реклами.

Изправи рязко гръб, когато едно познато лице изплува сред пръските на фонтан, който също ѝ беше познат. Дейв се беше оказал прав по отношение на успеха, помисли си. Беше гледала известните серии на тяхната реклама във всяка страна, която бяха посетили, включително Япония. Знаеше, че рекламите им са спечелили множество награди и че в момента Дейв Барас режисира своя първи филм за силата на рекламата, но за останалите, включително Мелани и нейния съпруг, Лиз не беше чула нищо. След като беше написала

прощалните писма до всичките си приятели в света на рекламата, тя преднамерено беше прекъснала връзките си с него. Не искаше нищо да ѝ напомня за миналото, но с увеличаването на разстоянието между стария и новия ѝ живот тя откри, че има силите от време на време да изпраща по някоя пощенска картичка на Бърти Фрай, Джон Бритън, чичо Фред и така нататък. Поддържаше редовен контакт с Джили и на нея пишеше най-дългите си и най-остроумни писма.

Като пристигна в Ню Йорк, почти очакваше, че ще срещне Мелани, но ето, че бяха тук вече седмица, а нищо не се беше случило. Мелани със сигурност знаеше за нейното присъствие в града, защото медиите покриваха напълно събитието, а и непрекъснато съобщаваха за чудотворната злополука, направила го възможно.

Като се замисли, Лиз реши, че не е изненадващо. Тя се беше извинила на Том, но скъсването все пак беше окончателно, а тя го познаваше достатъчно добре, за да знае, че макар Мелани много да обичаше да злорадства, това не е в негов стил. В какъвто случай, как въобще беше възможно той да се ожени за Мелани?

Хайде сега, предупреди тя сама себе си и затвори отново духа в бутилката, вече знаеш колко лесно биват съблазнявани мъжете от красотата. Да, но... Е, бих си помислила, че Том би искал нещо повече от повърхностно привличане. Бях готова да се закълна, че той е различен. Е, сгрешила съм. Не е. Точно затова и ме отрязва от живота си.

Проблемът беше, че колкото пъти погледнеше под превръзката, което правеше толкова рядко, колкото успееше, виждаше, че все още кърви. Нито един друг мъж не беше успял да спре кръвта, макар няколко наистина да я изкушиха. Но винаги намираше нещо, което не харесваше. На един не харесваше женствената уста, на друг — странното чувство за хумор, на трети — стържещия глас или акцента, на четвърти — косматите ръце. Устата на Том беше твърда и ясно очертана, ръцете му бяха без косми и добре поддържани, гласът му — дълбок и успокояващ, маниерите му — уверени, а чувството му за хумор беше като нейното собствено. Никой друг не беше стигнал толкова дълбоко в съзнанието ѝ като него, и то още от самото начало. Никой друг нямаше същото обезпокоително физическо влияние над нея.

Лиз с мъка си помисли, че ако ѝ предстоеше да го срещне сега, всичко щеше да е толкова различно! Сега тя имаше смелостта да му каже, че е направила прибързани и погрешни заключения. *Той може и да ми се присмее*, продължи да мисли тя, *но сега поне мога да го направя. Но човек има само един шанс, а аз пропилях моя.*

Тя изключи телевизора и отиде в банята да напълни ваната. Добави много ароматни масла „Мицуко“. След онази съдбоносна вечер, когато Том ѝ беше казал, че мирише изкусително, никога не ползваше друг парфюм.

Остана във ваната около петнайсет минути, загърна се в халата и седна да гримира лицето си и да се погрижи за косата си с цялата увереност на жена, която осъзнава красотата си. Пръсна облак парфюм и се завъртя в него, така че той да попие по всяка клетка на голото ѝ и влажно още тяло, сложи скъпия си красив сутиен и боксерки под роклята, която представляваше изумителен водопад от тежък бял креп, поддържан на презрамки, широки колкото връзки за обувки. Над нея облече късо, подобно на мъжка жилетка, сако, обсипано със сребристи мъниста, които блестяха на светлината като слънце, отразено във вода. Постави по една-единствена перла на ушите си и перлена гривна на китката си и се огледа за последен път в огледалото.

Онова, което видя, я задоволи напълно и тя взе вечерната си чанта, която приличаше на плик, за да провери съдържанието ѝ, преди да прекоси стаята и да отиде до големите двойни врати, водещи към съседния апартамент. Почука тихо, преди да ги отвори. Всекидневната стая беше празна. Аделина беше в спалнята и лъскаше кожените обувки на Дона с меко копринено парче плат. Тя не позволяваше на персонала, на който и да е хотел да докосва и дреха от гардероба му. Тя знаеше какво иска той, как го иска и какъв е единственият начин да бъде направено.

— Всичко ли е под контрол? — запита Лиз на италиански, на който я учеше Аделина.

— Да. Той се бръсне.

— А гласът му?

Аделина се усмихна.

— *Perfezione.*

— Добре. Аз тръгвам тогава, за да се уверя, че всичко е наред и в „Линкълн Сентър“. Ще се видим там.

Лиз винаги тръгваше първа, за да провери гримьорната, как са поставили пианото и други такива неща, да поговори с най-важния човек — този, който щеше да акомпанира, да чуе какви молби има той, да провери дали има поднос, който да очаква Дона, когато той слезе от сцената, въобще — да се погрижи за всичко, което би могло да развали настроението му, когато той пристигне, точно навреме, облечен уж небрежно, но елегантно, в панталони и пуловер. Аделина винаги носеше бялата му вратовръзка и фрака му под найлоново покритие. След като веднъж Лиз го увереше, че всичко е така, както би трябвало да бъде, тя се оттегляше в ложата, в която по-късно, след като беше помогнала на Дона да се преоблече, Аделина се присъединяваше към нея. Дона винаги носеше карамфил, забоден на самото си, по време на представленията. И сега, както обикновено, Аделина отиде при Лиз миг преди светлините да угаснат.

Тази вечер гласът му беше наистина великолепен и тъй като покриваше широка гама от тонове, той изпя смразяващи кръвта арии от творби на Шуберт, после пресъздаде неземната красота на Дюпарк, елегичната тъга на Хюго Волф, увеличи малко настроението с елегантното остроумие на Моцарт и завърши с драматизма на Берлиоз. Публиката се изправи на крака и той я възнагради с две американски песни. Публиката ръкопляска и вика дълго след като той беше слязъл от сцената.

Аделина и Лиз бяха излезли от ложата навреме, за да може той, когато влезе в гримьорната, да намери пълна чашата си с шампанско. Обикновено Аделина я поставяше в ръката му. Той я изпиваше жадно, на един дъх. Едва тогава събличаше фрака си и обличаше далеч по-удобното сако от червена коприна, в което посрещаше своите почитатели. По това време изпиваше втората си чаша шампанско, а Лиз му даваше отчет за размерите и състоянието на сградата, както и за коментарите, които беше дочула. После, независимо от изтощението — защото винаги даваше всичко от себе си по време на представление — той посрещаше посетителите си.

След час, когато пристигнаха в мансардния апартамент на Пето авеню при неговия американски импресарио, всички заръкопляскаха и започнаха високо да изказват похвалите си, а Лиз незабавно стана предмет на обичайните домогвания. Тя се справяше леко с тях, което беше резултат от дълга практика. Макар да стоеше под бляскавия

централен полилей, тя като че ли излъчваше собствена светлина, тъй като хилядите малки *paillettes* на самото ѝ отразяваха блясъка на лампите.

Изглеждаше наистина великолепно или поне така мислеше мъжът, който стоеше в далечния край до френските прозорци, които водеха към терасата. Нямаше и следа от несигурното и емоционално непохватно, уязвимо момиче, което беше крило цялата тази пищна красота, защото нямаше представа, че я притежава. Тази жена знаеше стойността си и я ценеше. Той хвана за ръката красивата блондинка, която стоеше до него, и започна бавно да си пробива път през стаята, очевидно набелязал някаква цел, но от време на време се спираше да размени по някоя и друга дума тук, да се посмее там. Когато най-после стигнаха целта си, те добавиха още двама души към групата под централния полилей. Хората се отдръпнаха и му позволиха да достигне центъра и да каже:

— Виждам, че заслужаваш името си. Ти си истинска богиня!

Старата Лиз щеше веднага да се издаде, но новата просто каза:

— Здравей, Том!

Гласът ѝ беше студен и хрускав като току-що паднал сняг. Стояха и се гледаха един друг, а погледите ѝ и мълчанието им накараха групата хора първо да застане нащрек, а после да се отдалечи и да ги остави сами. Дори блондинката, която каза:

— Виждам една стара приятелка ей там... Ако ме извините...

Никой не я видя кога си отиде. Стояха и се гледаха като заклетии врагове.

— Така замразена, ти си дори още по-хубава — каза най-после Том Кеъри. — Този живот очевидно ти харесва и ти се отразява добре.

Лиз се усмихна, а усмивката ѝ беше остра като меч.

— Да, така е.

— Никакви съжаления?

Тя сви рамене.

— Както пее Франк Синатра: „Както искам аз...“

— Значи още правиш нещата по свой начин?

— Можеш ли да измислиш по-добър?

Тя беше абсолютно спокойна и той откри, че това никак не му харесва. Беше харесвал много невинните ѝ изчервявания. Намираще ги забавни, мили и неизразимо сладки.

— Виждам, че животът на Олимп е безкрайно подходящ за теб. Каква маскировка използва той този път? Искам да кажа, вече е използвал прикритието на бика, на лебеда и на златния дъжд... Знам, той каза, че не е Юпитер, но и двамата знаем, че е доста самомнителен и се смята за такъв, нали?

Тези му думи накараха очите на Лиз да блеснат гневно.

— Той не се маскира пред мен. Познавам го достатъчно добре.

— Е, това наистина е много, защото на мен ти никога няма да позволиш да те опозная. Всеки път, когато се опитвам да се доближа, ти ме отблъскваш. Но знам в какво... положение си сега. Дори така, не бих помислил, че точно ти, от всички жени, ще се оставиш да те заведе в леглото си.

За миг очите ѝ бяха като два живи въглена на смъртнобледото лице, по което личеше всяка веничка. Той видя как дланите ѝ се стегнаха около чашата, и реши, че ще пръсне съдържанието ѝ в очите му. Но тя не го направи. Завъртя се на пети и го остави да стои там със смутено изражение.

ГЛАВА 14

От мястото, където беше застанала, русокосата красавица, която се казваше Шели Ансън, гледаше внимателно и видя всичко: неописуемото напрежение, напрегнатите тела, замръзналите лица, начина, по който си разменяха думи като отровни стрели. За нейното опитно око — тя беше стара кримка във войната между половете, беше омъжена и разведена два пъти — всичко това беше добре познато. Тя знаеше, че то говори за силни, но объркани чувства.

Беше ги усетила в Том в мига, когато той беше забелязал красавицата в бялата рокля, подобна на статуя. Беше почувствала как той се напруга като прекалено опъната тетива. Беше разбрала, че това е жената, която ѝ пречеше да се сближи с Том. Тя отдавна се опитваше да запали у него пламъка на любовта, но не успяваше. От самото начало знаеше, че сигурно има някоя друга. Том ѝ го беше казал в нощта, в която бяха станали любовници. Той беше щастлив да ѝ бъде любовник във физическия смисъл на думата, но нямаше начин връзката им да включва и чувства. Но тя, която никога не успяваше да устои на предизвикателствата, се беше влюбила в него, въпреки че беше предупредена.

Сега дълго и внимателно гледа жената, която владееше чувствата на Том, и се питаше: *Какво има тя, което аз нямам, освен височината от четири инча и теглото от трийсет и пет паунда?* Какво ли намираще Том у нея? А нейното изражение показваше, че тя също изживява своя собствен ад. Нямаше никакво съмнение обаче, реши тя с въздишка, че това е жената, за която Том ѝ беше говорил. Реши още, че пет пари не дава за тази представителка на собствения си пол, но няма да ѝ позволи да нарани мъжа, към който тя, Шели Ансън, хранеше определени чувства.

Видя, че Лиз Евърет изчезна в посока към терасата — вероятно да поплаче там на спокойствие. А Том взе една чаша от близкия поднос и я пресуши на един дъх. Тя мълчаливо му каза, че това не е

разрешение на проблемите. Което ѝ напомни, че самата трябва да намери някои отговори...

Едва тогава видя почетния гост, придружен от другата жена от триото, да отива към Том с протегнати ръце като към отдавна изгубен скъп приятел. Сега беше нейният шанс. Шели тихо си проправи път към големите прозорци, отворени към топлата пролетна нощ.

— Том, мили мой приятелю... Аделина ми посочи твоето присъствие, разбира се, защото аз никога не съм те виждал. Толкова съм щастлив сега, че мога да видя това, което вижда моята богиня. Но какво правиш в Ню Йорк?

— Сега работя тук. „ВВ&В“ откриха нов американски клон и аз го управлявам. Това стана възможно благодарение на серията реклами, които заснехме в твоята къща. Онова, което можеше да бъде кошмар, се превърна в щастлив край на вълшебна приказка.

— Добре казано, но аз никога не съм се съмнявал, че ти ще се издигнеш.

— Лиз също има много общо с това. Изглежда, ние всички получихме каквото желяехме.

— Наистина — Дона веднага пое хвърлената ръкавица. — Аз завися, до голяма степен, от моята богиня. Не знам какво бих правил без нея.

— Аз знам — каза Том.

Погледите им се срещнаха. Том гледаше предизвикателно, а Дона просто го измерваше с поглед. Накрая, сякаш току-що беше взел решение, той се усмихна и каза весело:

— Мисля, че е време двамата да си поговорим. Този разговор трябваше да се проведе отдавна. Има неща, които трябва да знаеш. Аделина ще ни извини — той приятелски хвана Том за лакътя. — Никога не съм ти разказвал как срещнах моята богиня, нали? Тази история ще осветли много неясноти. Нека ти разкажа...

Шели излезе на терасата, но не видя своята съперница. Знаеше, че зад ъгъла има малка закрыта градина, която не се виждаше от прозорците на стаята, защото там бяха поставени големи саксии с

растения. Да, високата блондинка беше там, стоеше права, хванала перилата и втренчила поглед в Сентръл парк.

Тя не се обърна, когато Шели я наближи. След моментно колебание, изтри очите си и издуха силно носа си.

— В тази градина има автоматична система за пръскане — каза ѝ уж мило Шели. — Твоите сълзи няма да полелят нищо друго, освен красивата рокля — Лиз отново не отговори и Шели въздъхна. — Мила, о, мила... Тази вечер се сблъсквам с повече тъжни останки, отколкото е имало по времето на потъването на „Титаник“. Да не говорим за това, че видях как мечтите ми потъват за пореден път.

Това успя да привлече вниманието на Лиз. Тя веднага запита:

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид онази красива океанска яхта, която се казва Том Кеъри. Ти току-що я потопи.

Лиз я изгледа втренчено.

— Да, същото. Твоят Том Кеъри.

Лиз поклати глава.

— Той не е мой. Никога не е бил.

— О, да, твой е. Независимо дали го искаш или не — Шели направи пауза. — Но ти го искаш, нали?

Лиз срещна погледа на спокойни и всезнаещи кафяви очи. Разбра, че това не е игра.

— Да. Мислех, че съм го преодоляла, но в мига, в който го видях...

Шели въздъхна.

— Колко са верни старите клишета. Но защо винаги трябва да бъде в мой ущърб? Дойдох тук тази вечер с него и се питах защо, след като той ходи на такива места повече по задължение, отколкото за удоволствие, отклони всичките си други ангажименти, за да присъства тук. Но в мига, в който те видях, разбрах защо. Видях ви как се приближавате един към друг. Не знам какво си казахте, но трябва да е било смъртоносно. Хора, които реагират по този начин, обикновено са водени от силни чувства. Вие имате влияние един над друг — влияние, което е непреодолимо.

— Винаги правя и казвам не това, което трябва — гласът на Лиз издаваше дълбокото ѝ отчаяние. — Той ме обвини, че съм...

— Малкото момиченце на татко?

Лиз отново издуха носа си.

— Което не съм. Работя за него и край на историята.

— Е, трябва да ти кажа, че не така се говори из града. В музикалните кръгове, в които се движа, защото самата аз съм певица и пея в клубове, не в концертни зали, връзката между вас и Дона се обяснява със страст.

— Значи хората нищо не разбират. Аделина и Дона отдавна са влюбени един в друг и любовта им ще трае до смъртта. По някаква странна причина Том винаги си е мислил, че Дона иска да замени Аделина с мен. Той няма такова намерение, нито аз искам да стане така.

Шели седна върху перваза.

— Защо Том е добил такова погрешно впечатление?

— Не знам.

— Но за да ти помогна, аз трябва да знам.

— А защо би искала да ми помогнеш?

— Защото така ще помогна и на Том, което много искам да направя. Аз много го обичам. Ако не беше толкова влюбен в теб, щях да го искам за себе си. Той обаче иска теб. И за миг не е изпитвал към мен това, което очевидно изпитва към теб, макар да те е споменавал само веднъж за цялото време, през което го познавам. Не знам какво сте си направили един на друг или какво не сте, но неговите чувства са наистина силни.

Лиз смръщи вежди.

— Но в това няма никакъв смисъл — каза тя. — Защо се ожени за Мелани, след като е бил влюбен в мен?

— Моля?

— Мелани, съпругата му.

— Том не е женен. Живее сам, доколкото знам.

— Но... Те имаха връзка и тя ми показа годежния си пръстен и каза, че ще живеят в Ню Йорк. А после открих, че и той заминава за Ню Йорк.

— Каза ли, че ще се омъжи за Том?

— Не, но... — Лиз затвори очи и нададе стон на отчаяние. — О, мили Боже! Отново съм направила прибързани изводи! — покри лицето си с длани. — О, защо непрекъснато правя така, когато става въпрос за него?! Защо все греша?!

— Защото любовта прави така с хората — спъва мисловния им процес, искам да кажа. Знам, поговорката казва, че любовта е сляпа, но вие двамата като че ли имате превръзки на очите!

— За нещастие, моят проблем е такъв... Липсва ми увереност в себе си, а така нямам доверие и на Том.

— И така, кажи ми... Аз го харесвам и го уважавам, освен че го обичам, искам да бъде щастлив и ако ти си средството за постигането на това щастие, така да бъде.

— Но... Нима не ревнуваш? Ако бях на твое място, щях да ти извадя очите с нокти!

— Изпитвала съм ревност, но тя е разрушителна, а не съзидателна. Освен това знам, че моите чувства към Том са несподелени. Тази вечер получих поредното доказателство. И разбрах защо. И така, ако не мога да получа любовта му, ще запазя приятелството му. Кой беше казал, че приятелството и без това е по-ценно от любовта? Хайде — тя потупа Лиз по ръката, — кажи на старата Шели всичко, а после ще видим какво можем да направим по въпроса.

Лиз почерпи утеха от разбирането на Шели, което при това беше лишено от осъдителни забележки, и ѝ разказа всичко до последната среща пред офиса на Джон Бритън.

— Както и подозирах — въздъхна Шели, когато Лиз свърши, — и двамата сте толкова пияни от любов, че не можете да разсъждавате трезво. А вие и не виждате ясно! Време е да се целунете и да се сдобрите, мило момиче. Но гримът по очите ти е размазан, а и трябва отново да сложиш червило на устните си. Трябва да те „възстановим“ и знам точно къде можем да го направим.

Двете влязоха отново във всекидневната, но през друг прозорец. После отидоха в тоалетната, едната стена, на която беше цялата в огледала, а под тях имаше чекмеджета. Шели отвори едно от тях и вътре видяха цял набор гримове.

— Била си тук и преди — каза Лиз.

— Много пъти.

Шели седна и започна да наблюдава как Лиз възстановява лицето си до предишното му съвършенство. Накрая каза:

— Искаш да кажеш, че преди наистина не си се гримирала? Абсолютно нищо, освен сапун и вода.

— Абсолютно.

На Шели ѝ беше необходимо известно време, за да преглътне това. После, като видя крайния резултат, каза шепнешком:

— Нищо чудно, че Том е бил напрегнат след твоята трансформация. Той всеки път се е питал каква ли е онази стара лисица, която вероятно те е излъскала като стар боен трофей. Дължиш му едно много закъсняло обяснение, моето момиче. Нима е чудно, че той е добил погрешно впечатление, след като ти повече от веднъж си отказвала да му го дадеш? Веднага му обясни всичко или ще трябва да отговаряш на моите въпроси! Познавам Том, той не е жесток човек и сега най-вероятно обвинява себе си за случилото се. Знаеш какво се случва с коня, когато под седлото му влезе оса. Той се хвърля безразборно във всички посоки. Така правеше и Том. Е, хайде да видим как изглеждаш сега.

Лиз вдигна глава и оправи роклята си.

— Да, добре изглеждаш, но не че това има значение. Можеш да облечеш рокля от зебло и да посипеш главата си с пепел, а той все още ще мисли, че изглеждаш като за един милион долара.

Когато се върнаха в огромната и ярко осветена дневна стая, видяха Том и Дона, само на няколко крачки от тях, да говорят задушевно, доближили глави. Аделина, която наблюдаваше сцената вместо тях, им каза нещо и двамата се обърнаха към двете жени. Лиз гледаше Том. Той също я гледаше. Но всичко беше различно. Той беше различен. Беше повече от очевидно, че е готов да подпише мирен договор. Главата на Лиз се замая от силното облекчение, завладя я радостно предчувствие и я обгърна нещо като мъгла, но тя видя Дона да потупва Том по гърба и да му казва нещо с широка усмивка, докато Аделина през цялото време кимаше окуражително. Том се приближи към нея.

— Той целият е твой — каза Шели тихо. — Отнасяй се внимателно е него или ще отговаряш пред мен.

Когато стигна до тях, Том каза на Шели, все още, без да сваля поглед от Лиз:

— Длъжник съм ти.

— Ще приема и чек — каза шеговито Шели, а после се усмихна на един привлекателно грозен мъж, който ѝ махаше с надежда.

Том взе и двете ръце на Лиз в своите и ги стисна.

— Мисля, че имаме много да си казваме. Но не тук. Ще дойдеш ли с мен?

— Ще дойда, където и да е — отговори радостно Лиз. — Да се сбогуваме с другите гости...

— Той знае — каза Том и хвърли поглед към Дона, който говореше с група почитатели и им се усмихваше лъчезарно. — И аз вече знам. Сгрешил съм повече от веднъж, но така става, когато човек е несигурен и ревнува. Вижда всичко разкривено. Преди малко мислех, че вече няма никаква надежда.

— А защо, мислиш, излязох на терасата да си изплача очите?

— Така ли направи? А аз предположих, че може би замисляш отмъщение! Може ли да пледирам за временна невменяемост?

— Можеш да пледираш, за каквото пожелаеш, докато това става в моята съдебна зала.

В асансьора стояха много близо един до друг и се усмихваха глупаво, без да свалят поглед от лицата си, без да говорят. Палецът на Том милваше дланта на Лиз — жест, който беше странно и обезпокояващо възбуждащ.

Беше започнало да вали — лек и топъл дъждец. Зачакаха под навеса на сградата, докато докарат колата на Том. Лиз се качи, без да знае и без да се интересува къде отиват. Имаше значение само това, че беше с Том.

Когато най-после той спря колата, бяха под мост. Лиз нито знаеше, нито се интересуваше кой е той. Когато Том се обърна към нея, тя се отпусна в прегръдките му като гълъб, който се завръща у дома. След известно време Том каза с дрезгав и неясен глас:

— Време е да изясним нещата. Няма да загубя още веднъж онова, което загубих вече веднъж по невнимание. Какво се обърка по времето, когато той беше в болницата? Какво казах или направих, че да ме отрежеш?

— Нищо — отговори Лиз. — Аз бях тази, която все казвах каквото не трябва, и постъпвах грешно. И то, защото ми липсваше смелост да си призная и да говоря ясно.

— Да си признаеш... Направи го сега.

Тъй като сега можеше да го направи, тя му призна за всичките грешни и прибързани заключения. Той трепна и поклати глава, но последното от тях го накара да подскочи.

— Мислела си, че ще се ожения за Мелани! На луд ли приличам? Какво, за Бога, те накара да решиш така?!

— Защо иначе тя би ревнувала от мен?

— Моя прекрасна и невинна лейди, тя ревнуваше безумно от теб от мига, в който те видяхме в онзи ресторант, но което е по-важно, тя има добре настроен сексуален радар, който работи по двайсет и четири часа в денонощието, триста шейсет и пет дни в годината. Тя разбра за моите чувства към теб още когато се зародиха — чувства, които ставаха по-силни колкото повече време минаваше. Но хайде вече веднъж завинаги да забравим Мелани. Трябваше да се грижа за нея, за това да не прави сцени и да работи добре. Но моите хормони са като на другите мъже, а тя е много красива жена. И това е всичко, което трябва да се знае за Мелани. Тя се интересува само от себе си. Освен това нейната цел беше доста по-едра риба от мен. И най-сетне успя да я хване на въдицата. Носила е неговия пръстен, когато си я срещнала. Тя тъкмо идваше да се похвали и на мен. Сега е мисис Джей Ар Четвърти, живее в Далас и харчи времето и парите си в „Наймън-Маркъс“.

— Когато те видях тази вечер, се запитах защо си с друга жена.

— Защото Шели имаше покана. Тя е певица и при това дяволски добра. Пее и в хотела, в който си отседнала. О, да, знам в кой хотел си. Знам всичко за теб. Това беше мое първо задължение и смятах, че е връзка помежду ни. Когато узнах за партито, разбрах, че трябва да те видя още един път, пък макар и да е последен.

— Слава Богу, че го направи. Загубихме вече прекалено много време, благодарение на моята глупост, но някой ден ще се реванширам, обещавам...

— Ще ти го припомня...

— Разчитам на теб.

— Дона също успя да сложи край на нещастията ми тази вечер — каза Том доволно след известно време. — И така, сега разполагам с цялата картина. Трябва да призная, че, макар да е истински Макиавели, както подозирах, грешал съм по отношение на него.

— И двамата сме грешили много и аз дори повече от теб, защото имам по-малък опит с мъжете от някое петнайсетгодишно момиче. Толкова много исках да ти кажа какво изпитвам към теб, но просто не знаех как да го направя.

— Което и намирах толкова интригуващо — усещах у теб двама души. От самото начало имах чувството, че у теб има много повече, отколкото показваш. И когато излезе изпод онзи конски чул, бях готов да убия човека, отговорен за промяната, защото толкова много исках да съм на неговото място.

Той я целуна отново — като че ли, за да докаже думите си. Лиз върна целувката.

— Не можех нищо да ти кажа, защото не исках да повярвам, че истински се интересуваш от мен, а ако ме беше отхвърлил, това щеше да ме убие.

— Господи! Бях сигурен, че споделяш чувствата ми, защото, когато те целунах на партито, отговорът ти ме възпламени. Но в болницата ти беше толкова студена, зловна. И въпреки че беше в шок, не можех да разбера защо изведнъж аз трябваше да съм виновен за всичко, а наказанието трябва да е изгнание в Сибир!

Лиз скри лице в гърдите му.

— Не ми напомняй! Отново грешни заключения.

— Никакви такива повече, окей?

— Обещавам.

— Но не променяй нищо друго, чу ли? Винаги ще обичам несигурното малко момиченце, което се крие зад голямата уверена жена. Ти си всичко, което искам и от което имам нужда. Искам да прекарам остатъка от живота си с теб, да заспивам, докато ти си в прегръдките ми, и да виждам лицето ти на възглавницата, когато се събудя. Искам да те виждам до масата за закуска, да се връщам вкъщи при теб, да се карам с теб, а после да се сдобрявам. И най-много от всичко искам да те любя. Господи, как го искам! Но искам също така да знаеш, че ти си светлината на живота ми. А тя загуби сила, откакто ти замина преди година. Ти ме топлиш и ти ми светиш... Не ми отнемай никога вече светлината, моля те.

С треперещ глас, Лиз отговори:

— За теб дори ще подам и другата си буза.

Започнаха да се целуват неудържимо, а страстта им нарасна.

— Боготворя те — прошепна Том с устни, притиснати в нежната ѝ шия. — Нали така трябва да постъпват простосмъртните с богините?

— Може би да...

— Хайде да отидем да се любим на подходящо място. Някъде, където ще можем да го правим отново и отново... — той повдигна брадичката ѝ и погледна в очите ѝ. — Апартаментът ми е само на няколко пресечки.

Усмивката на Лиз му обещавахе всичко.

— Мислех, че никога няма да ме помолиш.

Издание:

Вера Коуи. Сянката на любовта

ИК „Калпазанов“, София, 2005

ISBN: 954-17-0221-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.